

Svobodné noviny

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2010 • ROČNÍK XV. 10 Kč VYŠLO 20. 9. 2010 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Spadla klec...

Tak máme novou vládu. Přesně podle politicko-manažerského plánu. Koalice mu natolik věří, že se ani nesnažila obhajovat svůj program. Nač také, když je vše naplánováno a funguje to. Bylo proto zbytečné pozorovat v přímém přenosu volby, to nadiktované hlasování. Mnohem poučnější bylo pozorovat reakce členů vlády na výtky a kritiku. Pokud pomíneme podřimování knížete, byla dosti výmluvná i mimika členů pravice, doprovázející výroky opozičních poslanců. Vyjadřovala asi toto: „Jen si kritizujte, na věci to stejně nic nezmění.“ Ten schválený status vlády udělením důvěry je ovšem drastický. Může to být i počátek ekonomické totality s důsledky horšími než za socialismu.

Pan Nečas a s ním mnoho jiných prezentují vládu jako „donkichotskou“, připravenou bojovat proti větrným mlýnům korupce. Ty mlýny jsou však hnány silnými větry osobní chamtivosti a mocichtivosti oněch V.I.P. osob, rozláčejících tornádo globalizace, v němž je korupce olejem na ložiska zmíněného mlýna. Proto si asi nevybral ty nejlepší spolupracovníky. Někteří z nich mají jisté bohaté zkušenosti s finanční kriminalitou, ale nejsem si jist, zda je hodají využít jako pařížský prefekt Vidocq ve prospěch nápravy věci veřejných. Už první jejich počiny, nedodržování předvolebních slibů a pohrdání kritikou opozice nasvědčují tomu, že se drží dvojího výkladu práva: jeho důsledného vymáhání u občanů a absolutní imunity pro sebe.

Ministři, kteří si převzali svá ministerstva, vylosovaní podle stranické příslušnosti, nikoli podle odbornosti, se nyní snaží přehnanou horlivostí demonstrovat svou kompetentnost v novém oboru. Stávají se tak trochu stachanovci na svém postu a demonstují změny hlava nehlava. Každá jitrnice má však dva konce, a zmáčknete-li ji příliš, vystříkne to na druhém konci. „Vyrábějí“ tak řadu nových nezaměstnaných a ještě více prohlubují nesoběstačnost naší republiky. Současná situace vyžaduje velmi citlivě prováděné změny a ne jednání, podobné krokům konkurzního správce, který již prodal atraktivní část majetku a zbytek se snaží vydržet ze zaměstnanců, nemajících na bankrotu žádný podíl. Prosazuje se šetření i za cenu, že každá ušetřená koruna bude stát deset dalších. A navíc: větší závislost na zahraničních zdrojích. Už nešťastné záplavy ukázaly, jak vyjádření subdodavatelů ohrožuje velké podniky. Perspektiva naší ekonomiky díky tomu není radostná. Úroda je značně poškozena a velká provázanost se zahraničními dodavateli se může vymstít.

Při neustálých odkazech na nutnost šetřit velmi postrádám informace o nákladech na naše zahraniční mise a údaje, jak se bude šetřit tam. Myslím, že vědeckost za pomoci války je poněkud přehnaná, vezmeme-li v úvahu, že i naši občané se aktivně na porážce Německa podíleli a že vybombardování našeho průmyslu těsně před koncem války bylo spíše spekulativní než potřebné. Jde spíše o vědeckost osobní těch, kdo ji prosazují na úkor vlastního národa, kterému tím málo prospívají, byť jsou ve vysokých a odpovědných funkcích. Je to bohužel průvodní jev tvrdě pravicové politiky ODS, která zatím nikdy nevedla k růstu HDP naší ekonomiky, jen k většímu rozevírání nůžek životních podmínek mezi V.I.P. elitou a ostatními, práci se živícími občany. Ve světě probleskla zpráva o věnování části majetku těchto „zazobaných“ státu, která ale rychle utichla. U nás bohužel ani neprobleskla, i když majetky těch několika „udřených miliardářů“ přesahují snad i několikrát státní dluh a jeho likvidace touto cestou by je nezruinovala. Banky a jiní zainteresovaní by to však nepřipustili.

Takže na nás, obyčejné lidi, spadla klec. Dobře naplánovaná jako socialistické hospodářství a také asi tak dopadne. Už ten soulad prezidenta a poněkud netradičního postupu při jmenování sestavitele nové vlády i jejich vzájemná uznání cosi vypovídají. Také návrat „radaru“ po zjištění charakteru naší nové vlády potvrzuje novou perspektivu. Jen ten enormní růst cen některých produktů a prognózy růstu cen dalších i vylepšení životních podmínek většiny občanů mnoho radosti nedělá. V.I.P. jsou však „za vodou“, jim to starosti nedělá. Oni jsou mimo tu klec, oni ji spouštějí. A oni se cítí být českým státem, takže „v globálu“ se máme dobře. Je-li to pravda, ukážou už asi volby do Senátu, ve kterých se ten „nečas“ pro ODS dost očekává.

17. 8. 2010

ING. VLADIMÍR VESELÝ

9 771803 095005

0 3

Manipulativní demokracie, nebo manažerská politika?

Je po volbách, které vylosovaly vítěze tendru na stavbu politické budovy státu. Teď nastává doba manažerské politiky, která už bez ohledu na volice si dělí mezi sebe jednotlivá patra té státní budovy a snaží se urvat co největší prostor pro své plány tak, aby zisky z činů byly co největší. Tentokrát však s důsledným využitím všech technických možností, které politika skýtá. Počínaje bezohlednou a pomlouvácnou volební kampaní, nevážné miněnými sliby a podplácením voličů po-

Tak čeho se bát při tak promyšlenému plánu? To je pochopitelné jen fabulace, ale nemůže to tak náhodou být? Co proti tomu jeden „čistý“ premiér zmůže? Už teď kousek po kousku uhýbá, byť to slovně nepřipouští. Už jen výběr jeho poradců a ochota přijmout jakoukoli vysokou státní funkci jsou výmluvné.

Věděli to páni Topolánek s Paroubkem, že šli tak snadno od války? Pravicová politika a kapitalistické hospodářství jsou proti socialistické malé prosperitě úspěšné jen

a pracovních příležitostí zmenší, ví jen naše nová a „osvícená“ vláda.

Světová politika není dobrá. Svět je ekonomicky značně vyčerpaný a zdevas-tovaná příroda si také už nenechá moc libit. Navíc jsou zde jisté zákonitosti, které, zdá se, k takovým situacím vedou. Právě teď, když bychom potřebovali velice schopnou a nezištnou vládu pro odvrácení osudu So-domy a Gomory, se objevují společensky ne-právě vhodné vlivy pro takové snahy. Nová vláda to asi zvládat nebude, ač jsou v ní

i takoví jedinci, kteří korupci z vlastních zkušeností znají. Rozhodně s imunitou nezískají imunitu k nepravostem. Co naplat, že například ministr dopravy přízná dopravní přestupek, když by jej právě on neměl v žádném případě spáchat. To, že jej nepopírá a hodlá nést následky, na věci nic nemění. Je to jen ukázka způsobu myšlení V.I.P. osob, které mají dvojí měřítko na činy své a těch, jimž se snaží vnutit svou vládu. Vládu, která dohání lidi k beznaději a silným činům proti sobě i ostatním. K totální bezohled-nosti, zlodějnám, vraždám i sebevraždám. K nezodpo-vědnosti ve své práci a z toho plynoucím haváriím a nešťes-tím, jejichž množství lavinovitě narůstá. Spolu se vzrůstajícím napětím na Blízkém i Dálném východě, škodami způsobenými přírodními katastrofami a z toho plynoucího zvýšení cen životních potřeb. Je to neradostná perspektiva.

Lidé jsou, pravda, apatičtí a jen málo se jich bouří proti nekálým praktikám s ma-nipulací veřejného mínění. Nechají si všeset buliky na nos a ochotně přistupují na manažerské fikce potíží, pro které si musíme utahovat opasky. Jen aby měli klid. Političti manažeři tak bez problémů rozevírají společenské nůžky ve prospěch velkokapitálu. Příkladem mohou být solární elektrárny. Z ekolo-gických důvodů byla pro pobídku jejich staveb nabídnuta vysoká výkupní cena vyrobené energie. Podnikavci okamžitě vystavěli velké plochy solárních panelů a inkasují. Nám se proto ale prý musí zdražit i tak předražená energie. Takže: vlastně škodí. Tedy ne ta ekologická energie, ale vyukukové, pro něž je každá příležitost pro ždímání občanů dobrá. Časem se budou jistě tato megalomanská solární pole rušit a uvolněné pozemky se výhodně zpeněží. Proč se nemohly tyto panely budovat na vhodně situovaných střechách domů a vyrobenou energii spotřebovávat přímo v domě? Jen pro rozdíly proměnné výroby a spotřeby používat veřejnou síť. To by bylo sice výhodné pro spotřebitele, nikoli pro kapsy spekulantů a bude to možné realizovat, až když se najdou dostatečně drahá vyrovnávací zařízení.

Před 125 lety, 7. 3. 1885, zemřel český spisovatel, překladatel a novinář Jakub Josef Dominik MALÝ.

(O něm viz článek na str. 7)

Reprofoto: archiv SN

krátkodobě. Na delší dobu se udrží jen násilným způsobem, jako je nyní globální vykořisťování zbytků nekapitalistické společnosti. Ty jsou ale také již prakticky u dna. Malé státy jsou díky prodejním politikům vyrabovány a světovládcům se rukama pracovat nechce. Úspěšnost pravicových vlád uvedly názorně Lidové noviny 9. září 1909 grafem, z něhož vyplývá, že velký propad podle ČSÚ nastal za vlády ODS a největší byl za tak vychvalované vlády Jana Fischera. Ten sice vládl bez velkých malérů, hodně sám procestoval, ale Rašín to nebyl. Mezinárodní situace, pravda, nebyla dobrá, ale jeho největším úspěchem bylo, že si našel lepší místo, než to, na které se s takovou vehemencí chtěl původně vrátit. Po něm následující vláda dělá všechno proto, aby se náš osud „banánové republiky“ naplnil co nejdříve. Rozprodává poslední zbytky státního majetku, omezí vše pro občany potřebné a „vyrobí“ místo zefektivnění práce současně zaměstnaných jen novou armádu žadatelů o podporu. Kdo je bude živit, když se počet pracujících

modernějším způsobem, jako je nyní globální vykořisťování zbytků nekapitalistické společnosti. Ty jsou ale také již prakticky u dna. Malé státy jsou díky prodejním politikům vyrabovány a světovládcům se rukama pracovat nechce. Úspěšnost pravicových vlád uvedly názorně Lidové noviny 9. září 1909 grafem, z něhož vyplývá, že velký propad podle ČSÚ nastal za vlády ODS a největší byl za tak vychvalované vlády Jana Fischera. Ten sice vládl bez velkých malérů, hodně sám procestoval, ale Rašín to nebyl. Mezinárodní situace, pravda, nebyla dobrá, ale jeho největším úspěchem bylo, že si našel lepší místo, než to, na které se s takovou vehemencí chtěl původně vrátit. Po něm následující vláda dělá všechno proto, aby se náš osud „banánové republiky“ naplnil co nejdříve. Rozprodává poslední zbytky státního majetku, omezí vše pro občany potřebné a „vyrobí“ místo zefektivnění práce současně zaměstnaných jen novou armádu žadatelů o podporu. Kdo je bude živit, když se počet pracujících

Čtvrté „desatero“ oprávněných NEVOLIČŮ

1. Tvrdé trestání lžidemokratických kuplířů a kuplířek patří k MINIMU spravedlnosti vůči nim i k MINIMU duševní vyspělosti!
2. SMÍŘOVÁNÍ SE s pokračujícím parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti svých současníků, to patří, patří a bude patřit k MINIMU duševní vyspělosti!
3. VŠECHNY lžidemokratické strany sprosté, ba přímo ZRŮDNĚ, parazitovaly, parazitují a budou parazitovat na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti svých současníků!
4. VŠICHNI lžidemokratičtí hodnostáři sprosté, ba přímo ZRŮDNĚ, parazitovali, parazitují a bu-

5. NESMÍŘOVAT SE s parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti svých současníků, to patří, patří a bude patřit k MINIMU duševní vyspělosti!
6. SMÍŘOVÁNÍ SE s parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti svých současníků mělo a má být trestáno HODNĚ tvrdě!
7. Bylo, je a dlouho ještě bude NAD duševní způsobilost skoro všech našich předchůdců,

8. Bylo, je a dlouho ještě bude NAD duševní způsobilost skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků, aby jako obetek, nakažený nemocí šílených krav, UTRACOVALI netvory, parazitující na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti svých současníků!
9. Netvorům, SMÍŘUJÍCÍM SE s parazitováním na jejich politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické nemravnosti, se zve-volí a zvlí zlotřilých vládců křivda NEDĚLA, NEDĚJE A DÍT NEBUDĚ!
10. Až mezi pronikavé myslitele a poutivé buřiče ses vzepjal konstatováním, že zvrácenosti, zlotřilosti i zrůdnosti politické a nepolitické se podmiňovaly, podmiňují a budou podmiňovat VZÁJEMNĚ!

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet
SVOBODNÉ NOVINY,
dotud existuje v naší zemi
svoboda a vývoj směrem
k demokracii.

REDAKCE

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína
Bělohoubka *Hořké medicíny*
se prodává za sníženou cenu
400 Kč. Objednávky lze posílat
na adresu SN.

REDAKCE

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ
STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ING. ANT. BĚLOHOUBEK

Podobně jsme se stali obětmi pokroku například s digitální televizí. Není sporu o tom, že digitální přenos je kvalitnější, ale byl především použit k tomu, aby si všichni diváci museli koupit nový televizor nebo alespoň set top box. Ty vám za několik let budou stejně k ničemu, protože se již připravuje obdobný přechod na kompresní způsob přenosu s vysokým rozlišením, který dosavadní zařízení nezvládají a budou vyžadovat nové investice. Právě za takové finty jsou královsky placeni manažeři, kteří nevytvářejí nové hodnoty, ale dovedou z lidí vytáhnout peníze. Nejde tedy o to, co je lepší, ale co víc nese. Jako třeba důchodový systém. Původně byl zřízen důchodový fond, do kterého si pracující strádali pení-ze, z nichž jim pak byl vyplácen důchod. Spekulant však tento fond použil na jiné účely a vymyslel „průběžné financování“, tedy vyplácení důchodů z odvodů součas-ně pracujících, a hned vznikl problém, že důchodců je moc a současně pracující je neuziví. Kissingerovi „zbyteční jedlíci“, na které se nyní hospodářské úbytky také

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
NO, ON, TC

V příštím čísle:
Sto dní Nečasovy
vlády uplynulo...
B. Hasištejnský z Lobkovic
(500. výročí úmrtí)

Podpořte vydávání
SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jed-ním z posledních dosud vycháze-jících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční pří-spěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankov-ního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...

... str. 2

Jiří Urban...

... str. 3

M. Jan Hus...

... str. 5

Platonovy Zákony...

... str. 6

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PROKLÍNÁNÍ (7. část)

97a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na pociťvých referendech o všech podstatných věcech!

97b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, které netrvaly a netrvají na pociťvých referendech o všech podstatných věcech!

97c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, které netrvaly a netrvají na pociťvých referendech o všech podstatných věcech!

98a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy odporně absurdní nebyla a nebude jejich smrt, ale život!

98b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, u nichž odporně absurdní nebyla a nebude jejich smrt, ale život!

98c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, u nichž nebyla a nebude odporně absurdní jejich smrt, ale život!

99a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem se jim to nejhorší UŽ STALO!

99b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem se jim to nejhorší už stalo!

99c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury zatvrzele popírající skutečnost, že příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem se jim to nejhorší už stalo!

100a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na hodně častém přístupu do masmédií pro po-

citivé buřiče a pronikavé myslitele! Jde přece o KLÍČOVOU podmínku pro radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických!

100b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na hodně častém přístupu do masmédií pro pociťvé buřiče a pronikavé myslitele!

100c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na hodně častém přístupu do masmédií pro pociťvé buřiče a pronikavé myslitele!

101a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SDÍLENÍ živě lichotivých iluzí o zločincích jim podobných!

101b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, sdílející lichotivé živé iluze o zločincích jim podobných!

101c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, sdílející živě lichotivé iluze o zločincích jim podobných!

102a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických!

102b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických!

102c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických!

103a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, které neburácely a neburácely zblbštví i kdejaké špíny!

103b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které znovu a znovu neburá-

cely a neburácely proti milovníkům kdejakého blbštví i kdejaké špíny!

103c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které neburácely a neburácely znovu a znovu proti milovníkům kdejakého blbštví i kdejaké špíny!

104a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na zákazu VŠECH politických stran, které se podílely, podílejí a budou podílet na degradování jejich současníků na tvory duševně nezpůsobitelné spolupřizpůsobovat o všech podstatných věcech pociťvými referendy!

104b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na zákazu všech lžidemokratických stran!

104c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na zákazu všech lžidemokratických stran!

105a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, které zatvrzele zabředly do některé z náboženských či nenáboženských „věr pravých“!

105b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které zatvrzele zabředly do některé z náboženských či nenáboženských „věr pravých“!

105c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které zatvrzele zabředly do některé z náboženských či nenáboženských „věr pravých“!

106a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na neplatnosti voleb s účastí ani ne padesátiprocentní!

106b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když

KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na neplatnosti voleb s účastí ani ne padesátiprocentní!

106c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na neplatnosti voleb s účastí ani ne padesátiprocentní!

107a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, pokračujícími v „poklidném soužití“ se špinavými a hloupými podlidmi!

107b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“ pokračujícími v „poklidném soužití“ se špinavými a hloupými podlidmi!

107c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“ pokračujícími v „poklidném soužití“ se špinavými a hloupými podlidmi!

108a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na tom, aby křesla, která v zákonodárných sborech připadají na podíl oprávněných nevoličů, zůstala PRAZDNÁ!

108b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na tom, aby křesla v zákonodárných sborech, která připadají na podíl oprávněných nevoličů, zůstala prázdná!

108c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na tom, aby křesla, připadající na podíl oprávněných nevoličů, zůstala v zákonodárných sborech prázdná!

109a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, které si neráčily a neráčily osvojovat TISÍCE pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

109b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které si neráčily a neráčily osvojovat tisíce pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

109c. NEZBLOUDIL jsi, když konsta-

tuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které si neráčily a neráčily osvojovat tisíce pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

110a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, které netrvaly a netrvají ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům, tj. na jejich VYHÁNĚNÍ ze všech významných funkcí i na ZABAVOVÁNÍ jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

110b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které netrvaly a netrvají ani na minimu spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům!

110c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které netrvaly a netrvají ani na minimu spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům!

111a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEOPOVRHOVÁNÍ „osobnostmi“, které dávaly, dávají a budou dávat přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami!

111b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které dávaly, dávají a budou dávat přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami!

111c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neopovrhující „osobnostmi“, které dávaly, dávají a budou dávat přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami!

112a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NETRVÁNÍ na zrušení lžisenátu a NEOPOVRHOVÁNÍ lžisenátory!

112b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, netrvající na zrušení lžisenátu a neopovrhující lžisenátory!

112c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na zrušení lžisenátu a neopovrhující lžisenátory!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 94 (SEDMATŘICÁTÉ AŽ DEVĚTATŘICÁTÉ „DESATERO“ K POCIŤVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMYŠLENÍ)

JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpl také k poznání, že až vyrostes v siláka v ohledu intelektuálním i mravním, pak ti bude zřejmé, že především JEJICH vinou bylo, je a dlouho ještě bude NAD duševní způsobilost skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků:

1. NEBYT výraznými podílíky na bujení spousty pustošivých zvráceností!
2. NEDÁVAT přednost sprosté vychytralosti, sprostě přikřivenosti a sprosté prodejnosti před počínáním pociťvým, odvážným a statečným!
3. NEDÁVAT přednost obłudně velké zakřivenosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a úspěchitě krásy před jejím VÝRAZNÝM mohutněním!
4. NESMIŘOVAT se s degradací na tvory duševně nezpůsobitelné spolupřizpůsobovat o všech podstatných věcech pociťvými referendy!
5. NEOTROČIT špinavci a hlupákoví v sobě!
6. NESMIŘOVAT se s umlčováním pronikavých myslitelů a pociťvých buřičů!
7. NEDÁVAT přednost duševnímu lenošení před usilováním o strmy duševní růst!
8. NESMIŘOVAT se s bujením politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství!
9. NEDÁVAT přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami!
10. NEIGNOROVAT závaznost předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovce!“
11. NEDÁVAT přednost hltní kdejakého braku před osvojováním si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!
12. NESMIŘOVAT se s tím, že ze skoro všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé, zločinci a šíleni mnohonásobní!
13. NELIBOVAT si ve kdejakém blbštví i ve kdejaké špině!
14. NESMIŘOVAT se s tím, že vůči mnohonásobným zločincům není naplňováno ani MINIMUM

spravedlnosti, tj., že NEJSOU vyháněni ze všech významných funkcí a NENÍ jim zabavován jimi nakradený a naparazitovaný majetek!

15. NEDÁVAT přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním!
16. NESMIŘOVAT se s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran, jakožto organizací ZLOČINECKÝCH!
17. NESMIŘOVAT se s bujením pustošivých zvráceností!
18. NESMIŘOVAT se s pokračováním silného mrzačení svého života stádníky politickými i nepolitickými!
19. NESMIŘOVAT se s příslušností ke špinavým a hloupým podlidem!
20. NEBAŽIT po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!
21. NESMIŘOVAT se s pokračováním smrdutého uhnívání svého života!
22. NECHVÁLIT parazity na jejich politickém i nepolitickém blbštví a politické i nepolitické špině!
23. NEDÁVAT přednost nejružnější podobám bezduchosti před HOJNÝM přebýváním v duševním světě pronikavých myslitelů a pociťvých buřičů!
24. NESMIŘOVAT se s odměňováním mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyššími!
25. NEPOKRAČOVAT v počínání, jímž se jejich život stává napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!
26. NEUCTIVAT stádníky politické, náboženské i jiné!
27. NEZAPOMÍNAT nadlouho na to, že žijeme krátce, umíráme však navěky!
28. NEBAŽIT po prosperitě BEZ mravnosti!
29. NEDÁVAT přednost nijak nepodmíněné (tj. ZNEMRAVNŮJÍCÍ) shovívavosti před přísnou spravedlností vůči kdečemu i kdekomu!
30. NEDĚLAT to, co dělat rozhodně neměli, a také DĚLAT to, co nejisto dělat měli!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍME DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (59. část)

◆ AŽ mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCIŤVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že člověk OPRAVDU spravedlivý, rozumný i mravní by se DIVIL, kdyby se mu podařilo MILIONY oprávněných nevoličů vyburcovat k DŮRAZNÉMU trvání na tom, aby byly v zákonodárných sborech zastupovány svými MLUVČÍMI!

◆ AŽ mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCIŤVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že k politickým prostitutům či prostitutkám patřil, patřil a bude patřit KAŽDÝ, kdo proti bujení politických zvráceností a zlotřilostí nebojoval, nebojoje a nebude bojovat NA ŽIVOT A NA SMRT!

◆ AŽ mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCIŤVÉ BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že ZHNUSENÍ lžidemokracií i lžidemokraty patří k MINIMU spravedlnosti vůči nim i k MINIMU duševní vyspělosti!

◆ VŠECHNY lžidemokratické strany byly, jsou a budou organizacemi ZLOČINECKÝMI, a to především MAŘENÍM úsilí o pociťvá referenda ohledně všech podstatných věcí, a tím také SILNÝM mrzačením života MILIARD našich předchůdců, současníků i následovníků!

◆ VŠECHNY lžidemokratické strany parazitovaly, parazitují a budou parazitovat na politickém i nepolitickém blbštví a politické i nepolitické špině svých současníků!

◆ AŽ mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A BUŘIČE ses vzeplal konstatováním, že bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, když MILIONY oprávněných NEVOLÍČŮ neměly, nemají a dlouho asi ještě mít nebudou v zákonodárných sborech své zástupce v podobě jejich MLUVČÍCH!

◆ Netrvat důrazně na zákazu VŠECH lžidemokratických stran, to byla, je a bude politická prostituce, pustošivá v míře AŽ HRŮZNÉ!

◆ NESMÍŠ zapomínat na to, že lžide-

mokratické země byly, jsou a budou PLNÉ lžidemokratických prostitutů a prostitutek; nepatřili, nepatří a nebudou k nim patřit jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním, tj. jen lidé PŘEVZÁCNÍ!

◆ ŽÁDNÁ pohroma jen osobní ti nesmí zastínit pohromu ŘADOVÉ větš: naše planeta je dodnes velikým blázincem v MNOHA ohledech politických i nepolitických!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause NEBAŽIT po nezasloužené (a proto špinavé) moci, nezasloužených (a proto špinavých) penězích i nezasloužené (a proto špinavé) slávě!

◆ VÝRAZNÝM podílíčkem na křivení a ohlupování svých současníků byl, je a bude KAŽDÝ, kdo znovu a znovu tvrdě neutočil, neutočil a nebude útočit na mnohonásobné zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause odčiňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická!

◆ JEDINÝMI skutečnými strážci politické i nepolitické pociťvosti a spravedlnosti byli, jsou a budou pronikaví myslitelé a pociťví buřiči; také proto jejich umlčování bylo, je a bude zrůdností AŽ DÁBELSKOU!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause počínat si tak, aby jejich život NEBYL v ohledu politickém i nepolitickém mnohonásobně prašivý!

◆ NIKDO nebyl, není a nebude zbaven povinnosti PŘÍSNOU spravedlností pomě-

řovat kdekdo i kdekoho!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause NEBOHATNOUT parazitováním na politickém i nepolitickém blbštví a politické i nepolitické špině svých současníků!

◆ NEKŘIVDÍŠ A NEPŘEHÁNÍŠ, když připomínáš, že především SVOU vinou skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliard našich následovníků měli, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause PRAPADAT SE HANBOU za spoustu jejich zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických!

◆ Přistupováním na lžidemokracii (tj. NEJVĚTŠÍM podílíctvím na pokračování této pustošivé zlotřilosti) se v ohledu politickém netvorím takto provinilým to nejhorší UŽ STALO A STANE!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause NEDOPOUŠTĚT se lžidemokratického kuplířství!

◆ NEEXISTUJE způsobilost vyšší, než je způsobilost dobírat se dalších a dalších pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti; také TOUTO pravdou poměruj kdejakou „osobnost“!

◆ Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause POCIŤVĚ usilovat o rozmluvy a setkání s pronikavými mysliteli a pociťvými buřiči!

◆ Pro diktaturu čínských komunistů na celé naší planetě dělal a dělá hodně KDEKDO; neplatilo, neplatí a nebude to platit jen o SILÁČICH v ohledu intelektuálním i mravním, tj. jen o lidech PŘEVZÁCNÝCH!

◆ Kdyby byly vydány v knižní podobě všechny moje dosavadní duševní výboje o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti a kdyby každý jejich díl obsahoval po čtyřech tisících těchto výbojů, pak by v únoru roku 2010 takových dílů bylo už STO; očekávání, která do mě vkládal myslitel a buřič z nejvýznamnějších - Václav Černý -, jsem tím naplnil VRCHOVATĚ!

„Boj o Rukopisy stále neskončil. Věřím, že naše argumenty padnou na úrodnou půdu“

Narodil se 6. 3. 1946 a vyrůstal v Praze-Koščicích, kde v roce 1964 maturoval na gymnáziu Nad Turbovou, tehdy ovšem nazývaném SVVŠ. Pak studoval geodézii na ČVUT. Inklinoval spíše k historii, ale bylo jasné, že v tehdejší režimě by kvalifikace historika byla pro život problematická. Po absolvování vysoké školy vystřídal několik zaměstnání. Začal u Geodetického ústavu, ale po narození dcery mu vadily dlouhodobé výjezdy, a proto přijal místo programátora v Aritmii. Když se pak naskytla možnost pracovat jako zeměměřič u archeologů, zájem o historii vedl opět ke změně místa. Nakonec skončil na Stavební fakultě ČVUT, kde mohl uplatnit zálibu v geometrii a znalosti programování na katedře profesora Vlčka. V roce 1991 založil vlastní nakladatelství Neklan a začal vydávat „rukopisnou“ a jinou literaturu, a to souběžně s hlavním zaměstnáním na Stavební fakultě, které ukončil odchodem do důchodu v roce 2008.

■ Jste jednatelem České společnosti rukopisné. Co Vás k zájmu o Rukopisy přivedlo?

Zajímám se o historii a krom toho můj otec působil v bývalé Rukopisné společnosti před jejím zrušením. Měl jsem tedy u ruky bohatou knihovnu a množství dalších informací.

■ Proč se většina zmínek o Vaší společnosti omezuje na to, že společnost existuje?

Tady se samozřejmě můžu jen dohadovat, proč tomu tak je. Jistě je, že ten, kdo by se vyjadřoval o Rukopisech a existenci společnosti k jejich zkoumání by zamířel, vystavoval by se hned riziku kritiky, že buď věc zatajuje, nebo že není dostatečně informován. Takhle to vypadá zaslavečněji. Většinou ale pak vyplývá, že s novými poznatky o Rukopisech, které sdělujeme, se dotýčný vůbec neseznalší. Jsou ale také případy, kdy naše argumenty padnou na úrodnou půdu.

■ V čem spočívá činnost a poslání Vaší společnosti?

Jak je psáno ve stanovách, je posláním naší Společnosti vědecké bádání a popularizace poznatků o staročeských rukopisech, především však snaha o řešení sporných otázek kolem Rukopisů královédvorského a zelenohorského a památek s nimi spojených. Vydáváme publikace, organizujeme přednášky pro veřejnost a informujeme na internetových stránkách. <http://kix.fsv.cvut.cz/rkz/>

■ Kdo jsou vlastně lidé z Vaší společnosti a kolik čítá členů?

Žádné celebrity mezi námi nyní nejsou. Členstvo je věkově dost různorodé: od studentů po důchodce. Někteří badatelé žijí v USA, v Evropě jsou mimo republiku asi 3. Celkem je nás asi padesát.

■ Vydáváte také publikace s „rukopisnou“ tematikou. Kde se dají objednat?

To vydávání částečně zprostředkovávalo spřízněné nakladatelství Neklan, které vzniklo ještě dřív, než byla obnovena naše Společnost. Někteří tituly je možné koupit v pražských prodejnách nakladatelství Academia nebo objednat na adresách uvedených zde: <http://kix.fsv.cvut.cz/~urban/neklan/index.htm>.

■ Kde se mohou zájemci o členství ve Vaší společnosti hlásit?

Lze tak učinit kontaktováním některého člena výboru osobně nebo mailem či klasickou poštou na adresu Společnosti. Ta je uvedena na webových stránkách: <http://kix.fsv.cvut.cz/rkz/csr/>.

■ Jsou podle Vás v současnosti rukopisné spory již mrtvé?

Zcela mrtvé nejsou, ale jsou násilně umrtvované z vysokých míst. Zcela přirozený chod věcí žádá podrobit kritice nové hypotézy a tvrzení. Za mimořádné významné považuji to, co prezentoval spisovatel M. Ivanov, neboť jeho literatura faktu ovlivnila značně mínění o Rukopisech. S politováním musím konstatovat, že muzejní komise, která měla v roce 1992 opětovně posoudit výsledky práce tzv. Ivano-

INTERVIEW S ING. JIŘÍM URBANEM

vova týmu, ve svém závěrečném dokumentu nedoporučila diskutovat o materiálech Ivanovova týmu, aby rozvržené diskuse nemohlo být zneužito obránci Rukopisů. To je tristní, ale dalo by se to eventuálně pochopit, kdyby komise zároveň sama prohlásila, že postupy jsou nedostatečné a závěry neopodstatněné, jako to učinila Vědecká rada Kriminálního ústavu v roce 1975. Ale „sametová“ komise prof. Hlaváčka proti předchozí komisi uznala důkazy o palimpsestu a zároveň odmítá o tom diskutovat. To je na pováženou.

Když roce 2008 dala Rukopisná společnost podnět k novému hmotnému zkoumání Rukopisů, dostalo se jí z Národního muzea odpovědi, že výzkumy společenských věd přinesly v minulosti již dostatečné důkazy o tom, že Rukopisy nejsou z doby, do které se hlásí, a že tedy další potvrzování těchto závěrů novým chemickým výzkumem považují za zbytečné.

V roce 1998 předložila Česká společnost rukopisná Vědecké radě Akademie věd k posouzení dvě obsáhlé monografie filologa J. Enderse se žádostí o jejich odborné posouzení. Dostala zamítavou odpověď se zdůvodněním, že problém Rukopisů je uzavřen závěry shrnutými ve sborníku RKZ – dnešní stav poznání z roku 1969. To je žalostné už jen proto, že obrana neměla za minulého režimu žádné možnosti se ke sborníku vyjádřit. Já ovšem tu současnost měřím trochu hrubým metrem. To odmítavé stanovisko Akademie věd bylo vydáno v době, kdy ještě vlivně působil redaktor toho sborníku Mojmir Otruba, jenž sotva mohl být nezaujatý. Zaznamenali jsme ale i projev vstřícnosti v tom, že svého času mohla být v prostorách Akademie výstava obranné literatury k Rukopisům. V poslední době přeci jen problemskují názky, vstřícnějšího přístupu k řešení rukopisného problému. Nemají zatím oficiální punc.

■ Jak byste charakterizoval hlavní aktéry bojů o Rukopisy?

To je na dlouho, i kdybychom vybrali z těch hlavních třeba jen 10 nejhlavnějších. Není ale bez významu všimnout si nějakých obecných kritérií pro to hodnocení.

Setkávám se často s výrokem, že ten či onen odpůrce bojoval za vědeckou pravdu. To je v našich souvislostech značně matoucí, neboť to svádí k představě, že oponent za vědeckou pravdu nebojoval, že je poplatný nějaké víře či fanatismu. Nás především zajímá, jestli se dotýčný v dané věci mylí či nikoli. S tím lze vystačit. Spravedlivé je připustit, že za pravdu bojovaly obě strany. V průběhu času se mohou objevit nové skutečnosti a s pravdou to může být najednou jinak.

Také se mi moc nezamlouvá jednostranné hodnocení aktérů poukazem na to, že měli odvahu vystoupit proti většinovému mínění. To už je sice lepší charakteristika bojovníka nebo aktéra, chcete-li, ale nemělo by se u tohoto přestat. Neboť se říká, že takto se často charakterizuje vystoupení T. G. Masaryka v „rukopisném“ sporu. Masaryk zasahoval do mnoha vědních oborů a dopustil se omylů. I Jaroslav Opat ve své knize o Masarykovi přiznává jistou ukvapenost při jeho protirukopisném vystoupení. Pro stručnost připomeňme třeba jen jeho odmítání vysoké estetické hodnoty Rukopisů, kterou dnes nepopírá nikdo.

Při hodnocení aktérů má u mne velkou váhu to, jakým způsobem dotýčný vede diskusi a nebo jak případně diskusi odmítá. Souhlasím s A. K. Vítákem, který už dávno řekl, že někteří obránci Rukopisů víc uškodili než prospěli. Takovým byl např. velmi učený filolog Martin Hattala, který ovšem svým nepěkným vystupováním musel popudit mladého, nadaného Jana Gebauera.

A já se domnívám, že to možná přispělo k proměně Gebauera z obránce na odpůrce. Jak známý, byl to hlavně Gebauer, jenž vystoupil proti námitkám Vaškovič. Znalec tehdejší situace Neruda se vyjádřil, že rukopisný spor je vlastně spor Hattaly a Gebauera a že národu do jejich sporu nic není.

Z odpůrců mně nejvíce imponuje Jaroslav Goll. Ten diskutoval noblesně a také neodmítal pokračovat v diskusi. Nepodpsal se pod manifest, kterým v roce 1911 měla být otázka Rukopisů deklarována za definitivně vyřešenou na věčné časy.

V řadách rukopisné obrany zvláště imponuje František Mareš, dvojnásobný rektor Karlovy univerzity. Ač jeho hlavním oborem byla fyziologie, uplatnil v rukopisném sporu vynikající znalosti historie, jazykovědy i chemie. Jeho způsob polemiky se vyznačuje zvláštní noblesností, kterou charakterizuje i to, že v každém projevu svého protivníka vždy usiloval najít něco pozitivního.

Nejvýraznějším a nejznámějším aktérem poslední doby je nepochybně spisovatel M. Ivanov. Objevil se na „rukopisné“ scéně v šedesátých letech minulého století, když se poněkud uvolnila svoboda projevu a hrozilo, že obránci, umlčení v padesátých letech, otevrou svoje šuplíky s materiály o Rukopisech. Ale nedostali šanci. Výsadní postavení zaujal hned spisovatel Ivanov a zahájil sverázný monolog. Seriály v novinách, „chemické“ zkoumání v laboratořích Kriminálního ústavu a hora literatury faktu ve statistických nákladech. Nutno uznat, že jeho texty jsou velmi působivé a že dovedl vzbudit zájem a docílit přesvědčení u tisíců čtenářů. Uměl psát způsobem, který se zdál být velmi objektivní. Ke skutečné objektivitě ovšem patří také oponentura, která se žádá i u každé diplomové práce. V případě průzkumu Rukopisů Ivanovovým týmem se s ním takovým nepočítalo. Když pak po letech k oponentuře přeci jen došlo, bylo shledáno množství nedostatků a byla konstatována neopodstatněnost závěrů.

Ivanov to před oponentní komisí uznal, ale žádal, aby se na nedostatky na veřejnosti nepoukazovalo, aby to nepřivodilo „nacionalistické potěšení“ obhájců a žádal, aby se našlo takové řešení, které by zabránilo obhájčům vystupovat s tím, že Rukopisy jsou pravé. Takové smyšlené hledače pravdy „padni, komu padni“ se na veřejnost zatím nedostalo. Je zaznamenáno na magnetofonovém pásku a v přepise v archivu Ministerstva vnitra. Bylo v nedávné době distribuováno příslušným funkcionářům a je vystaveno na internetu. Vystoupení spisovatele Ivanova tedy nemohu při nejlepší vůli klasifikovat jako omyl v boji za vědeckou pravdu.

Pravým opakem vždy prominentního spisovatele M. Ivanova je nejvýznamnější aktér na straně obhájců – Julius Enders. Klasický filolog, jenž byl z politických důvodů vězněn, zbaven majetku a který žil po propuštění z vazby ve velice obtížných materiálních poměrech. Prostudoval neuvěřitelné množství nejnovějších odborných prací z filologie a textologie, a to nejen našich, ale i zahraničních badatelů. Jak sám skromně říká, pak pouze aplikoval jejich poznatky na Rukopisy.

Jeho práce, dokazující pravost Rukopisů, nebyly za minulého režimu povoleny k tisku s odvoláním na to, že dříve musejí být zveřejněny „protokoly“ Ivanovova týmu.

Když pak po revoluci Endersovy práce přeci jen spatřily světlo světa, nedostalo se jim náležitého posouzení našimi odborníky. Mojmir Otruba, ředitel Ústavu pro českou literaturu, namísto odborného posouzení spisů, vyzval v tisku k bojkotu snah novodobé „rukopisné“ obrany. U příležitosti pátého výročí Endersova úmrtí vydává Rukopisná společnost sborník k uctění památky tohoto neznámého, a přitom největšího znalce Rukopisů.

■ Jaké jsou hlavní fáze rukopisných bojů?

Při dosti hrubém rozlišení můžeme první fázi vymezit od doby nálezů Rukopisů až do roku 1840, kdy vyšly Die ältesten Denkmäler der Böhmisches Sprache. Znamenatí publikace Palackého a Šafaříka, která krom jiného obsahuje i výsledky chemického a mikroskopického zkoumání Rukopisů zelenohorského od Augusta Cordy. V této publikaci vyvrátil zmínění autoři námitky Josefa Dobrovského proti Rukopisu zelenohorskému, tehdy nazývanému Libušin soud. Dobrovský totiž Rukopis královédvorský uznával za pravý, kdežto Rukopis zelenohorský měl za falzum. Svým přístupem Dobrovský narušuje podání některých vykladačů dějin, kteří děl badatele na ty, co bojovali za vědeckou pravdu, a na fanatiky, kteří se nechťli podvádět pravdě do očí. Proto se můžeme i dnes nezděka setkat s rafinovanými formulacemi, které právě stanovisko Dobrovského k Rukopisům pokrývají.

Spolu s tím se pokrývá mnohdy i celá ta první fáze rukopisného sporu. Někteří vykladači našich dějin mají potřebu označovat kritiku Dobrovského za romantiku a křiklouny. V různých příručkách nacházíme formulace, že Dobrovského umlčeli nebo dokonce ukřičeli. Právě opak je pravdou. Jungmann, Palacký, Šafařík i Hanka z přemíry taktu Dobrovského neodporovali – za jeho života. „Obranná“ publikace Palackého a Šafaříka vyšla až po Dobrovského smrti.

Další důležitý mezník byl rok 1858, kdy v časopise Tagesbote aus Böhmen vyšel anonymní článek *Rukopisné lži a paleografické pravdy*, v němž byla oba rukopisy označeny za falza Václava Hanky. Na radu Palackého žaloval Hanka redaktora D. Kuha pro urážku na cti a byl z toho soudní spor, v jehož rámci se přeshetřova-

ly nálezkové okolnosti obou rukopisů. Historikem W. W. Tomkem bylo zjištěno, že *Libušin soud*, doručený anonymně do Národního muzea v roce 1818, byl nalezen duchovním Kovářem na zámku Zelená Hora v roce 1817. Na základě výpovědi svědků soud potvrdil, že Václav Hanka je nálezcem Královédvorského rukopisu a redaktora Kuha odsoudil. Později vyšlo najevo, že pisatelem anonymního článku byl A. Ziedler a že útok na Rukopisy byl zinscenován tajnou policií.

Ziedlerův článek rozpoutal delší odbornou diskusi, ve které proti Rukopisům formulovali své námitky Julius Feifalik a Max Büdinger. Na obhajobu Rukopisů vystoupili bratři Jirečkové, Nebeský, Palacký, Hattala a Tomek. Po této velké bitvě, ukončené v roce 1860 převládlo mínění příznivé pravosti Rukopisů.

Největší „rukopisné“ boje vzplály v roce 1886. Počáteční impuls se však datuje do roku 1885, kdy Jan Gebauer napsal do německé Ersch-Gruberovy encyklopedie stať k heslu *Rukopis královédvorský*. Formuloval tam jisté pochybnosti a byl za to hrubě kritizován Martinem Hattalou. Gebauer pak své pochybnosti formuloval ostřeji v Masarykově Athenaeu, kde žádal provedení chemických zkoušek, a zároveň prohlásil, že pro svoje pochybnosti bude hledat vysvětlení jiná, pokud chemické zkoušky potvrdí stáří rukopisů. Tento Gebauerův článek, uveřejněný v Athenaeu 15. února 1886, byl provázen antedatovaným článkem Masarykovým, proti němuž měl velké výhrady i Masarykův spolupracovník Albín Bráf, v „rukopisném“ sporu neutrální.

Rozběhly se pak chemické zkoušky, které nezávisle na sobě prováděli profesoři Vojtěch Šafařík z univerzity a Antonín Bělohoubek z pražské techniky. Oba dospěli k názoru, že Rukopis královédvorský se chová jako stará památka. Gebauer ale neuznal tyto výsledky a zpochybnil, že by chemické zkoumání mohlo dokázat pravost rukopisu. Z dlíčích zjištění Bělohoubka akceptoval jen to, že v jedné iniciále je přítomna berlínská modř a interpretoval tuto skutečnost proti pravosti rukopisu, ač Bělohoubek z tohoto nálezů nic pro jeho stáří nevyvozoval.

Odpůrci publikovali především v Masarykově Athenaeu. Na jejich straně se tehdy vedle Gebauera a Masaryka angažoval historik Goll, filolog Král, muzikolog Hostinský a další. Obranu neaktivněji zastupovali historici Tomek a Kalousek, filologové Mašek, Hattala a Prusík. Tito publikovali hlavně v muzejníku (Časopise muzea království českého) a Vlčkově Osvětě. Do bojů se zapojila i žurnalistika s poněkud ostřejší výměnou názorů. Na straně obrany to byly především Národní listy, kam psal Julius Grégr a Jan Neruda, na druhé straně barikády dominoval Jan Herben se svým Časem.

Kromě argumentů filologických proti pravosti, které prezentoval Gebauer a jež byly považovány za nejdůležitější, uplatňovaly se silně též námitky z tzv. paralel, to je stylistických shod a podobností určitých pasáží Rukopisů s jinými literárními památkami. To mělo doložit hypotézu, že i netalentovaný autor mohl sestavit umělecké dílo z různých fragmentů. Masaryk se vyjádřil, že na něj Rukopisy vždy působily dojem slatániny. V rukopisném sporu se tehdy nepochybně uplatnil i spor generační, který byl zesílen jistou přesyceností z historismu předchozího vývoje u nás a nástupem nových myšlenkových proudů ve světě, inklinujících ke skepsi a naturalismu. Velké boje pak celkem rychle utlaly. Zatímco pro rok 1886 má bibliografie k rukopisnému sporu přes sto položek, pro rok 1892 eviduje jedinou. Každá z bojujících stran žila dále v přesvědčení, že obhájila svoje stanovisko.

Zvrat veřejného mínění v neprospěch Rukopisů nastal v roce 1899 po zveřejnění článku „Hanka fecit“ v Listech filologických od Ladislava Dolanského. Zde Dolanský interpretoval nejasnou změn čar v Rukopise zelenohorském jako kryptogram Václava Hanky. Všeobecná únava z dlouhých bojů a skutečnost, že objev byl uveřejněn v renomovaném vědeckém časopise dosud nijak neangažovaným badatelem, udělaly své. Dolanskému se uvěřilo a nastal celkový útlum.

Rok 1911 přinesl značný rozruch. Dvanáct let po nálezů Dolanského se slovinský badatel Žunkovič odhodlal ověřit jeho zjištění na originálu. Ukázalo se, že je to klam.

Téhož roku se odhodlal archeolog J. L. Píř předložit Rukopis královédvorský nezávislým badatelům v západní Evropě. Jejich posudky vyzněly příznivě pro stáří RK. Píř po návratu publikoval článek „Rukopis královdvorský před mezinárodním fórem paleografů skvěle obstál“. Jeho nad-

šení se setkalo s malým zájmem u vedení Národního muzea a s ostouzením v tisku. Jeho citlivá duše takové jednání neunesla. Dne 17. prosince 1911 se zastřelil.

V důsledku těchto událostí vznikl tzv. silvestrovský manifest, v němž se deklarovalo, že podvrženost Rukopisů královédvorského i zelenohorského a jejich sepsání V. Hankou a J. Lindou bylo prokázáno nevývratnými důkazy a že každé další hájení padělků se zakládá jen na klamných soudech. Manifest byl publikován v Národní politice 31. 12. 1911 a podepsalo jej 52 představitelů naší vědy.

S důkladnou kritikou metod realismu vystoupil v roce 1927 profesor Mareš. Zahájil přednáškou „Vědecké metody realismu, obzvláště v otázce Rukopisů.“ a pak napsal řadu dalších publikací. Opřel se také o fotochemický průzkum prof. Vojtěcha, jehož výsledky vyšly tiskem v roce 1930. Tyto aktivity pak vedly k založení Československé společnosti rukopisné v roce 1932. Ta vyvíjela intenzivní přednáškovou a publikační činnost, přechala s potížemi dobu okupace ale byla donucena k zániku v padesátých letech.

Oživení „rukopisné“ otázky nastalo v šedesátých letech, kdy se poněkud uvolnila svoboda projevu. Velký zájem byl vzbuzen ve Dvoře Králové, ale ten byl postupně utlumen aktivitou spisovatele M. Ivanova, jehož působení bylo již vylíčeno. Vyvrcholem Ivanovovy kampaně je vydání jeho knihy Tajemství RKZ v roce 1969. K témuž roku se datuje vydání sborníku ČSAV „KZ – dnešní stav poznání“, který odkazuje na zkoumání Rukopisů v Kriminalistickém ústavu, jehož výsledky byly částečně zveřejněny ve jmenované Ivanovově knize.

Významnou událostí v dějinách „rukopisného“ sporu, která se nikterak nepromítla do odborné literatury oficiální vědy, je oponentní řízení Kriminalistického ústavu k výsledkům práce tzv. Ivanovova týmu, které vyznělo v odmítnutí použitých metod a závěrů. Na veřejnost se pak dostalo jen krátké sdělení, že Kriminalistický ústav nevydál žádnou expertizu ve věci pravosti či nepravosti Rukopisů a že informace z literatury faktu postrádají opodstatnění. Toto krátké sdělení ale nezasáhlo veřejné mínění tak, jako rozsáhlá a objemná literatura faktu spisovatele Ivanova.

Z doby porevoluční jsou významné dvě události, které pak silně předurčily další vývoj. V roce 1991 se v Národním muzeu konala výstava, spojená s jubileem Václava Hanky. Zde byly veřejnosti představeny tzv. protokoly o zkoumání Rukopisů Ivanovovým týmem. Materiály z oponentního řízení v Kriminalistickém ústavu z roku 1975 vystaveny nebyly. Současné s výstavou probíhala zasedání nové oponentní komise k materiálům Ivanovova týmu, která pak sestavila v roce 1992 příznivější posudek, v němž se uznává důkaz palimpsestu a zároveň se vydává doporučení o materiálech Ivanovova týmu nediskutovat.

V těchto podmínkách vyvíjí činnost Česká společnost rukopisná, která byla obnovena v roce 1993. Usiluje o navázání dialogu s oficiální vědou a snaží se upozornit na nové poznatky o Rukopisech, ke kterým dospěl především Julius Enders a také informuje o nedostatečnosti průzkumu Ivanovova týmu. Pořádá přednášky, vydává Zprávy a udržuje webovou stránku. V tomto počínání se zatím neudal nějaký výrazný zlom nebo předěl, i když řada slibných záblesků se za tu dobu již objevila.

■ Na českých školách dodnes převládá jednostranné pojetí rukopisných sporů. Usilujete nějak o změnu školského výkladu?

Dnes není výuka na školách vázána jednotnými osnovami, takže v této oblasti je nesnadné prosazovat nějaké jiné pojetí. Někteří školy akceptovaly naši nabídku na přednášku o Rukopisech v rámci hodin literatury nebo dějepisu.

■ Ke kterým historickým postavám se hlásíte?

Mám velký obdiv k buditelům formátu Palackého, Jungmanna, Šafaříka. Všichni byli snižování kvůli jejich postoji k Rukopisům. Až se jednou náhled na Rukopisy změní, vystanou ve své velikosti pro všechny.

■ Co byste chtěl na závěr našim čtenářům vzkázat?

Aby nevěřili tvrzení, že rukopisný spor je vyřešen a uzavřen. Aby se seznámili s Rukopisy a s rukopisným sporem a aby četli literaturu pro i proti. Aby navštívili webovou stránku věnovanou Rukopisům.

■ Děkuji Vám za rozhovor.

ROZMLOUVAL: BC. JAN KOPAL

JAK SE NA KRIZI VYDĚLÁVÁ?

Vláda USA pomohla ve finanční krizi některým velkým americkým bankám, jejichž aktiva momentálně ztratila hodnotu. Jenže: krize nepřišla „sama od sebe“ ani není „přívodním jevem kapitalistického systému“, jak říkají marxisté. Krize v USA byla způsobena soukromými bankami, honosně nazývanými Federální rezervní systém – FED. Ten má právo emitovat peníze a určuje měnovou politiku USA, zejména základní úrokové sazby. A tento FED uvedl vysokými úrokovými sazbami do krize reálnou ekonomiku. Z tohoto důvodu se staly mnohé úvěry (zejména jsou medializovány úvěry hypoteční) nesplácenými – špatnými. To však neznamená, že tyto úvěry (investice za ně pořízené) ztratily svoji hodnotu. Ztratily svoji hodnotu a likviditu pouze v době krize, kdy byla zprvu vysokými úroky podlomena celková domácí poptávka. **Posléze v době „zuřící krize“ FED sice úroky snížil, jenže vysokými úroky „propíchnoutou úvěrovou bublinu“ nelze snížením úroků „odpropíchnout“** a poptávku zvýšit. Takže krize pokračovala. A v této situaci vláda USA stamilardovými dotacemi i přímým kapitálovým vstupem některé banky „zachránila“. Říkalo se tomu „socializace ztrát“.

Jenže hovořit o „záchraně“ bank je slabé slovo. O vklady občanů v bankách ***too big to fall*** vůbec neslo. Došlo k něčemu mnohem většímu. Vládní peníze (tentokrát za nízký úrok) totiž mohly posloužit na banky napojeným spekulantským skupinám právě k levnému nákupu nemovitostí v konkurzech, když jejich obyvatelé nemohli hypotéky splácet. Vládní peníze též mohly posloužit k levnému bankrotovému nákupu zadlužených podniků, které bankám svoje úvěry nesplácely. A konečně tyto peníze mohly posloužit k nákupu mnoha set zkrachovalých malých bank, kterým vláda nepomohla. Ty rovněž měly z důvodu krize „špatné úvěry“, a tudíž ztratily likviditu. **Tu se naskytá otázka, proč tedy vláda USA nepomohla zadluženým majitelům nemovitostí a podniků přímo. Pak by majitelé nemovitostí i podniky splatily bankám svoje hypoteční i investiční úvěry a banky by byly též ozdravené a nebankrotovaly by.** Vláda rovněž mohla od zadlužených majitelů jejich nemovitosti koupit, bankám úvěry splatit a nechat původní majitele bydlet jako nájemníky. Nemuseli se z nich stát zadlužení bezdomovci. Rovněž tak mohla vláda USA vstoupit jako akcionář do zadlužených podniků a podniky pak mohly penězi z prodeje akcií státu splatit bankám svůj dluh. **Jenže tím by krize ztratila svoje kouzlo, že na ní lze obrovsky vydělat.** To se stalo snad pouze v případě GM a byl z toho v médiích velký poprask, zatímco při „záchraně bank“ žádné mediální protesty nebyly.

Kromě toho ve světovém „sametovém kapitalismu“ nesmí státy podnikat. Dokonce ani český stát nesměl finančně zachránit své vlastní ostravské železárny. Evropská komise to zakázala. Český stát mohl jen železárny oddlužit a za hubičku je prodat Indovi z Arcellor Mittal. A ten má teď obrovské zisky mnoha desítek miliard ročně.

Samozřejmě že na krizi vydělali i „prostí spekulanti“,

kteří „tušili“ (nebo měli interní informace) o zhoršování likvidity finančních aktiv a zavčas je se ziskem prodali, ještě když byla jejich cena vysoká. Říká se tomu „spekulace na pokles“. Takových mediálně známých případů je několik a „borci“, kteří nesmírně vydělali, se pak chlubili svým makléřským „uměním“.

Dále je třeba říci, že ceny finančních aktiv mohou být uměle „šroubovány vzhůru“ nad svoji skutečnou hodnotu tím, že si je různé finanční skupiny prodávají mezi sebou za zvyšující se ceny. **Jako celek na těchto transakcích nic netratí.** Avšak při růstu cen aktiv se do „finanční rulety“ zapojují i finanční „hejlové“, kteří uměle nadhodnocovaná aktiva kupují. Mylně věří, že ceny aktiv dále porostou a oni vydělají. Jenže s tím, jak drobní investoři nakupují drahá finanční aktiva, finanční spekulanti již tatáž aktiva prodávají – právě těm „hejlům“. Přitom vzájemnými nákupy a prodeji mezi sebou udržují cenu vysokou. A když spekulanti nadhodnocená aktiva prodají, anebo o ně již nikdo nemá zájem, odejdou spekulanti z trhu s obrovským ziskem. Právě to je „spouštěčem finanční krize“. Ceny aktiv se propadnou, protože není nikoho, kdo by tato aktiva za vysokou cenu koupil. Nastává finanční krize. Tu menší, tu větší. (Pozn.: *Aby se zabránilo těmto de facto finančním podvodům, navrhoval nobelista James Tobin tzv. Tobinovu daň. Bohužel neuspěl. Jenom v několika zemích a jenom na některá aktiva je Tobinova daň uplatňována. Amerika to však není.*)

Žádná krize – ani ta poslední – nebyla předzvěstí kolapsu kapitalismu, pokud pod pojmem kapitalismus máme na mysli existující systém směřující ke koncentraci kapitálu a globalizaci. Tento systém naopak posílil. Každá krize znamená přesun bohatství od chudších (třeba i kapitalistů) k těm nejbohatším. Jenže to již **NENÍ kapitalismus svobodné soutěže**, ale monopol moci všeovládajícího finančního kapitálu.

P. S.:

U nás sice nebyla krize finanční, ale ekonomická ano. Tisíce českých podniků zanikly a národní bohatství přešlo levně do rukou zahraničního kapitálu. Zde se projevovalo, že „český“ stát nemá zájem na prosperitě domácí ekonomiky. Například k bankrotu Bohemia Crystalex trading nemuselo vůbec dojít. Podstatnou část jeho dluhu u bank totiž byl dluh privatizační a tehdejší majitelé podniku, aby udrželi sklářskou tradici a zaměstnanost, chtěli podnik státu vrátit. Účetně za 1 Kč. Stát, který měl peníze za privatizaci podniku na svém účtu, mohl těmito penězi podnik oddlužit a české sklářství by nebankrotovalo. Za toto řešení se dokonce zasazovali i odboráři, kteří to vládě rovněž navrhovali. Stát však neměl zájem. Anebo mu to někdo z EU zakázal? Je pravděpodobné, že to odporuje směrnici EK.

JAN KUKAČKA,
KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Vrchní velitel

Vrchní velitel branné moci ČR, dřívější prezident Václav Havel, zaslal do jihočeské metropole svoji smysluplnou navštívenku prostřednictvím místního tisku „Sedmička Č. Budějovice“ (Vydavatel MF). Ve zdejších Mariánských kasárnách totiž prožil kdysi dávno dva nelehké roky svého života. Když o tom tak dnes uvažuje, každým rokem se jeho temná vzpomínka prosvětluje a dnes k nim má vlastní, vřelý, osobní vztah a vůbec mu není jedno, jaký bude jejich osud. Poukazuje na respektování její památkové hodnoty, a pakliže bude smysluplně využita, bude mít důvod k radosti a jeho původní temná vzpomínka se projasní úplně. Ó, jak radostná a skromná vize!

Připomeňme čtenáři historii těchto kasáren. Stojí v centru města na Mariánském náměstí. Dnes prázdný a nevyužitý areál má rozbitá okna, díry ve střešní krytině, fasáda je zdobena občasným billboardem. Objekt pochází z roku 1843, za Rakouska-Uherska zde vojákovo Jaroslav Hašek; inspirovaly jej pro literární postavu vojáka Švejka. V letech 1957-59 zde konal základní službu i Václav Havel.

Nejen tuto, ale i jiné nemovitosti měl pod svým patronátem vrchní velitel branné moci ČR. Byl to patronát velice macešský, neutěšený, ostatně jako u mnoha dalších vojenských objektů, které se pod správou jeho armády doslova rozpadaly, byť některé byly adaptovány značným finančním nákladem, a to i v době jeho velení. Mnohé z nich měly bohatou historii (např. Písek – Pěší pluk Františka Palackého). Zdálnivě lukrativní objekt doslova město Č. Budějovice zdarma od armády a v roce 2005 jej prodalo za dvacet milionů firmě Českobudějovické pozemní stavby, která se přetransformovala z původních Pozemních staveb (jak slavná a prosperující firma socialistického stavebnictví!) a jež se (díky obětavému úsilí pozůstalých soudruhů) dostala do finanční krize.

V dané době se podarilo objekt prohlásit za kulturní památku, neboť již existoval projekt přestavby areálu na parkovací dům. Kasárna teď nabízí insolventní správce (zkrachovalé) firmy.

Pohled na dinosaura

Lída Rakušanová
Deník.cz
27. 3. 2010
Milá paní Rakušanová!
Úvodní nadpis jsem si vypůjčil jen jako pomyslný kolorit k Vašemu rozhovoru s panem K. Schwarzenbergem, otištěný v sobotu 20. 3. 2010.

Není divu, že pohled na osobu politika, který se dopracoval ke svému vrcholu (TOP 09!!!), je právě takový, jaký je. Pro vlezlé novináře to byl dříve výhradně „pan kníže“, pro přátele z Mirovicka „Kary“. Protože právě Mirovicko a Miroticko je v úvodu článku uváděno, doplňuji, že všichni staří pamětníci nedali na jeho otce, knížete Karla z Orlika, dopustit. Sám jsem mnohé citoval ve své trilologii „Mirovice na prahu století“ a mám v dobré paměti besedu ve Starém Sedle (dnes Orlik). Nejen on, ale i my jsme v té době (1990) měli jiné představy o dalším vývoji v našem státě.

Pro neznalého čtenáře bude článek nejspíše odpocínkovým čtením. Pro pamětníka však pravým opakem. ● Zmínka o tom, že Vltavské údolí zmizelo pod vodou, nedává vůbec žádnou odpověď na to, jakou náhradu pan K. Sch. získal, na rozdíl od jiných, třeba i mého dědečka. ● Otázka o Tesle Blansko je zcela nepatřičná, neboť se jednalo o Teslu Blatnou (nedaleko Mirovic). ● Neměl jsem možnost vidět kolaudační záznam, je mi však dobře známo, že od samého počátku byl objekt budován nikoliv jako obytná budova, ale výrobní podnik. Zcela nový podnik, kde bylo zaměstnáno více než 100 zaměstnanců, což pro městečko Mirovice znamenalo značný přínos. ● Je přímo tristní, když v článku pan K. Sch. uvádí, že pověřil jistého právníka – přitom všichni dobře věděli o paní JUDr. H., která jej „údačně“ podvedla. Jenže ON, jako majitel-nemajitel, si měl

Hodnota byla vyčíslena na 80 (osmdesát) milionů korun. Objekt dostal přívlastek „Danajský dar“. Staronový primátor (doc. Tetter) nyní zvažuje možnost zpětného odkoupení, pokud by cena nebyla vyšší, než za jakou byly odprodány. Přiznejme, že nikdo neví, co s touto mýrou udělat. Památkáři ani majitel, ani současné vedení radnice. Návrhů je řada: tržnice, výstavní prostory... Vize a zase jen vize. Největší balík dluží majitel České spořitelně. Ta tedy drží ve své režii prodej toto stavebního „skvostu“ a kulturní památky. Dodejme ale, že majitel dosud není v konkurzu a ve své vlastní vizi věří ve zmrtvýchvstání, až se podaří rozprodat „nepotřebný“ majetek (zasloužilé soudruhy) a bude znovu pokračovat v další „úspěšné“ podnikatelské činnosti.

Bohužel, historie nám již neuvádí, že v těchto kasárnách svého času také působil na prvním záložnickém cvičení autor tohoto článku. Bylo to v květnu a červnu pohnutého roku 1968. Pod okny kanceláře finančního náčelníka sledoval průvod studentů v rámci konaného majálesu. Byl to pohled nezapomenutelný, neboť tehdejší studenti vedle všech ostatních veselých a rozpustilých alegorií nesli také krychli, na jejíž všech stranách bylo napsáno: KSČ. Ať hodíš, co hodíš, stejně vyjde shodný závěr. V tomto roce to byl závěr přímo osudový. A rovněž to byla „Sedmička ČBu“, která v posledním dubnovém čísle letošního roku blíží se májovou náladu připomněla. Hokejová legenda Honza Vodička spolu s manželkou zavzpomínali na okamžik jejich seznámení při majálesu v roce 1957. Podle nich byl „poslední“, o rok později již byl zakázán.

Jak je ta historie ošidná. Osobně jsem doložil, jak v redaktorském podání soudobých novinářů nemůžeme věřit ani tomu, co je první, co bylo poslední. Natož tomu, co se děje ve zdech místní radnice. Skutečností však je, že současný náměstek Rudolf Vodička je jedním ze synů legendárního hokejového brankáře tehdejšího Slavoj a bude mít se zdejšími „Danajským darem“, nejméně do podzimních komunálních voleb, své starosti.

Morální dilema

Výchova a směr ke společenskému chování bývala v naší civilizaci daná učením Ježíše Nazaretského, jak zakódováno Biblí. Vládcové, císaři a králové poznali užitečnost společenského propojení jejím působením. Kdo se „nepropojil“, byl kacířem, nebo přinejmenším nevychovcem, jindy vyvrhelem či psancem. Vzdělávání moudře směřovalo k ulehčení cesty životem. To bývalo.

Jenomže pak přišli mazaní, kteří odhalili, že centrální/státní výchova může být použita nejen pro manipulaci občanů a snadnější řízení států, ale i pro výdělečné/ziskuchtivé a jiné dravčí účely. Výchova v rodině a přirozené citění a dřívější společenské instinkty byly zlehčeny.

V třicátých letech přišla tzv. Frankfurtská filozofická škola. Její tvůrci vymysleli nové cesty. Jejich učení se rozvinulo v USA po druhé světové válce a doporučilo „osvobození“ od staré morálky a zejména v oblasti sexu (viz Patrick J. Buchanan: „*The Death of the West*“ či B. Koblíha „*Konec věku příběhů*“, Díl 4, kapitola „Muž a žena“).

Všechno ze začátku vypadalo ohromně. Ve školách byla zaváděna sexuální výchova od stále nejnižších postupných ročníků a vyrojil se zástup nových, tzv. svobodomyslných, pokrokových „vychovatelů“.

Stud a přirozený ostyh mezi chlapci a děvčaty byl odstraněn. Sexuální nutkání/svody byly učiněny normou. Jaká senzace!

Človíček byl „osvobozen“. Dítka se naučila v koedukovaných třídách společně navlékat prezervativy na banánech. Do škol byly dodány automaty, kde „balónky“ bylo možné zakoupit. Prima, kola „průmyslu“ sexu a sexuálních pomůcek byla roztočena. **Nový kšeft.**

Dítka poznala ale brzo, že je lepší si koupit žvýkačku než tu „gumičku“. Nevadí, sex-průmysl měl po ruce pilulky proti početí a školním zdravotním sestrám bylo dovoleno předepisovat (!) dívenkám dávky, jak se jevila potřeba, nutnost, či napořád. Rodiče do této „svobody“ svých dětí neměli a nemají co mluvit. Náklady na pilulky platí státní „zdravotní péče“, tak proč se vlastně starat. Výrobci antikoncepčních pilulek a všemocní farmaceutičtí magnáti dosáhli svého. To je, panečku, výděleček a bez investic do propagace (PR). Když hrátky mezi chlapecčky a holčičkami nevyšly, byla tu lékařská pomoc s „odstraněním toho plodu“. Opět na útraty státní „zdravotní péče“, na kterou ovšem všichni platíme či doplácíme. Kosmetický a speciální „farmakologický“ průmysl dostal nesmírně cennou základní surovinu, v podobě mrtvolek potratů, a zdarma. (Pokud o tom ještě někdo neslyšel, umrtvené „plody“ nejsou zahozeny, „nekončí v popelnici“. Jsou průmyslově využity...) To jsme to se soudruhy filozofy z Frankfurtu vymysleli, co?! To jsou kšeftičky!

Jenomže ouha. Osvobození začalo mít svoje vedlejší produkty - zločinnost! Právě se v Londýně dočítáme, že probíhá soudní případ, kdy osmileté děvčátko bylo znásilněno dvěma desetiletými chlapecčky. Přes všechnu „péči“ se věci stočily jinak.

Holčičky, které by si měly hrát na pokojíčky a s panenkami, začaly také rodit. Jistě, už dříve v historii se někdy rodily

dívkám ve dvanácti letech děti, ale díky péči a moderní sexuální výchovou nastala epidemie. V londýnském deníku Metro z 3. ledna 2008 vyšel článek o tom, jak celostátně v Británii **každý den** 21 (slovy: dvacet jedna) děvčátek mezi 13 a 15 lety otěhotní. Jsou školy, kde na padesát dívek připadá jedno těhotenství. Ve zprávě se uvádělo, že např. v Manchesteru, kde zavedli zdarma pilulky a sexuální poradenskou „péči“, stoupl (od roku 2000) počet početí u dívek pod šestnáct let o 47,9 %. Leč dvakrát ouha!

Zákonom je stanoveno, že sexuální spojení mladistvých pod šestnáct let je nelegální a trestné! Jak je tedy možné, že v současné době 1000 dětí mezi jedenácti a třinácti lety je na pilulkách? To znamená, že všichni, kdo předepisují a dodávají pilulky, jednájí proti zákonu! Přitom, jak jsme řekli, rodiče o celém tomto „podnikání“ většinou nemají (a zákonem dáno, nemusí mít!) ani potuchy. Jak to, že za tuto situaci nikdo nebyl a není hnán k zodpovědnosti?

Inu, dravost průmyslu a moc peněz má navrch. Zkorumpují kdekoho... Kapitalističtí žraloci nikdy neznali meze svého chování. Z Frýdku byl Bernard Žár a „plakala Maryčka Magdonova“, jak volal už Bezruč.

My, co jsme prošli První republikou, ČSR a pak „socialismem“, jsme mysleli, že jsme se dostali z područí těch bezcitných, chamtivých lidí, kteří mohou všechno. Kdepak! Dnes jim dokonce napomáhá stát a sexuální výchova.

Ztráty finanční daňových poplatníků a škody na zdraví jedinců jsou jistě značné. **Kde je ale celý dlouhý život těch, které zmrzačí sexuální „výchova“.** Kde je psychické utrpení? Jak skončí generace zasažená zločineckým dílem, sexuální „výchovou“, vymyšlenou ve prospěch nenasytného kapitálu, a zaměřené bestiálně na ty, kteří se nemohou a neumějí bránit.

Vždyť ty děti, které jsou přímo strkány do sexu, nikdy nemohou být psychicky ani emocionálně zralé pro pohlavní život dospělých, jak poznamenává se zděšením a diskutuje sloupek Editor v The Sunday Times z 1. srpna 2010. Samozřejmě že důsledky zasáhnu – a už zasahují (viz to nahoře) – znásilněními, potraty atp. nejen jednotlivé děti, ale celé rodiny, komunity a nakonec i stát.

Co mohou očekávat ty, na které v dětství spadne předčasná poznání? Cynismus a nihilismus, a jak už pozorujeme v U. K. (= Spojené království), i prostituce a zločin! **Jak se bude vyvíjet citový život a vztah** mezi dívkou a chlapcem, ženou a mužem, tolik nutný pro soužití v rodině i mimo ni v dalších generacích? Bude končit (a už pozorujeme hromadící se krize) zlehčením všech hodnot a života vůbec!

Slyšíme o nervových poruchách, depresích těch dospělých žen, které měly umělá přerušení těhotenství. K čemu budou vyrůstat holčičky se zničenou psychou ve dvanácti!?! Jak posuzovat politiky-konodárce, kteří jezdí po všelijakých G8 a G20 a nevidí řádění šelem? Jak tolerovat to, co ohrožuje život našich dětí a budoucích generací? **Vzdáme boj o náš život?**

24. 8. 2010

EURING. DR. BOHUMIL KOBLÍHA

Ludovít Štúr

Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

Slovenské
Hnutie
Obrody

Pridaj sa k nám!

www.sho.sk

Jan HUS: jméno z historie, nebo inspirace pro dnešek?

Pohled na Betlémskou kapli z Betlémského náměstí v Praze 1

Místnost v Betlémské kapli, v níž bydlel M. J. Hus

Socha M. J. Husa v Betlémské kapli

Jeden ze šesti bludů, o nichž píše ve svém traktátu M. J. Hus

Kazatelna v Betlémské kapli, z níž kázal M. J. Hus

Schodiště v Betlémské kapli

Pohled na schodiště v Betlémské kapli

Zbytek původního prahu, dochovaného v Betlémské kapli z konce 14. století

Na podstavci Husova pomníku na Staroměstském náměstí v Praze jsou vytesána tato slova: „Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, braň pravdu až do smrti...“ Jejich staročeská podoba pochází z traktátu M. J. Husa *Výklad Viery, Desatera a Pátele*.

Osobností, jakou byl známý náboženský reformátor a kazatel Betlémské kaple J. Hus, máme v našich dějinách jako šafránu. Proto bychom si měli připomínat nejen jejich pohnutý život, ale i jejich činy a odkaz, který nám zanechali. Ne kvůli bezduchému papouškování či naopak přehnanému uctívání, nýbrž k pochopení jejich významu i místa, jež jim v historii českého národa patří. Čím více o nich budeme vědět, tím méně budeme náchylni uvěřit nejrůznějším povídkám, které se zvláště v poslední době objevují v našich sdělovacích prostředcích, zejména v periodikách, jejichž vlastníky jsou Němci a která ještě stále vycházejí česky. Zatím.

Již největší znalec českých dějin, historik a politik František Palacký (1798-1876), dospěl ke konstatování, že české dějiny jsou ustavičným střetáváním Čechů a Němců. A jini upřesňovali a často si nebrali žádné servitky: Němci Čechům neudělali nikdy nic

Napsali o M. J. Husovi a jeho učení...

O církvi
„Látku k pojednání „O církvi“ (De ecclesia) čerpal Hus ze spisů Viklefových. Proto také stal se mu traktát (pojednání) tento nejosudnější; bylť hlavním podkladem k obžalobě. Hus přinesl s sebou traktát do Kostnice, avšak koncil, ačkoli slíbil pánům českým, kteří Husa provázeli, že jim traktát s ostatními písemnými doklady opět vrátí, dal vrhnouti všechny tyto doklady do ohně.

Traktát „O církvi“ zachoval se však v Čechách v četných opisech. Hus vykládá v něm pojem církve a papežství a v otázkách těchto rozchází se namnoze s učením církve. Dle učení jest hlavou církve římský papež, a ten s kardinály, kněžími a věřícími že tvoří „římskou církev“. Papeže, jenž jest neomylný a nemůže hřešiti, má býti každý věřící ve všem poslušen. Proti tomuto učení vystoupili Vikleř a Hus, kteří učili, že církvi jsou ti, kdož jsou předurčení ke spasení. Kdo předurčen je k zatracení, není členem církve. Hlavou církve, totiž těch, kdož jsou předurčení k spasení, není papež, nýbrž Kristus. Papež s kardinály jsou jen nástupci apoštolů, a to jen tehdy, jsou-li předurčení ke spasení a žijí-li dle evangelia. Všichni ostatní členové církve mají poslouchati církevní představené své jen v tom, co je dovoleno. Nařídí-li církevní vrchnost něco, co jest proti přikázání božímu, jest věřící povinen poslouchati více Boha nežli vrchnosti.“

(Husova čítanka pro lid. Uspořádal Karel Jaroslav Obrátil. V Perově 1915. Nakladatel R. Ondráček, str. 109)

„O mistru Janu Husovi píše Hájek [= Václav Hájek z Libočan] celkem šetrně. Z jakého důvodu? Jistě tu nepůsobil osobní obdiv spisovatelův nad bezúhonností a hrdinstvím kostnického mučedníka, nýbrž ona okolnost, že v době, kdy Hájek psal svou kroniku, stoupla vážnost Husova vystoupením Lutherovým doma a zvláště v cizině. Je známo, že král Ferdinand I. tehdy nařizoval konati v den Husův procesí, od něhož chtěli novokališníci (luteráni) upustiti. Hus byl v této době zlem daleko menším než Luther – odtud ona překvapující shovívavost Hájkova k mistru Janovi.

Psátí živě o Husovi se Hájek tedy neodvážil. Zato všechnu svou zadrženou zlost vylil si na jeho stoupencích, zvláště na Žižkovi a jeho Táborech i Sirotcích...“ (Arnošt Čaha: Neprátelecké hlasy o Žižkovi, 1924. Svědomím českých dějin, číslo 17.-18.)

„Kaple Betlémská se stala střediskem lidí, kteří to se svatým životem brali doopravdy. S tohoto stanoviska musíme pohlížeti na většinu Husových bojů. Náboženství Husovi není pouhým veřejným a podrobováním se církevní autoritě, nýbrž cosi vnitřního: citový a praktický vztah k Bohu a bližním. Tak praví ve Výkladu víry: »Křesťané mohou modlitbu prodlíti nebo krátiti, jak jim pán buoh dá náboženství ve srdci.« To není občanské náboženství, zde není církevních prostředníků a mágů. Nebo jinde: »To myšlenie a pamatovanie dne posledního náboženství krmí, myslí k Bohu pozdvíhuje, naději veliči a milost zapaluje.« S tohoto stanoviska teprve pochopíme celý význam jeho boje proti odpustkům. Jeho odpor proti Tiemovi a jiným kramářům s odpustky nebyl motivován jen tak národně nebo církevně politicky, nýbrž mravně. Hus se děsí posvěcení, které se koupí, neboť bylo zřejmo, že na modlitby i účast na mši, které eventuálně byly nábožadovány jako podмінka odpustění hříchů při odpustcích, se pohlíží jako na pouhou formalitu: hlavní věcí bylo zaplacení a peníze šly na papežské války. Odpustky si mohl koupiti i člověk nejpodlejší. Odtud pochopíme též Husův odpor k svatokupectví, jenž došel tak směleho výrazu v jeho známém traktátu a kázání na tema: »Abiciamus opera tenebrarunt.« Kněz byl Husovi sice mužem, jenž byl povolán Bohem, avšak musí se legitimovati jako povoláný. Nikoliv pouhým

posvěcením, nýbrž životem a činností. I papež a arcibiskup zasluhují dle něho poslušnosti jen tehdy, je-li to v souhlasu s nejvyššími příkazy božskými, jež nalézá v bibli. Při polemikách s Pálčem prohlásil Hus: »A co se hlavního, jak myslím, záměru doktorů týče, aby totiž papež byl soudcem všech při a aby, kdo jeho neuposlechné, zemřel smrtí těla, měli by se doktoři stydět za podobný krutý názor, zvláště když Pán Ježíš Kristus, pontifex obojího zákona, nechťel světsky odsouditi ani neposlušného trestem smrti odsuzovati.« Jinými slovy: to je prostě násilnictví. Proto si Hus dovedl počínati jako pravý revolucionář a vzdorovati bullám a interdikt; proto byl skutečně neposlušný; proto žádal, aby církev nejenom zakázala všechno mnohoobročnictví (což v důsledku reformačního hnutí skutečně učinila na koncilu tridentském), nýbrž aby přestala vůbec světsky panovati. A uvážíme-li, že téměř polovina českého království tehdy patřila kněžstvu a klášterům, znamenalo to v důsledcích svých nesmírné vyvlastnění, které musilo vyústit v úžasnou revoluci. Jestliže naši Táborité bořili kláštery, nebyla to slepá ničivost, nýbrž provádění tohoto radikálního programu, jehož účelem bylo, aby se kněžstvo obmezovalo na své duchovní poslání a přestalo býti privilegovanou kastou.

I pověřčivost je Husovi proti mysli. Vystoupil hostím do Vilsnacku v sev. Německu. Tam po požáru města se prý objevily tři neporušené hostie, zbarvené do červená. Pověra udělala z této červené krev Kristovu. Hus vystoupil proti těmto hromadným poutím traktátem psaným středověkou formou: dokazuje, že zbožné a přeměněno bylo celé tělo Kristovo a nezůstala žádná kapka jeho krve na zemi.“ (J. B. Kozák: Filosofické a mravní pozadí Husova kacířství, 1923, str. 25-27)

Věrným Čechům
(Dopis ze 16. 11. 1414)
„... I protož, najmilejší, bděte, aby lest Dábelská nepodtrhla vás. A tiem buďte pilnější, čím více Antikrist se protiví: soudný den se blíží, smrt mnohé trutí, a synom Božím nebeské se království blíží...“ (M. Jan Hus: Listy z Kostnice (1414 až 1415. Listů Husových svazek třetí. Podle pramenů vydal V. Flajšhans. Světová knihovna č. 1201-3. Vydal J. Otto, Praha, nedatováno, str. 31-32)

Václav Brožík: M. Jan Hus před Koncilem kostnickým

Rodný dům M. J. Husa v Husinci

Husův vlastnoruční podpis z Liber decanorum

Pamětní deska na počest tří Husových stoupenců popravených při potlačování protidopustkových bouří v r. 1412

Portrét M. J. Husa z r. 1565

Přednáška na středověké univerzitě (Vyobrazení podle dřevorytu z poč. 16. stol.)

Pamětní deska se slovy: „... abyste na Betlem byli laskavi“ z Husova dopisu z Kostnice ze dne 10. 6. 1415

Satan prodávající odpustky. (Vyobrazení z Jenského kodexu z poč. 16. století)

Vyobrazení půdorysu středověké Kostnice

Platonovy „Zákony“ (Příspěvek k základům světové kultury)

Jestliže se stáří člověka projevuje ubýváním zájmu o věci veřejné, pak je nutno říci, že ani osmé desetiletí Platonova života nebylo stářím. Platon, syn Aristonův, z demu Kollytu (čtvrt Athén), se narodil roku 427 př. Kr. „Zákony“, své nejrozsáhlejší dílo o 12 knihách, napsal jako dílo poslední. Zúročil v něm zkušenosti svého života v době pro Athény značně pohnuté. Vždyť s nimi prožil válku peloponéskou, dekejskou i válku Filipovu proti Fokům. Zemřel roku 347 př. Kr. a pochován byl v athénské Akademii, kde strávil většinu svého života.

Práce na „Zákonech“ vyplnila poslední léta jeho života a byla důstojným završením celoživotních filozofických úvah. „Zákony“ jsou osobitý plod Platonovy snahy po lepší úpravě lidského soužití. Je to jeho nejlidovější a nejlidštější dílo. Přiblížil se jím nejvíce člověku jeho doby a pro nás zůstává pomníkem lidské moudrosti, jemuž čas neublížil. Platonovo dílo bylo studováno, hodnoceno a ctěno po celá dvě tisíciletí, především zase těmi, jimž leželo na srdci lepší uspořádání lidské společnosti.

Cititel Platonův v říši římské, Marcus Tullius Cicero (106-43 př. Kr.), slavný řečník a významný politik, praví ve svém spise „De senectute“: „Náleží k životu strávenému klidně, čistě a vkusně také pokojné stáří, jako bylo Platonovo, který v osmdesátém prvním roce svého věku při psaní zemřel.“ Vše je pravdivé, až na to, že klidný Platonův život rozhodně nebyl.

Platonovy „Zákony“ mají formu rozhovoru mezi třemi zralými a životem zkušenými muži: Kréťanem Kleiniasem, Spartánem Megillosem a „athénským hostem“, což byl Platon sám. Kréta, Sparta a Athény měly rozdílné politické zřízení, a tedy i odlišné zákony. Předmětem diskutujících bylo posouzení zákonů, v čem jsou dobré a do jaké míry jsou dobré. Po tomto rozboru stávajících zákonů přistupuje pak Platon k návrhu nových zákonů pro nově zakládanou obec-stát.

Všichni tři diskutující se shodují v tom, že správné zákony činí občany šťastnými, poskytují jim všechna dobra. Tato dobra jsou podle nich dvojího druhu: lidská a božská. Mezi lidská dobra patří: zdraví, krása, tělesná síla a bohatství. Božská dobra jsou: rozumnost, spravedlnost a statečnost.

Dobro je podmíněno výchovou. Výchova v pravém slova smyslu směřuje k dobrému občanství, kdežto vedení, které směřuje k nabytí majetku, k tělesné síle nebo k pouhé znalosti bez rozumu a práva, si nezasluhuje, aby bylo zváno výchovou. (Komenský chápal výchovu obdobně jako Platon.)

Znakem dobra je sebeovládání. Nesprávné je mínění, že zdraví, krása, bohatství a moc jsou dobra naprostá. Tato dobra jsou prospěšná jen člověku spravedlivému; pro nespravedlivého jsou zhoubou, neštěstím. Nikomu také není dovoleno hlásat, že je možno žít nespravedlivě a přitom příjemně. Zákonodárství musí uplatňovat myšlenku o nerozlučnosti příjemného a spravedlivého a vštěpovat ji občanům od dětství. V tomto smyslu si má důmyslně počínat zvláště výchova muzická.

Hodnota umění nespočívá v poskytování požitků co největšímu počtu lidí, ale v tom, že těší nejlepší z nich. Cílem muzického (pěveckého, hudebního) umění i umění výtvarného není pouhá libivost ani pouhá prospěšnost, ale pravda. V „Zákonech“ je tedy estetická výchova chápána jako cesta k pravdě, kterou nelze jinak poznat. (V 18. století to byl také názor Friedricha von Schillera.)

Dále je nutno ctít příbuzné, spoluobčany, přátele a plnit povinnosti vůči cizincům, hostům a prosebníkům. Plemenné vlastnictví u Platona nejnaděje, neboť by to bylo v rozporu s jeho tendencí zkvalitňovat člověka-jedince a jeho prostřednictvím celé lidské společnosti. Nad plémě a národ je tedy stavěna kvalita osobnosti. Totéž nacházíme v Indii u Siddharty Gautamy – Buddhy (563-483 př. Kr.) a v Číně u Mo-Tiho (4. stol. př. Kr.). Nejvýrazněji se pak za jednotu lidského rodu staví Ježíš z Nazareta.

Zákony musí být přesné a zároveň výchovné. Jestliže se opírají jen o moc, nejsou dobré. Jejich pravým smyslem je zdokonalování lidské duše a rovněž tělesný prospěch člověka. Duši nectí ten, kdo se povyšuje nad jiné, je domýšlivý, kdo si ve všem vyhovuje, hoví rozkoším, kdo neuznává svou vinu, kdo se vyhýbá námaze a bojí se smrti. Pro uměřenost je důležité, aby tělo bylo účastno všech předností pouze střední měrou. Totéž Platon říká o hmotných statcích. Ty se nemají hromadit ani z toho důvodu, že budou odkázány dětem. „Dětem je nutno odkázat mnoho mravního ostychu, nikoli zlato, a to se dosahuje příkladem, ne napomináním.“

Přirozené lidské věci jsou podle Platona slasti, strážné a žádosti. Člověk volí tak, aby měl co nejvíce slastí a co nejméně strážně, utrpení. Po této stránce se ukazuje, že uměřenost, nikoli nevázanost, přináší příjemné. V „Zákonech“ je i pasáž, věnovaná šilenství. Šilenci mají být náležitě hlídáni, zanedbání této péče se trestá. Jistým druhem šilenců jsou i lidé, kteří klnou a spílají. Toto počínání se zakazuje. Také se zakazuje zesměšňovat občany ať v hněvu, nebo žertem. To se nedovoluje ani skladatelům komedií. Jen ti, kteří jsou k tomu zvláště oprávněni, mohou se ve verších někomu vysmívat.

Žádnou krádež nelze ospravedlnit poukazem na vypravování básníků, že i bozi kradou. Kdo ukradne něco z veřejného majetku obce, je trestán bez ohledu na velikost krádeže, ale s tím rozdílem, že občan je za takový čin trestán smrtí, kdežto cizinec nebo otrok menším trestem. Ve vojenství je nejdůležitější věcí kázeň. Proto se v ní občané musí cvičit od dětství. Vojenskou službu musí vykonat každý, kdo je k ní povolán. Kdo se k ní nedostaví nebo ji svévolně opustí, je trestán. Naopak za její dobré plnění se může občan ucházet o vyznamenání, jímž je vavřínový věnec.

„Zákony“ jsou dílo obsáhlé, mající na zřeteli jak soukromý život jedince, tak život celé společnosti, tj. život veřejný, a dotýkají se i toho, čím se dnes zabývá mezinárodní právo. V jednorázovém pojednání se lze zmocnit jen určitých Platonových myšlenek. Podívejme se tedy na jeho názory na rodinu.

Uzavřít sňatek je povinností každého občana. Mladým lidem se má vstřípit zásada, aby se ucházeli o takové manželství, které prospívá nejen jim, ale i obci. Prospěšné je, aby se brali lidé různého společenského i majetkového postavení. Zanecháním dětí se domáhá člověk nesmrtelnosti a dává bohu místo sebe nové služebníky. Zanedbávání předpisů o sňatcích je stíháno pokutou a bezectí. Je také stanoven způsob konání satebních hostin, neboť s ním souvisí napomenutí ke střízlivosti v době plození. Manželé bydlí odděleně od příbuzných. Tato pasáž je doplněna úvahou o třech nejsilnějších žádostech člověka: po jídle, po pití a po pohlavním sblížení. Všechny tři žádosti je nutno ovládat „bázní, zákonem a pravdivou řečí“. (Proti těmto základům světové kultury se staví ke konci

19. století a ve století 20. freudismus, který uznává kulturu jako represii.)

V sedmé knize „Zákonů“ je podán výklad o vhodné výživě a výchově dětí. S výchovou se má začít od nejtělejšího věku. (Toto je v rozporu s rousseauvštinou, Komenského mínění je totožné s Platonem.) Dítě se nemá ani rozmazlovat, ani zotročovat. Důležitým výchovným prostředkem jsou hry, a proto je nutné i tyto usměrňovat. Od šestého roku nastává čas učení, pro chlapce i dívky, při němž se mají cíleně cvičit obě ruce ke stejné obratnosti. Poněvadž muzické umění souvisí s mravností, je třeba pevně ustálit tance a písně dětí a mládeže. Vyučování je povinné a děti svobodných i otroků musí být vedeny ke kázní (viz Komenského „škola bez kázně je jako mlýn bez vody“; opakem je Freudovo a Steinerovo „rozvolňování“).

Osmá kniha „Zákonů“ je věnována bohoslužbě, řádu lásky, přátelství a citům, smíšeným z obojího. Postihuje také vhodnost práce pro svobodné občany. Devátá a desátá kniha obsahují soudní právo. Těžší tresty jsou stanoveny pro svobodné občany, lehčí pro cizince a otroky. Jedenáctá kniha „Zákonů“ upravuje vztah člověka k majetku. Majetek je soukromý, ale zlato a stříbro má vlastnit pouze obec-stát. Žebrota je zakázána. Dvanáctá kniha postihuje provinění vůči obci-státu. Kdo ukradne něco z veřejného majetku, je trestán bez ohledu na velikost lupu, ale s ohledem na to, zda je svobodný občan, nebo otrok či cizinec. K většímu právu je tedy přiřazena větší zodpovědnost, povinnost.

Zákonům, jednou přijatým, musí být zachována nezměnitelnost. Ta zaručuje, aby lidé nebyli zpětně trestáni za dodržování zákona. Tohoto si byl plně vědom v 19. století Alexis de Tocqueville, autor slavného díla „Demokracie v Americe“.

Platonovy „Zákony“ jsou psány s úctou k člověku, na něhož kladou nároky, přiměřené jeho stavu, a tedy splnitelné. Platon pracuje s tím, co je v člověku nejvznešenější, s duší, a tu má každý člověk. Nikdo není bezectný, ani otrok, pokud bezectného sám ze sebe neučinil. Svoboda lidské vůle není popřena ani zajetím, ani plemenným vlastnictvím.

Starověk a středověk Platona znal, promýšlel a pokoušel se jít v jeho stopách (novoplatonovci). Křesťanství svými největšími mysliteli, sv. Augustinem a sv. Tomášem Akvinským, se shodlo s Platonem v účtě k člověku jako obrazu Božímu.

Tyto základy světové kultury jsou však vrženy v posledních dvou stoletích pod kola moderního ateismu (tzv. vědeckého názoru na člověka a svět), který vyloučil z dějin nejen Boha či Nejvyšší ideu, ale i Platona a člověka omezil na vysoce organizovanou hmotu. S ní pak lze dělat vše. Rozum, cit i vůli lze modifikovat zvnějšku, bez jakýchkoliv zábran. Podstatou lidství se pak stává touha po moci a majetku, nikoli harmonie mezi rozumem, citem a vůlí, jak hlásal J. A. Komenský, který vědění a víru spojoval s láskou a úctou k člověku.

Ve dvacátém století pak velmi působivě prokázal celým svým životem, že vědění a víra se navzájem doplňují, Albert Schweitzer. Jeho „úcta k životu“ je budována na nejnovějších poznatcích věd přírodních i společenských. O pokroku mluví pouze ve spojení s úctou a láskou k životu. Bez úcty a lásky k člověku a životu vůbec není dle Schweitzera pokrok.

DOC. PHDr. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Povodeň 2010

Obec Víska u Frýdlantu v severních Čechách, ležící na říčce Smědá, byla začátkem letošního srpna zasažena ničivou povodní. Ta dokonce strhla celou čtvrtinu betonového mostu. Několik fotografií z 10. srpna 2010 zachycuje zdevastovanou obec poté, kdy vodní živel ustoupil a zanechal po sobě dílo zkázy. Jeho následky budou místní obyvatelé odstraňovat řadu příštích měsíců a možná i let.

TEXT A FOTO: ZDENĚK ANDRŠT

Dobyvatelé sami neodcházejí

Nedávno vysílal Český rozhlas 6 úvahu Václava Havla o diktaturách a o způsobech boje proti nim. Autor úvahy vyloučil účelnost násilného boje proti diktatuře a podtrhl význam nenásilného odporu, který jediné má nějakou šanci uspět. Násilí plodí zase jen násilí, což je špatné. A jako důkaz toho, že to jde i bez násilí, uvádí autor Mahátmá Gándhího a jeho programově nenásilný odpor proti britským kolonizátorům.

Mohl bychom se do nekonečna ptát o to, do jaké míry se Gándhímu podařilo Indii zbavit britské koloniální nadvlády, případně jaké nenásilné formy v tomto osvobozovacím boji používala tehdy nejsilnější Kongresová strana Indie, která měla ale dost síly k tomu, aby lordu Mountbatenovi předložila v roce 1947 ultimátum, dokdy musí bezpodmínečně vyklidit královský palác v Kalkatě. Když nastupoval v parádní bílé koloniální uniformě na zaoceánský parník, který ho měl navždy vzdálit indickým břehům, lord Mountbaten by jistě mohl o Gándhího nenásilných metodách vyprávět své.

Tohle však ponechme stranou. Nás zajímají diktátoři v Evropě, kteří nikdy nikoho v Indii nevzrušovali. Naopak to byli nejlepší přátelé jak Džavaharlála Néhrúa, tak i Indíry Gándhiové, natož nechvalně známého sověto-indického mírotvorce Rámeše Čándry.

Všichni evropští diktátoři 20. století založili své říše na bezmezné krutosti a nejhrubší síle, bez ohledu na to, jestli se jmenovali Lenin, Trockij, Stalin, Hitler nebo Mussolini. Jak z průběhu evropských dějin plyne, všechny pokusy postavit se nenásilně proti kterékoliv diktatuře skončily masovým vražděním jak skutečných, tak potenciálních odpůrců diktatury. Například Hitler nechal povraždit sedmnáctileté studenty jednoho mnichovského gymnázia proto, že si založili spolek Bílá růže, který měl bojovat za svobodu každého jednotlivce. Takovýto spolek jistě nechal i Stalin v SSSR „zrušit“ nejméně milion, byť se o nějaké Bílé růži v SSSR nedochovala jediná letmá zmínka. Žádná diktatura nikdy neváhala ani vteřinu, pokud šlo o vraždění odpůrců.

Je sice pravda, že po XX. sjezdu KSSS se odlišný pohled na výdobytky socialismu „neřešil“ kulkou do hlavy či provazem kol krku, nicméně efekt

boje proti „nepřátelům socialismu“ zůstal týž: k tomu plně postačovala existenční likvidace a zápis neviditelným inkoustem do černých knih, které byly vkládány do spolehlivých rukou milionů udavačů a pracovníků státní politické policie, která se i pak svědomitě starala o to, aby společenský vliv „nepřátel bezmezné poslušnosti“ byl po celá dlouhá léta zcela zanedbatelný.

Chceme-li ještě dneska přistoupit na bájeslovnou představu, že zhroucení komunismu ve středovýchodní Evropě jednoho podzimu vyvolaly podpisy pod nejrůznějšími rezolucemi a chartami, pak se s tím nejen nedá nic dělat, ale ani polemizovat s tím nelze. Není kde. Přesto navzdory zůstane skutečností, že sovětskou imperiální nadvládu nad středovýchodní Evropou roku 1989 ukončily Spojené státy **reálnou hrozbou použití síly**. V 80. letech Sovětská armáda nebyla v situaci, kdy by si mohla dovolit pustit se do třetí světové války. Její vojenský debakl v Afghánistánu nevěstil pro sovětské imperiální plány nic dobrého.

Proto museli z Evropy. Neodcházeli ovšem zdaleka tak dobrovolně, jak se to už dvacet let traduje v médiích. Odešli, protože jim nic jiného nezbývalo. Nebýt pevného odhodlání Ronalda Reagana a jeho administrativy **ukončit jednou provždy** celou tu východoevropskou socialistickou frašku, vládli by Sovětský svazu a jeho vojsko-policejní sbory v Evropě dalších tři sta let.

Máme tu již dvacet let proklamovanou svobodu slova a názorů, ale polemizovat s teoriemi o nenásilném boji proti násilí se tady zásadně nepovoluje. Novináři tyto neudržitelné teorie pouze zvláště papouškují, a zůstává naprostou záhadou, proč vlastně na Kubě, v Severní Koreji a nebo v Číně se dodnes nenašlo pár stovek statečných, kteří by podpisem na nějaké té rezoluci nebo chartě položili tamní diktátorské režimy tak snadno, jako se to v roce 1989 podařilo disidentům v Československu.

Pravda dějin je jiná. Proti násilí je vždycky a všude třeba bojovat **se zbraní v ruce**; tak jak nám to všem předvedli bratři Mašinové a spol. Dali tak nedvojsmyslnou odpověď chimérám o nenásilném odporu proti krvavým diktaturám na celém světě.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

VELKÉ POVOLEBNÍ ZAMYŠLENÍ

Těsně po volbách dorazil do Žlutých lázní v Praze (jak uvedl server Lidovky.cz), kde oslavovaly Věci veřejné i **osobní přítel Milošava Kalouska z TOP 09, zbrojař Richard Háva**, který šéfuje firmám Omnipol a Zenit. Dále tam byl přítomen Tomáš Hrdlička, který je označován za šedou eminenci ODS a také další podivná postava, podnikatel Roman Janoušek, jinak takový velký kamarád Pavla Béma. Samozřejmě že byl přítomen i volební manažer a skutečný šéf VV Vít Bárta, který je majitelem bezpečnostní agentury ABL. A jinak Věci veřejné byly tak veřejné, že na ten povolební mejdan nepustily ani novináře a strážili to tam najatí bodyguardi.

A jedna povolební perlička ohledně KSČM těsně po volbách. Díky jedné mojí známé se mi dostalo do ruky vydání bulvárního deníku AHA ze dne 30. května letošního roku, kdy tento deník píše o tom, jak ve volebním štábu KSČM „kromě běžného občerstvení vedení strany KSČM zajistilo třešně až z francouzské Provence“. Komunisté tak opět dokázali, že nejsou žádnou skutečnou, autentickou levicovou, sociálně zaměřenou stranou, ale že jen zneužívají špatné ekonomické situace ve svůj prospěch a pro ty sociálně slabé vůbec nic neudělají. Nebo si myslíte, že třeba bezdomovci by si mohli na nějaký svůj mejdan nechat dovézt třešně z francouzské Provence? Asi velice těžko...

Mistopředsedkyně VV Klasnová v rozhovoru pro ČT na dotaz, zda ji nebude vadit Kalousek, jakožto politický dinosaurus, uvedla, že s někým se domluvit budou muset... A předvolební sliby a ideály jdou stranou – vždyť jde přece o koryta, ne? Jak výstižně řekl v Hyde parku na ČT 24 Taňa Fischerová z Klíčových hnutí: „**Ekonomika ovládá politiku.**“ Nejen nadnárodní korporace, ale i některé velké domácí firmy, jako ČEZ, se neomezuji pouze na ekonomickou stránku moci, ale i na tu politickou: stávají se hybatelem politické moci a následkem tohoto procesu jsou pak nejrůznější krize, nárůst nezaměstnanosti, ekologické krize atd. Navíc dne 2. června 2010 přiznal milionář a také vydavatel týdeníku Respekt, Zdeněk Bakala, že věnoval našim třem neolibeřálním stranám finanční dary, a sice tyto konkrétní částky: ODS 15 milionů, TOP 09 7,5 milionů a VV 6 milionů korun.

Co se týká osoby oficiálního předsedy VV Radka Johna, tak toho najdeme na seznamech spolupracovníků StB, Necenzurované noviny č. 04/2000. Citace z NN: „Podle interních zdrojů BIS byl Radek John uveden v registrech StB jako kandidát tajné spolupráce StB, krycí jméno Rajon.“ Jinak Radek John v povolební debatě v Otázkách V. M. na ČT ukázal, že nemá ani přehled o tom, kolik je v ČR úředníků, když řekl, že je tady 450 tisíc úředníků, ale Václav Moravec mu pohotově odvětil, že počet úředníků je 160 tisíc, což ale John vůbec nevěděl... Pokud John mluví o konkrétní věci, měl by také znát přesná čísla.

Navíc Radek John, potom, co se stal ministrem vnitra, jmenoval na ministerstvu náměstkem Michala Moroze, majitele jisté bezpečnostní agentury, kterou navíc spoluzakládal někdejší důstojník komunistické Státní bezpečnosti Josef Zingl (viz Otázky V. M. ČT24, 25. 7. 2010). A na ostatních ministerstvech se objevuje množství lidí z agentury ABL Víta Bárty, který byl jmenován ministrem dopravy. Například i ministr školství Doběš dříve v agentuře ABL pracoval. Je to prorůstání zájmů soukromých firem do státní správy. Jak také v Otázkách V. M. na ČT24 řekl bývalý ministr vnitra Jan Ruml, ABL by mohla vytvářet nejrůznější dceřiné společnosti (tedy něco na způsob tzv. bílého koně) a tyto společnosti by se pak mohly dostávat k nejrůznějším státním zakázkám, tendrům, výběrovým řízením atd. To vše samozřejmě ukáže čas, ale jistě je, že po těchto volbách v tomto ohledu vznikla velice nestandardní situace.

Po těchto volbách můžeme očekávat ještě větší asociální politiku. Bez práce je v současnosti, v červnu 2010 dokonce 515 tisíc lidí, z toho je **120 tisíc lidí dlouhodobě nezaměstnaných**. Ovšem i tato čísla o nezaměstnanosti jsou **pouze relativní mírou nezaměstnanosti**, protože v ní nejsou lidé, kteří byli vyřazeni z evidence Úřadů práce a v neposlední řadě tam také nejsou zahrnuti bezdomovci. **Nebo snad chce někdo tvrdit, že bezdomovci jsou zaměstnaní**, a že mají řádné, oficiální pracovní smlouvy?! A jen tak mimochodem: vím o konkrétním případě z března letošního roku, **kdy se i v Praze na jedno volné pracovní místo hlásilo 80 lidí, slovy: osmdesát nezaměstnaných uchazečů o práci!!!** A v celé Evropské unii je v současnosti bez práce dokonce 23 milionů nezaměstnaných lidí!!!

Nárok na podporu v nezaměstnanosti má člověk pouze tehdy, když odpracuje vcelku jeden rok a pak má nárok na podporu v délce pouze 5 měsíců. Pak už může takto nezaměstnaný požádat jen o sociální dávky. Když ale dorazíte na sociálku, tak se vás zeptají, jaký vlastně máte majetek, a řeknou vám: „Máte televizi, video, DVD přehrávač, počítač, pračku, myčku, ledničku, mrazničku? Tak si to všechno prodejte, žijte z toho a pak až to vyčerpáte, tak si přijďte znova pokorně požádat. Když poctivě řeknete, že máte chatu, nebo chalupu, tak vám řeknou: „Vy byste to mohl pronajímat, tak nic nedostanete.“ Čili stejně už delší dobu tady žádný sociální stát není. Takže co vlastně chtějí asociálové z TOP 09 a z ODS ještě víc seškrtat? To by museli jediné zrušit i tu podporu v nezaměstnanosti po dobu pouhých pěti měsíců po odpracování jednoho roku. A tihle asociálové toho jsou schopni... **Tyto volby jasně ukázaly, že slušní lidé se do vysoké politiky opravdu nemůžou nikdy dostat...**

Stát je hodně zadlužen, a tak se prý musí škrtat všude, kde se dá. Například na armádě, jak to vypadá, se šetrit nebude. **Zadlužení státu mimo jiné způsobily předražené státní zakázky, tunelování velké části peněz na zdravotním a sociálním pojištění a taky placení dluhů za krachující banky.** Jeden konkrétní případ: český stát přišel v roce 2004 kvůli krachu Agrobanky o desítky miliard korun. Centrální banka poskytla Agrobance úvěry, ze kterých **zbývalo ještě zaplatit 8,5 miliardy korun.** ČNB také financovala **neúspěšné navýšení kapitálu Agrobanky ve výši 9 miliard (!!!) korun** a dále Česká národní banka poskytla americké GE Capital Bank **částku 19,7 miliard korun, které kryly rozdíl mezi dluhy po zkrachovalé Agrobance a hodnotou přebíraného majetku.** To znamená, že jenom tato jedna zkrachovaná Agrobanka **stála český stát a jeho daňové poplatníky celkem 37 miliard 200 milionů korun!!!** Myslím si, že za tuto částku by se daly vytvořit např. dotovaná pracovní místa a requalifikační kurzy aspoň pro těch 120 tisíc dlouhodobě nezaměstnaných.

Jen tak pro malé porovnání: současné bleskové povodně v srpnu 2010 v severních Čechách způsobily materiální škody asi za „pouhých“ 8 miliard 200 milionů korun. A k uvolnění finanční pomoci musela mimořádně zasednout vláda. Hlavně že před šesti lety poskytla ČNB 9 miliard korun na neúspěšné navýšení kapitálu, krátce na to zkrachovalé Agrobance. Musíme si také uvědomit, že už **od roku 1998 máme v České republice stabilní, víc než půlmilionovou nezaměstnanost** a tento problém všechny vlády už od doby Miloše Zemana vůbec neřešily a naopak celý problém s nezaměstnaností bagatelizovaly a nezaměstnaným se de facto jen vysmívaly. Zkrátka, tady není vůbec zájem problém nezaměstnanosti v ČR vůbec nějakým způsobem začít seriózně řešit. Navíc v průběhu celých 90. let se sanovala kdejaká krachující banka a cpaly se do toho desítky miliard, obrazně řečeno: horem, dolem. Výsledný efekt byl pochopitelně minusový a stát se ještě více zadlužil.

Co k tomu všemu dodat? Nejvýstižnější určitě bude citace malé části rozhovoru, který poskytl již v lednu 2000 Humanistickým vysokoškolským novinám známý sociolog prof. PhDr. Jan Keller: „Rozdíl mezi sumou, která celosvětově za den změni své majitele, a tím, co je za ten den vyrobeno, nebo poskytnuto jako služby, je patnácti až dvacetinásobný právě ve prospěch finančních spekulací. Přestalo se obchodovat se zbožím a začalo se spekulovat s penězi. Peníze začaly žít svým vlastním životem a **je otázka času, kdy dojde k zahlcení, kdy to prostě spadne. Z hlediska selského rozumu na tom vydělají lidé, kteří budou nejméně napojeni.** Já nejsem sice ekonom, takže těžko můžu tipovat, kdy k tomu zhroucení dojde, ale **svět, ve kterém pohyblivé fiktivno, které oproti realu nabývá tak velkých rozměrů, nemůže existovat pořád.** V knize Krátké spojení jsou popisována místa v Irsku, Kanadě i USA, od kterých se odklonily toky zboží a peněz, žádné investice nepřišly. Lidé si proto vypomáhali různými LETS systémy. Autor knihy Krátké spojení tvrdí, že až dojde k finančnímu zhroucení, takového enklávy budou ve výhodě.“

Například na světových finančních trzích se denně vymění 1,5 bilionů dolarů a z nich celých 95 % tvoří spekulativní transakce. Tyto finanční operace mají čistě spekulativní charakter a nevytvářejí se při tom žádné hodnoty. Tyto virtuální peníze nejsou v podstatě ničím jiným, než bity informací na harddisku serveru některé ze světových finančních burz. Jejich základem není žádná práce, žádné výrobky, dokonce ani žádné suroviny, nebo zemědělské produkty, jsou prostě jen uznávanými zárukami za ještě невыrobené zboží, za ještě nesklizené zemědělské plodiny atd. Pokud se ovšem průmyslové zboží nevyrobí a zemědělské plodiny se nesklidí, nebo celou úrodu zlikviduje nějaká přírodní katastrofa, jako extrémní sucho, nebo naopak povodně a záplavy, zkrátka pokud se tyto naplánované obchody neuskuteční, tak tyto virtuální peníze na burzách zmizí ze světa.

Dále Malý postřeh z jedné povolební debaty v Událostech, komentářích na ČT. Zástupci politických stran tam debatovali o důchodové reformě. Jan Mládek z ČSSD varoval před systémem penzijních fondů, abychom nedopadli jako v USA, kde jsou ty penzijní fondy vytunelované, rozkradené. Protože vždycky, když se shromáždí více peněz na jednu hromadu, svádí to některé lidi k tomu, aby si ty peníze přivlastnili. Pak to dopadne stejně, jako se „slavnými“ Harvardskými fondy podvodníka Viktora Koženého, které vyvedly z České republiky celkem 65 miliard korun. Jinak co se týká osoby V. Koženého, podle vyjádření šéfa HPH Karla Staňka „byl Kožený spíše „bílým koněm“, který si ale dost vydělal. Jinak celý Harvard byl patrně projektem bývalých příslušníků StB a komunistické nomenklatury.“ To tedy znamená, že „jenom“ Agrobanka a Harvardské fondy připravily tento stát o 102 miliard korun!!!! Potom se ale nemůžeme divit, že tento stát je, jak se říká, „na huntě“.

Skutečná světová moc je neviditelná a projevuje se řízením oběhu peněz a finančními operacemi, které pak dávají výraz politice. Z každého státu na světě se, obrazně řečeno, stal jen prázdný obal, který je ale naplněn zájmy nejrůznějších ekonomických a vojenských lobby. Ostatně, letošní volby to jednoznačně ukázaly. Každému státu však byla ponechána moc represivní ze strany policie a armády. Pro případ, kdyby se lidi náhodou chtěli proti tomuto stávajícímu systému vzburit.

A aby toho nebylo málo, tak koncem července se mi dostal do ruky zajímavý letáček Sdružení ochrany nájemníků a ostatního bydlení SONOB. Citace z letáčku: „Nová vláda ODS, TOP 09 a VV proklamuje **úplné zrušení regulovaného nájemného od roku 2012.** Můžeme udržet své bydlení v centru Prahy, když obec uvolní dost peněz pro příspěvky na nájemné bez omezení a ponižování lidí štouráním v jejich osobních, majetkových a příjmových poměrech. **Uvolněné nájemné půjde do desítek tisíc měsíčně!!!** Peněz z příjmu Prahy 1 je na příspěvek dost, ale jsou většinou tunelovány, nebo používány pro nás k málo důležitým účelům. Za nepřijatelné považujeme existující **protektčné rozdělované příspěvky** na opravy domů **soukromým vlastníkům, zatímco nájemníci nedostávají ve skutečnosti téměř nic.** Rozhodnou komunální volby.“ Již dnes je v Praze situace taková, že např. v Praze 5 na Smíchově v jednom konkrétním činžáku se platí nájemné plus inkaso a k tomu ještě další poplatky, jako je výtah, chodbové světlo, úklid domu a odvoz odpadků, částka v celkové výši 20 tisíc korun!!! Jistě si teď dokážeme představit, co asi nastane po chystané totální deregulaci nájemného. Navíc již teď před chystanou deregulací nájemného chtějí stávajícím nájemníkům v onom činžáku v Praze-Smíchově, zvýšit nájemné takovým způsobem, **že pak budou platit nájemné i s ostatními všemi poplatky 25 TISÍC MĚSÍČNĚ!!!** A pokud by si někdo chtěl koupit do osobního vlastnictví Husákovu 3+1 v pražském paneláku, zjistí, že ho to bude stát **TŘI MILIONY korun!!!** Můžu uvést i jeden konkrétní případ ze srpna 2010, kdy byt 3+1 v paneláku v Praze 10-Zahradní Městě, v družstevním vlastnictví, teprve s možností převodu do osobního vlastnictví, je nabízen v inzerci k prodeji za cenu 2 milionů 920 tisíc korun. Kdo si to v dnešní době může dovolit, kdo na to má?! A dluhy českých domácností v červenci 2010 stouply o 5,5 miliardy korun na současných 1 bilion korun!!!

Na úplný závěr tohoto článku ještě jeden postřeh z velkého politického retru na ČT24, které bylo odvysíláno na konci července 2010. Jednalo se o politickou debatu z 15. srpna 2004. Byla to debata předsedy vlády Stanislava Grosse a tehdejšího šéfa ODS Mirka Topolánka. Právě Topolánek prohlásil, že to je „Špidlova vláda bez Špidly.“ Dále podle vyjádření Topolánka „odešli neúspěšní politici, jako Mareš a Kostelka“. A tady jsem se právě nejvíc pobavil. Topolánek, který kritizoval Kostelku, ministra obrany, kterého Špidlova vláda **po přijetí tajného usnesení vlády č. 119/D ze dne 4. února 2004 pověřila k dalším tajným jednáním s americkou stranou** a v témtě měsíci ministerstvo obrany právě pod vedením Kostelky navrhlo Američanům tři lokality pro výstavbu vojenských základen. Takže nechápu, proč Topolánek, jakožto velký „radarista“, kritizuje Kostelku? První oficiální jednání o základnách proběhla v červenci 2002, tedy těsně po vítězství Špidly ve volbách. Ovšem úplně poprvé o možnosti vojenských základen USA na území České republiky se psalo již **v březnu 1997 ve zprávě tehdejšího amerického generála letectva Emeryho.** V současné době, kdy se jedná o možnosti umístit v ČR tzv. Centrum včasného varování armády USA, je toto připomenutí ohledně vojenských základen USA jistě dobré. Osobně si myslím, že **v souvislosti s katastrofálními povodněmi na severu Čech letos v srpnu by bylo mnohem důležitější zřídit centrum včasného varování před povodněmi...**

Také si myslím, že politická debata, odvysílaná ve velkém politickém retru, a dnes známá fakta o tajných jednáních ohledně vojenských základen USA na území ČR jsou jasným důkazem toho, že dvě nejsilnější politické strany, ODS a ČSSD, pouze vytvářejí iluzi, že jsou vůči sobě v opozici, že jen vlastně hrají a předstírají, že proti sobě bojují. Protože v konečném důsledku sledují úplně stejné cíle. Jen s tím rozdílem, že k těmto stejným proglobalizačním cílům směřují jinými politickými cestami.

PRO SN: ZDENĚK ANDRŠT

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

VLASTENEC JAKUB MALÝ

(125. výročí úmrtí)

Jakub Malý, celým jménem **Jakub Josef Dominik MALÝ**, byl významným českým historikem, spisovatelem a novinářem. Patřil k velmi vzdělaným lidem a svým zřehledem převyšoval mnohé své současníky. Byl rovněž neobyčejně pracovitý: od 30. let 19. století přispíval do většiny tehdejších novin a časopisů. Psal básně, sbíral pohádky, redigoval texty jiných autorů, zasahoval do oblasti encyklopedické literatury, vydával knihy o historii a literatuře a v neposlední řadě působil i jako překladatel. Počet jeho publikovaných prací je úctyhodný. V některých z nich používal pseudonymy *Budislav* a *Václav Pravda*.

Pro své polemiky s K. Havlíčkem, V. Hálkem a J. Nerudou byl již za svého života považován za prototyp politického i literárního konzervativce. Přitom mu jeho konzervatismus nikterak nebránil v tom, aby nebyl schopen uznat a ocenit kvality těch, s nimiž nesouhlasil, ani pozorně vnímat vývojové tendence, např. vliv kosmopolitismu a materialismu.

Jakub Malý se narodil dne 4. srpna 1811 v Praze. Tam vystudoval akademické gymnázium (1822–29), filozofii (1829–30) a právnickou fakultu (1831–35). Inspiroval se učením I. Cornovy a B. Bolzana a byl ovlivněn J. Jungmannem, jehož spolupracovníkem se později stal. Během studia se seznámil s mnoha tehdejšími vlastenci: K. H. Máchou, J. K. Tylem, F. L. Čelakovským, V. Hankou i F. Palackým.

Zpočátku žil jako volný spisovatel, později jako učitel češtiny a cizích jazyků (angličtiny a francouzštiny) v pražských šlechtických rodinách. Své první verše uveřejnil v r. 1833 v časopise Čechoslav pod pseudonymem *Budislav*. Od té doby se jeho příspěvky objevovaly v dalších periodikách: Jindy a nyní, Česká včela, Světozor, Časopis Českého muzea, Živa, Poutník od Otavy, Národní noviny, Zlatá Praha, Národ, Národní listy aj.

V letech 1835–44 a 1845–47 J. Malý vydával *Bibliotéku zábavného čtení*, která přinášela řadu překladů zahraniční beletrie. Spolupracoval s J. Jungmannem při sestavování jeho „Slovníku česko-německého“, zejména Dodatků a oprav. V období let 1840–43 vydával v nepravdivých lhůtách literární časopis *Dennice* a zároveň řídil Špinkovu tiskárnu v Praze (1842–44). Po Tylovi převzal redakci *Květu* (1846–47, 1856) a v r. 1848 redigoval časopis *Poutník*.

V revoluci 1848/49 se Malý stal konzervativním členem tehdejšího Národního výboru. Byl stoupencem českého národního hnutí i panslavismu; proto kladl velký důraz na pravost „Rukopisu zelenohorského“. Před perzekucními opatřeními uprchl do Vídně, odkud psal do pražských německých novin *Constitutionelles Blatt aus Böhmen* a do vídeňských *Slawische Zeitung*.

Když se po porážce revoluce vrátil do Prahy, redigoval tu politicky konzervativní *Pražský prstonárodní list* (1851–52). Od konce 50. let 19. století byl redaktorem a spolupracovníkem *Riegrova slovníku naučného* (1859–74). Z té doby pochází také Malého kritika nastupující generace májovců v časopisu „Poutník od Otavy“.

J. Malý byl jedním z prvních českých spisovatelů, kteří se pokusili o umělecký přepis

Jakub Malý (1811–1885)

české lidové pohádky (*Národní české pohádky a pověsti*, 1838). Vydal řadu knih o české historii: *Spravedlivá kronika česká. Prostonárodní dějepis české země I–VII* (1844–45); *Dějiny národu českého* (1849); *Vymožení Rudolfova majestátu od stavů českých roku 1609* (1862); *Dějepis národu českého pro čtenáře každého stavu* (1864); *Vlastenský slovník historický* (1877); *Život a působení Jiřího Melantricha z Aventina* (1880). Na sklonku života vydal J. Malý své šestidílné paměti, v nichž vyličil situaci od počátku národního obrození: *Naše znovuzrození. Přehled národního života českého za poslední půlstoletí* (1880–84).

Malého bibliografie zahrnuje také práce o českém jazyce a literatuře: *Krátká mluvnice česká pro Čechy* (1845–46); *Příkladové české mluvy* (1846); *Soustavný nástin slovesnosti* (1848); *F. L. Čelakovský* (1852); *Stručný obraz jazyka českého* (1872); *Populární poučení o pravopise českém* (1877). Politické názory J. Malého byly publikovány zejména v těchto knihách:

Úvahy Čecha o novém zřízení Rakouska (1861); *Politické zlomky* (1862); *Vzpomínky a úvahy starého vlastence* (1872).

S překladatelskou činností z angličtiny souvisí také učebnice angličtiny a knihy o Shakespearovi a amerických realích: *Amerika od času svého odkrytí až na nejnovější dobu I–VI* (1853–57); *Rukověť anglického jazyka* (1870); *Soustátí severoamerické a jeho ústava* (1872); *Shakespeare a jeho dílo* (1872); *Anglická čítanka* (1872); *Amerika* (1882).

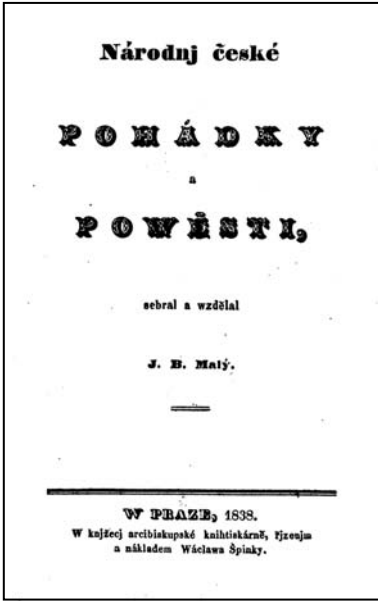
J. Malý působil jako překladatel z angličtiny, ale i z francouzštiny, němčiny a polštiny; publikoval rovněž německy.

Do češtiny přeložil celkem 11 her W. Shakespeara, např. *Othello, mouřenín benátský* (1883), *Veselé ženy windsorské* (1866), *Konec vše napraví* (1870), *Mnoho povyku pro nic za nic* (1862), *Troilus a Kressida* (1870), *Hamlet, princ dánský* (1890) aj. Tato dramata byla vydána v rámci projektu Matice české. Z překladů ostatních autorů vyšla v r. 1865 u nakladatele J. Pospíšila dramatická báseň G. E. Lessinga: *Nathan moudrý*. Posmrtně byla vydána kniha *Vzorný dopisovatel* (1892).

J. Malý zemřel v Praze dne 7. března 1885 ve věku nedožitých 74 let. Rozsahem svého díla se zařadil mezi nejpłodnější české autory 19. století.

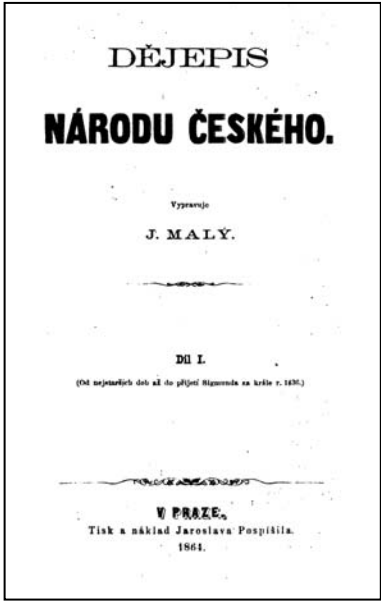
11. 9. 2010

PhDr. ROSTISLAV JANOŠIK

Faksimile titulních stran knih „Národní české pohádky a pověsti“ z roku 1838 (vlevo) a „Dějepis národu českého“ z roku 1864.

Repfoto: archiv autora

NA TAPETĚ

KDO BUDE PŘÍŠTÍM PRIMÁTOREM?
aneb V Praze se vždy „dělaly“ dějiny

Ríjnové komunální volby budou mít po parlamentním rozdělení karet z letošního května obzvláštní důležitost. Bude se v nich rozhodovat i o primátorovi hlavního města. A budeme upřímní: tato funkce byla, je a do budoucna i nadále bude významná rovněž z důvodů reprezentačních. Hlavní město je totiž „výkladní skříň“ celého státu.

Po éře prvorepublikových primátorů, jako byli například JUDr. Karel Baxa či PhDr. Petr Zenkl, a komunistických aparátnických „sedých myší“, z nichž patřil k nejznámějším JUDr. Václav Vacek, následovalo období „pražských“ primátorů. Už nikoli těch, kteří pocházeli z Ostravy nebo Brna, jako soudruzi Zdeněk Zuska či František Štafa, ale rodáci z Prahy nebo jejího blízkého okolí.

A přesto: kdo si dnes vzpomene na všechna jména našich polistopadových primátorů Prahy? Za těch jednadvacet let se jich tu vystřídal celkem šest: Jaroslav Kořán, Milan Kondr, Jan Koukal, Igor Němec a Pavel Bém. V naprosté většině se jednalo o zástupce Občanské demokratické strany. Zůstane onen pomyslný štafetový kolík v rukou této strany? Po překvapivém výsledku parlamentních voleb si to netroufne tvrdit nikdo.

Ten, kdo se jen zběžně seznámil s více než tisíciletými dějinami hlavního města i celého českého státu, ví, že na pražských ulicích a náměstích se vždy rozhodovalo o budoucnosti naší země. Tady byly korunovány hlavy státu, knížata i králové, jakož i popravováni odbojníci proti nepřátelské moci. Tady tekla krev těch, kteří se stali účastníky bojů o naši svobodu. Zde byla v roce 1918 vyhlášena Československá republika. Tady nastoupili svou „vítěznou“ cestu k moci čs. komunisté v únoru 1948 a o dvacet let později právě zde skončil pod pásy sovětských tanků pokus reformních komunistů o tzv. socialismus s lidskou tváří. A na pražských ulicích a náměstích (i na Letenské pláni, kde se konávaly okázalé komunistické oslavy Svátku práce a vojenské přehlídky) jsme se před jedenadvaceti lety navrátili ke svobodě a demokracii – po dlouhých 42 letech bloudění a klopýtání po kamenité cestě od kapitalismu ke kapitalismu.

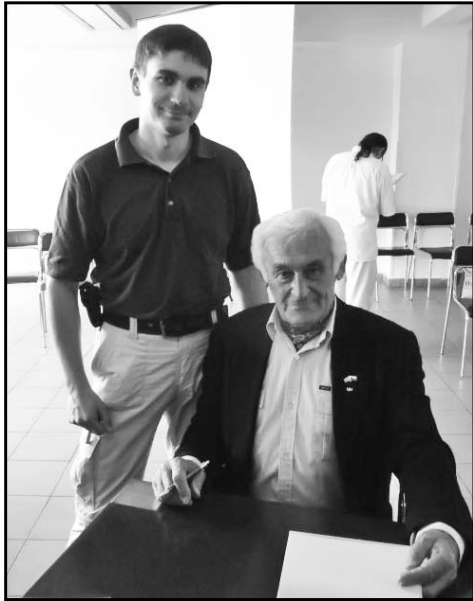
Ano, v Praze se po celých dlouhých tisíc let psaly dějiny českého státu. Jejich součástí se brzy stanou i nastávající volby pražského primátora. Všechny parlamentní strany již představily své kandidáty. Kdo z nich se stane příštím primátorem? Bude to někdo z ODS (B. Svoboda, B. Štátný, R. Blažek), favorizovaný zástupce TOP 09 Z. Tůma, nebo M. Reedová z Věcí veřejných či J. Dienstbier ml. z ČSSD? Tradičně se nejmenší šance dávají sociálním demokratům, kteří by se však v celostátním měřítku mohli stát skutečnými vítězi komunálních i senátních voleb.

Praha si zaslouží, aby po letech komunismu a postkomunismu našla konečně důstojného nástupce primátorů K. Baxy a P. Zenkla. Bylo by už doopravdy načase...

15. 9. 2010

– RJ –

Milan Paumer: Legenda navždy

(* 7. 4. 1931 – † 22. 7. 2010)

Motto: „Za svobodu se musí bojovat na život a na smrt.“ (Milan Paumer)

Ve čtvrtek 22. července okolo 17. hodiny se s námi navždy rozloučil kolínský rodák Milan Paumer. Zemřel po zhruba třítydenním posledním boji. Bylo mu 79 let.

Bojovnost a hrdinství jsou vlastnosti, které nejsou dány do vínku každému. Milan Paumer byl nejen udatným resem par excellence, ale

také ztělesněním protikomunistického odboje a vítězství síly lidského ducha a charakteru. Jeho životní příběh se podobá hollywoodskému akčnímu filmu. Po svém návratu do České republiky sršel elánem a energií. Byl doslova na roztrhání: neúnavně jezdil po středních a vysokých školách a debatoval s mladými lidmi, kterým přednášel o svých zážitcích.

Zdá se to být jen pár prchavých okamžiků, kdy jsem ho viděl naposledy v přeplněném sále v Mánesu, kde na improvizované autogramiádě podepisoval právě vydanou knihu „Cesta na severozápad“. Zájemců bylo mnoho a každý si chtěl s ním minimálně potřást rukou či prohodit několik vět. Málčko do si tehdy uvědomoval, že ho možná vidí naposledy. Rozhodně nevypadal jako rezignovaný a životem vyčerpaný člověk. Leč nikomu není dopřáno žít věčně. V jeho případě je to dvojnásobná ztráta. Lidé s autentickým prožitkem a zároveň symbolikou mizí závrtným tempem a těch přeživších je jako šafránu.

Jeho odkaz je stále živý a jeho sdělení jasná a srozumitelná. Ten třetí, jak sám sebe nazýval, ze skupiny bratří Mašínů jasně pojmenoval situaci v tehdejší komunistické Československu jako nevyhlášenou občanskou válku, kdy po rudých katanech nemohli jen házet švestkové knedlíky.

Milan Paumer byl legendou zaživa a bude jí i po své smrti. Čest jeho památce!

Bc. JAN KOPAL

(FOTO: CLAUDIE NIKOLAEVSKOVA)

Manipulativní demokracie ...

(Pokračování ze str. 1)

svádějí, ten nezdar asi nezapříčinují. Většina ekonomických potíží se ale řeší na jejich úkor a ve prospěch kasty těch, kdož jsou u koryta. Snad proto, že právě zmíněné skupiny nejsou příliš aktivní, i když staří a nemocní budou jednou jistě všichni. Co ale bude, až ti ochotní pracovat budou „vyhubeni“ a ti cizopasníci se nebudou na kom mít pást?

Na nic v běžném životě najednou nejsou peníze, zato nahrazený majetek několika multimiliardářů převyšuje i několikrát státní dluh. Všude se na běžných lidech musí šetřit, ale na, v cizí prospěch bojující, afghánské misi ne. Proč nejsou lidé seznámeni s tím, kolik to každého z nás stojí? Kde je transparentnost jednání vlády? Proč nejsou lidé, kteří to platí, dotazováni, zda s tím souhlasí? Je hezké, že jsme získali zakázky na opravy sovětských vrtulníků, méně už, že ty vrtulníky opravujeme pro naši afghánskou misi, hájící spíše americké zájmy. To naši

ekonomiku víc zatíží, než aby ji to pomohlo. Někdo si ale jistě pomůže. Jako vzor boje proti korupci se to ale asi použít moci nebude. O tom už ale byla řeč. Znovu je na pořadu dne neúčelné hospodaření v naší armádě například nákupem Gripenů. Nebo Pandurů za éry „odbornice“ na armádu. A možná i za to je nyní mistopředsedkyní Sněmovny za antikorupční stranu. Znovu se nikomu nic nestane.

Na NKÚ je pod svícem tma, na ministerstvu dopravy se za zalití jedné kytky platí patnáct korun. Ušetří se to na zastavení potřebných dopravních staveb, jejichž zakonzervování stojí víc než dokončení. Takové „hurá“ vládnutí nás může přijít velmi drahé. Může to být ale také záměr, jak zlikvidovat Čechy v Čechách a nastolit zde sídlo Bruselu, neboť podle Bismarcka: „Kdo má českou kotlinu, má celou Evropu.“ Beztak ty štedré dotace na zlepšení vzhledu a vybavenosti životního

Co se děje na Slovensku?

Vec veřejná

Bývalý slovenský minister zahraničních věcí Eduard Kukan v TA3 reagoval na slova předsedu slovenské vlády Róberta Fica, v súvislosti so známym vyhlášením maďarského prezidenta László Sólyóma v srbskej Vojvodine (13. 3. 2010). Reakciu předsedu vlády označil za neadekvátnu a tvrdil, že Róbert Fico svojím vyjadrením vystavil Slovenskú republiku na posmech. Podľa neho sa treba správať bez komplexov menejcennosti a veci riešiť tichou diplomatickou cestou. Zdá sa, že tento bývalý vysoký štátny úradník, ktorý patrí do zlatého fondu amnestovaných starých štruktúr, vždy obľuboval tichú diplomaciu alebo skôr sladké ničnerobenie. Podľa Eduarda Kukana na Maďarov platí iba dokonalé ticho, tomu rozumejú a iba takáto cesta vedie k očakávaným výsledkom.

Formálne akty, ktoré si druhá strana ani nevšímne, alebo účelovo odignoruje, nie sú riešením a ani posunom k lepšej kultúre vzťahov. Kde je záruka, že maďarská strana bude rešpektovať oprávnené záujmy slovenského partnera? Aj za Kukanovho pôsobenia vo funkcii chýbali pravidelné pracovné konzultácie, partnerské dialógy či povedzme verejná kontrola plnenia uzavretých medzistátnych zmlúv. Pritom reakcia z druhej strany je skôr opačná. Maďarskí politici vôbec nezaháľajú. Sú ešte hlučnejší ako predtým. Žaloby a sťažnosti na Slovenskú republiku sú také bežné ako faktúry za telefón.

Zlahčovanie alebo úplne prehliadanie nebezpečných výrokov predstaviteľov Maďarska iba nahráva veľkomaďarským šovinistom. Média uprednostňujú trojvetových analytikov, ľudí, ktorí nedorástli na funkcie a ich odborná spôsobilosť je prinajmenšom sporná. Bojím sa, že najmä na slovenskom ministerstve zahraničných vecí je ešte stále veľa takých ľudí, akým je Eduard Kukan.

JUDr. FEDOR LAJDA,
PODPREDSEDA PANSLOVENSKEJ ÚNIE

(Přetištěno z měsíčníku Právo Národa, červen 2010, str. 1)

VELEHRAD – Sv. Cyril a Metoděj

Kolik to bouří nad vlastní se sneslo, o život bylo zápasit nám v boji, mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí; apoštolu to dílo požehnané: Dědictví otcův zachovej nám, Pane!

Velehrad náš ten rozkvétá vždy znova, nížádná moc už nám jej nerozboří, pokud náš národ v hloubi srdce chová důvěru k Matce, která divy tvoří. — Maria za nás prosit nepřestane: Dědictví otcův zachovej nám, Pane!

(Litografie z archivu Dr. Fránka)

V letošním roce uplynulo 125 let od miléniových oslav na Velehradě. A právě pod hlavní velehradským chrámem, bazilikou Nanebevzetí Panny Marie, našli v letních měsících archeologové velmi vzácné doklady o velkomoravském osídlení v místech pozdějšího velehradského kláštera – několik keramických zlomků z 9. století.

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: Ing. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223012252 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 16. 9. 2010 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

28. 8. 2010

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

Proti komu
a s kým bojoval
Jan Žižka
u Grunwaldu?

U příležitosti šestistého výročí bitvy u Grunwaldu proběhla denním tiskem zvěst, že Jan Žižka z Trocnova, ten známý husita, bojoval 15. července 1410 u Grunwaldu na straně Řádu německých rytířů. Neboli tenhle silniční lupič, jak se o něm sluší dneska psát ve všech novinách, nejenže v mládí ustavičně loupil, ale byl to i obyčejný žoldák, který sloužil tomu, kdo dal víc.

O tom, jaký byl tenhle středověký Čech ničema, se nedávno našly doklady – kde se vzaly, tu se vzaly – přímo v Německu. Tamní historikové na ně čirou náhodou narazili, když bádali o příčinách porážky německých rytířů ve zmíněné bitvě.

Nicméně i v Čechách existují archivy, například v Třeboni, a v nich lze nalézt informace o této bitvě poněkud jiné. Český historik František Palacký, známý svou důkladností, pečlivostí a zejména faktografickou spolehlivostí, na základě studia historických pramenů uvádí ve svých Dějinách národu českého toto:

„Václav [Čtvrtý] se ujal řádu [německých rytířů] a zavázal se mu pomocí. Avšak většina poddaných spěchala pomáhat Polákům, a čeští válečníci Sokol z Lamberka, Jan Žižka z Trocnova a jiní byli nemalou příčinou, že rozhodná bitva u Tannenberku dne 15. července 1410 měla konec pro Průšáky tak nešťastný.“ (Fr. Palacký: Dějiny národu českého, díl 11, kapitola 7).

V zápisu Českého zemského sněmu ze dne 4. září 1410 se dočteme, umíme-li latinsky, že král Václav IV. se vskutku rozhodl pomoci Řádu německých rytířů, neboť se domníval, že řád bude spolehlivější ochranou proti tatarskému vpádu do Evropy, než by ji mohl představovat polský král Vladislav Jagellonský. Tu slavnou bitvu nakonec vyhráli Poláci a s nimi i český válečník Jan Žižka z Trocnova.

Po Grunwaldu se velmi utužil svazek Čechů a Poláků, k čemuž přispěl právě Jan Žižka a později i Jan Hus. Zpráva o Žižkově účasti na straně řádu v bitvě u Grunwaldu-Tannenberku je historicky nepodložená, český řečeno: je to účelová lež. Podobných lží se jako na běžícím pásu dopouštěla i německá nacistická historiografie, která urputným lhaním a falzy musela dokazovat, že Němci jsou obklopeni méněcennými podnárody, které je třeba někam odsunout (vyhnat), anebo je rovnou vyhubit (Endlösung).

První, kdo s tímto „řešením“ přišel již sto let před Heydrichy, byl Karl Marx z Kolína nad Rýnem. Jeho názor na český národ a slovanské národy vůbec musela komunistická cenzura z jeho „Spisů“ vyřadit, aby nevyšlo najevo, že Marx byl klasický rasista.

Úkolem sdělovacích prostředků je takovými účelovým lžím čelit, nikoliv je unisono papouškovat. Proto by bylo nejvšůžnější, aby si čeští novináři podobné „historické“ smoking objevy nejprve řádně ověřili, než je začnou v novinách a na obrazovkách slabomyslně šířit. Jinak riskují, že vzdělanému českému čtenáři a posluchači budou připadat jako negramoti.

15. 8. 2010

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Citáty měsíce

Vzdělaný člověk má vždy v sobě bohatství.

(Phaedrus)

Kdo miluje národ, přičiní se o jeho dějiny.

(F. Palacký)

Člověk je povinen žít tak, jako by měl zítra umřít, a tak pracovat, jako by měl žít věčně.

(Sv. Augustin)

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

† MILO KOMÍNEK,

který se slovem i se zbraní v ruce postavil proti nacistům i bolševikům, zbytečně neublížil snad ani mouše a strávil 17 let v bolševických kriminálech; posledních 21 let vydával časopis Svědomí/Conscience, vyprávěním dokázal upoutat dnešní mladé a starší upozornit na nedostatky dnešní svobody a demokracie; byl pomlouván jako údajný extremist, zemřel 25. května 2010 ve frýdecké nemocnici.

Tipuji, co asi řekly sudičky u kolébky Milo Komínka. První jistě řekla, že se Milo narodil mezi těmi, kteří pomáhají potřebným, a i když úspěšný rodinný a pracovní život je vynese do nějaké funkce, snaží se jednat pro všeobecný prospěch; a že Milo takový bude celý život. Druhá asi dodala, že Milo bude často terčem následovníků „lovce čarodějnic“ Františka Jindřicha Bobliga z Edelstadtu, prostě těch, kteří zjistili, jak výnosná může být buzerace bližních, vydáván za obhajobu šťastných zitřků. Třetí sudička zlou věštbu zmírnila, že ani tohle Mila nezlomí.

Když bylo Milovi jedenadvacet, měl už za sebou turné po čtyřech světadílech a v kapse smlouvu s americkou filmovou společností, pro niž měl vytvořit hlavní postavy dvou filmů jako herec, pilot a akrobat. Fanatičtí nástupci Bobliga ale rozhodli, že Milo po svém pokračovat nesmí, ale na povel KSČ musí přebudovávat republiku na socialistickou. Milo neposlechl a podložil to činy. Proto musel 17 let strávit v kriminálech snad všeho druhu. Setkal se v nich s mnoha váženými lidmi. Vše popsal ve své knize

I pod oblohou je peklo, která je v papírové podobě rozebrána, ale přečíst si ji můžete na: www.svedomi.cz. U východu z toho pekla byla nemocnice a v ní Maruška, pak už Milo – va doživotní partnerka.

V roce šedesátém osmém Milo založil organizaci bývalých politických vězňů „K 231“ a „Společnost pro lidská práva“ okresu Frýdek-Místek, vyhrůžky zabitím ho však přiměly odejít do exilu. V Kanadě se znovu vypracoval a pomáhal potřebným příchozím. Natruc bolševickým agitátorům dělal Kanadánům osvětu, která v předúnorovém Československu byla potlačena jako „politicky nekorektní“. Hovořil o prolhanosti bolševického režimu, který když mluví o svobodě, myslí otroctví, a když mluví o míru, myslí ovládnutí světa. Kanadské orgány oceňovaly, že na Mila je spolehnouti. Protože samy nemohly dávat návštěvám na jevo nepřátelství, mnohé z nich hlásily Milovi, kdy přijede bolševická delegace a kde přesně zastaví limuzína. Milo s přáteli pak neudělal nikdy víc, než že „bolševika přátelsky objal, až se z toho strachy podělal“.

Po „sametu“ se Milo vrátil do vlasti, kde nový režim nepotrestal žádného velitele poúnorových koncentráků. Milo si nepořizoval žádný zbytečný majetek jako dům, co kdyby mocné zase popadla vyvlastňovací mánie. Potřebným pomáhal stále. Jako první se zastal bývalého politického vězně Vladimíra Hučína, když ten byl nesmyslně stíhán. Milo podpořil i mne, když jsem na desáté výročí generální stávky z listopadu 1989 pořádal demonstraci „10 let stačilo, soudruzi“. Milo narážel na mantinely dané režimem, například se snažil navrhnout profesora Lubora Karlíka jako kandidáta na prezidenta a nenapadlo

ho, že v údajně „občanské“ společnosti občanská sdružení nemají právo navrhnout takového kandidáta (to právo je od února 1948 stále vyhrazeno úzké skupině těch nahore). Milo se stal členem Vlastenecké republikánské strany (VRS) předsedy Jiřího Sprušila, která vznikla v srpnu 1995 na základě soudobé platformy americké Republikánské strany, vyjádřené slovy: „na svém po svém v těsné spolupráci s občany“. VRS opustil, když v ní za nového vedení zaregistroval nedemokratické praktiky.

Co Milo dokázal, je oceňováno. I v roce 2010 je navržen na státní vyznamenání. Milo však byl znovu i ponižován. Když začal známý bývalý politický vězeň „citovat“, že Milo je extremist, a ministr vnitra hlásat, že extremisté jsou zrůdní lidé, ponižovali tím Mila podobně jako dříve bachaři bolševických kriminálů. Z Mila se znovu stal doma „nezvaným hostem“, to když *Člověk v tísni* z prostředků Úřadu vlády vydal stejnojmennou publikaci a v ní „odborník na extremismus“ Jan Charvát hlásal ničím nepodložené bludy, že VRS byla „po celou dobu své existence úzce svázaná s neonacistickým prostředím“ a je pro ni „typické nenávisťné chování“. K bezdůvodným útokům na Milovu čest a pověst docházelo, ač jsou zakázány, proto soudím, že Milo byl znovu obětí psychického terorismu se státní účastí.

Milo zemřel jen pár týdnů poté, co se Policie ČR přihlásila k praktikám Ideopolicie, zaměřující se na odchylky od poslušnosti: podle policejní mluvčí Iva Jěžkové 1. máje 2010 nejvíce pozornosti bude „věnovat shromážděním s radikálnějšími názory“. A tak je teď už jen na nás, abychom, jako Milo Komínek, se stále stavěli proti zlu v politice.

3. 7. 2010

MGR. FRANTIŠEK ROZHON

Beseda na ostravském biskupství (foto autor)

Několik myšlenek ke každým volbám

Pro práci ve prospěch českého národa je zapotřebí podchytit každého vlastenecky smýšlejícího Čecha, ať je momentálně v jakékoli politické straně. Pokud jen naletěl na stranická lákadla, uvědomí si, že jedinou autoritou v České republice je český národ. Pak podpoří takové politické uskupení Čechů, které zajistí plnění českých národních zájmů. K nim patří především nevýhradní absolutní panství českého národa na jeho historickém území, povinnost každého obyvatele českých zemí používat češtinu a udržovat další součásti kulturního dědictví Čechů, povinnost každého rozvíjet mravní zásady založené na vznešených lidských ctnostech, pečovat o početní a hospodářskou sílu českého národa, pěstovat zdravou a krásnou českou krajinu atd.

Češi nesmí připustit rozkrádání českého národního bohatství, které je schováváno za tržní hospodářství (de facto: tržní, co můžeš). Důležité hospodářské podniky, surovinové zdroje, vodní toky, lesy a zemědělská půda musí zůstat v českých rukách a navždy neprodeje cizincům. Památne, ozdravné a rekreační oblasti a objekty musí být vždy přístupné české veřejnosti.

Nelze zajišťovat existenční rozvoj českého národa, když se zisky, vzniklé na jeho území, přelévají do zahraničí. Co Češi mohou sami vypěstovat a vyrobit, nesmí se ve velkém dovážet. Musí být hnány k odpovědnosti všechny osoby, které Čechům slibovaly úspěšný hospodářský život, a přitom český národ připravily i o tzv. rodinné stříbro.

Mateřství je nejdůležitější náplní ženského poslání v životě lidského rodu. Péče o rodinu je potřebnější i krásnější zaměstnání pro ženu, než dělat poskoka v pracovním poměru a ještě se bát výpovědi. Je s podivem, že české ženy nedokážou využívat příspěvky v mateřství. Zato cikánky rodí často ze zistných důvodů a nestarají se o řádnou výchovu dětí, z kterých vyrůstají další agresivní a rasisticky soudržní příživníci. Ojediněle výjimky to nezmění.

Česká republika musí zabránit přílivu cizinců, kteří by v ní chtěli získat trvalý pobyt. Jakmile se zvětší počet přistěhovalců jedné národnosti, organizují se a na českém území vznikne nepřizpůsobivá národnostní menšina. Ta si začne prosazovat své zájmy. Jak potvrdí dějiny, vždy se z ní vyvine společenská skupina nepřátelská českému národu. Je proto nezbytné nepustit na české území nepřizpůsobitelné cizince, i když by bylo potřeba více pracovních sil. Po roce 1989 české vlády neplní povinnost podporovat růst počtu domácího českého obyvatelstva. Naopak rychle rostou počty přistěhovalých cikánů, Vietnamců apod., kteří „chtějí brambory prodávat, a ne okopávat“.

Kanadáné rychle pochopili, že pro přistěhovalce cikánů je hlavním motivem příživnictví. Kvůli jejich zločinnému chování, které nekompetentní české vlády tolerují, je Kanada nechce přijímat na svém území. Cikáni neutíkají proto, že by jim Češi ubližovali, jak tvrdí provládní propaganda. Pokud by se chovali slušně a pracovali, nikdo by si jich ani nevšiml. Ale oni provokují a hned jsou dotčeni, když jim někdo popravdě vytkne chyby. V jiných evropských zemích s nimi zacházejí velmi tvrdě a cikáni hledali útočiště u Čechů. Prokázali však, že neumí být řádnými občany, jak to nyní poznali Kanadáné a nechťejí je mezi sebou. Zavedení viz ovšem postihlo i Čechy. Udělování viz je záměrné, neboť se tím omezuje počet falešných žadatelů o azyl, které láká jen štedrost Kanady. Aby český stát nebyl útočištěm pro příživníky, musí být také přísnější.

PAVEL VYSKOČIL

Pohádky nevadí, bláboly ano

Není to tak dávno, bylo to někdy o Vánocích roku 2008, kdy jsme měli tu čest společně, také s mnoha dětmi, zhlédnout jakýsi neskutečný blábol, který podivně myslící protagonisté nazvali pohádkou a nezapomněli jej označit také nálepkou ZTRACENÝ PRINC. Autorem této podivuhodné slátaniny je prý dramaturg Vogeltanz a režisérem obdobný výtečník, jakýsi pan Kristek. Dostali tedy nějaký zvláštní nápad zasadit svůj pohádkový příběh do poněkud nesmyslné vyblábolené oblasti, jež nikdy neexistovala a kterou nelze vytvořit, i kdyby se o to kdokoli a jakkoli pokoušel, jak jen by chtěl, nikdy by takovouto oblast nemohl vytvořit.

Tito pánové zkrátka a dobře nějakým záhadným způsobem počali experimentovat s myšlenkou přesunu jistých zeměpisných oblastí, které spolu nesouvisí, a to ani kulturně, ani zeměpisně. Je ale nadmíru nutno říci, že takovýto transfer území na evropském kontinentě není a ani nikdy nebude naštesti možný. Podle pánů blábolistů (pohádkářů) prý Akvitánie údajně sousedí s Arkádií a obě tyto země spolu vedou spory z toho důvodu, že prý následník trůnu Arkádského království se v Akvitánii ztratil, když zachraňoval akvitánskou princeznu ze spárů draka. On se ale v podstatě neztratil, on byl pouze jenom uspaný královským regentem, jenž zastupoval nezletilou princeznu po smrti krále v jakési jeskyni. Tento nezbedník usiloval před časem prý o smrt akvitánského následníka trůnu, jakéhosi Plaváka. Vyndal dítě z kolébky, odnesl je a místo něj tam vložil stěně, avšak pohotový sluha (přítel krále) to nějak zjistil, dítě zachránil a ukrýl je do domku v rybářské rodině, kdesi u nějaké řeky. Sluha byl křivě obviněn a nakonec z království vyhnán. Následník akvitánského trůnu časem vyrostl v muže a dal se nakonec do rytířských služeb jako žoldnér.

Po čase (to už král, královna a ani pěstouni nežili) se nakonec vrátil, a když zjistil, co se událo v jeho nepřítomnosti, šel probudit prince. Prince se mu nakonec podařilo probudit v jeskyni zrádného a zločinného regenta, odstraní a obě země tak zachránit od válečné zkázy. Ztracený princ arkádský si vzal akvitánskou princeznu a Plavák se stal králem Akvitánie. Nu co dodat? Od začátku až do konce blábol, jenž narušuje a deformuje mysl malých dětí, které se takovým hloupem těžko ubrání, neboť jejich mozek je ještě nedostatečně vyvinut. Těm se velmi špatně vysvětluje, že Akvitánie nikdy nemůže sousedit s Arkádií, neboť zeměpisně každá oblast leží v jiném koutě Evropy, tedy jedno území je na západě, druhé na východě v Řecku. Akvitánie sousedí pouze s Katalánií, Navarrou, Aragonem Arivergne s He de France (Langue d'oil) s Burgunskem, s Franche Comte a tak dále. Je jen s podivem, že se oblast v Peloponésu, v centrálním Řecku, kde básníci umísťovali příbytek nevinnosti a štěstí, stala předmětem blábolů, které nemají daleko k blbosti nadmíru veliké, vhodné pro psychiatrické zkoumání.

Řekněme si to na rovinu: ono by bylo spíše lépe, kdyby pan dramaturg ten příběh poněkud pozměnil, takže země (pohádkové) by byly naprosto vymyšlené, aby je nebylo možno nalézt na žádném světadíle. Je to celkem logické. Mohla by to být Analfabetie a druhá Absurdita s hlavními městy Trotlín a Idiotka. Obě země by mohly ležet na soutoku Septiku a Kanálu. Dejme tomu, že by tam mohli mít třeba Odpadové či Smetištní hory et cetera. Tak nějak by to mohlo pokračovat i v dalších státech. Inu, ono by bylo třeba říci takovým pseudomoclcům, že nepotřebujeme žádné inkoherentní bláboly. Pohádky nám nevadí, ale bláboly zanechte na smetišti. Ty jsou nepotřebné.

MILAN DOBROVOLNÝ, UMĚLECKÝ MLÁŘ

Nezapomínejme na své statečné!

Přibližně ve stejnou dobu, kdy se na nádvoří zámku v Poděbradech loučily stovky lidí, na které se nedostalo místo v divadle, s Milanem Pau-merem, neměla jedna mladá komunistická poslankyně na starosti nic jiného než jej označit za vraha. Jakkoliv nám může přijít celý příběh bratří Mašínů kontroverzní, myslím si, že soudruzi komunisté jsou ti, kteří by měli být vzácně zticha. Říkají si totiž o to, abychom se vraceli do dob, které již valná část naší společnosti nezažila, a vyvolávají také otázky, kdo tedy byl skutečným vrahem.

Povinností historika je nejen snést fakta k událostem, ale také přesně vyznačit i ducha doby, složitost dané situace a charakterizovat nebo alespoň popsat způsob, jak v oné době lidé žili. Je mi sedmdesát šest let. Dával jsem se ve svém rodišti, v Pardubicích, jako jedenáctiletý žem na osvobození Rudou armádou, kterou lidé vítali. O rok později na vítězství komunistů ve volbách. Za další dva roky na onen Vítězný únor. Naše rodina patřila k těm poraženým, takže za dva roky moje matka putovala do basy, kde strávila 10 let; původně ji soudruzi odsoudili na let dvacet pět. Můj nevlastní otec měl delku pobytu stejnou, od nové lidové moci však obdržel pouhých let jedenáct. Vítězný únor začal zavíráním nepohodlných lidí do takzvaných Táborů nucených prací, kam se odsuzovali na základě správních rozhodnutí, mnohdy také na základě vyřizování osobních účtů. Onen tábor jsme měli asi 1 kilometr od našeho domova. Dříve to byla takzvaná Zemská donucovací pracovna. Nakonec se z toho stal onen pověstný ženský kriminál, kde byla i po dobu osmi let ubytována moje matka. Ve jménu příštích lepších zitřků, slibujících nekonečný šťastný život, byl vyhlášen po sovětském vzoru třídní boj buržoazii, který se měl neustále zotřívát. Řečeno slovy zakladatele těchto šťastných zitřků Vladimíra Iljiče Lenina mělo vypadat ono zotřívání třídního boje takto: „Až ze sto milionů Rusů bude devadesát milionů komunistů, tak těch zbývajících 10 milionů postřílíme.“ Lenin si skutečně problémy s nepřáteli nedělal, nechával je běžně likvidovat.

To nakonec potkalo i carskou rodinu, která byla vyvrážena – včetně žen a dětí. Občanskou válku nakonec popisuje i nositel Nobelovy ceny, sovětský spisovatel Michail Šolochov, ve svém jedinečném románu „Tichý Don“, ve kterém jeden z hrdinů tohoto díla vyvází každý večer buržoazii za město, nechá je vykopat hroby a pak je postřílí. Je z toho nakonec tak vynervován, že nedokáže pomilovat ani svou dívku. Tak se choval zakladatel sovětského státu, na jehož rukou je ve jménu oné výslovnky krev milionů. Jeho pokračovatel Josef Vissarionovič Stalin formu třídního boje ještě rozšířil o hledání nepřátel uvnitř strany, takže na popravistických končil i bývalí zasloužilí soudruzi, ze kterých se přes noc udělali agenti imperialismu, a bylo tak říkajíc vymalováno.

Tato praxe byla postupně zaváděna i u nás. Profesor Václav Černý tento stav označil za nevyhlášenou občanskou válku proti českému národu. Ona měla skutečně svá specifi-ka, například po řadu let se nedostávaly děti na školu pro svůj špatný třídní původ. Již v roce 1949 byl fabrikován proces s generálem Heliodorem Pikou, kterého nechal popravit. Následovaly procesy s kněžími, zinscenované divadlo s páterem Toufarem, kterého vyšetřovatel Mácha utloukl k smrti, protože měl sílu se nepříznat, až po proces se skupinou Milady Horákové, kde byli, včetně této statečné poslankyně a bývalé sociální pracovnice, souzeni i lidé, kteří prošli peklem nacistických koncentráků. Ani to však nestačilo. Režim poslal na smrt i jedenáct představitelů vlastní strany za činy, kterých se nedopustili, když z nich udělal imperialistické agenty. Mezi ně byl i zařazen bývalý generální tajemník KSČ. Tento režim hrůzy ve jménu šťastných zitřků si z lidského hlediska rozhodně žádné účty nezaslouhal.

Situace na začátku padesátých let byla taková, že nikdo ráno nevěděl, jestli do večera skončí v kriminále. Odpovědnost rozhodujících protagonistů této, pro normálně myslící lidi, zločinné doby spočívá zejména na bedrech Klementa Gottwalda a Antonína Zápotockého. Tato nejbrutálnější část režimu skončila počátkem roku 1953 smrtí Stalina a Gottwalda, i když režim pokračoval nadále jako protidemokratický. Odejít z toho jeviště zločinu nebylo možno, hranice byly pečlivě střeženy: jakousi symbolikou byly ostnaté dráty v hraničním pásmu. Zkrátka, z našeho státu se stal jeden velký koncentrační tábor. Všude vládli strach a hrůza. Zastíralo se to zpěvem budovatelským písní. Na adresu dnešních komunistů je pak nutno podotknout, že před několika lety lyriky vzpomínali na Gottwalda. A o „Vítězném únoru“ dodnes říkají, že byl proveden ústavení cestou. Ano, asi tak, jako když mne někdo donutí podepsat smlouvu s namířenou pistolí na mou hlavu.

A teď se stane, že v období této hrůzovlády se najdou mladí, odhodlaní muži, kteří se rozhodnou říci tomuto režimu své: ne! Jsou totiž vedeni odkazem svého slavného otce, který dokázal poslat formou motáku, krátce předtím, než šel 30. 6. 1942 na smrt. Naše vláda má dnes všech, kteří jsme v té době žili, měli tito mladí lidé mravní sílu a odhodlání postavit se zločinnému režimu se zbraní v ruce. Zde již nejde o komunisty. Ti pravděpodobně dodnes vzpomínají na tuto dobu s nostalgií a zřejmě jsou ochotni si ji i zapakovat. Jinak by se takto nevyjadřovali. Zde jde totiž i o část nekomunistické společnosti, která by měla v odsudcích vážit hrůzu skutečné doby. Ono se v relativně dobrých časech vždy rádo hovoří o nutnosti bránit se nepravostem. Když však tyto nepravosti přijdou, kolik je těch statečných? Nakonec o tom píše i Machiavelli. V našem případě jsme to dostali do absurdity, že bychom pomalu případ Mašínů nejraději vymazali. V podstatě tomu zabráňuje pouze jejich legendární útek.

Nerad odsuzuji zaběhlost. Je to vždy trochu jednoduché. Když jsem pobýval někdy koncem listopadu roku 1961 na Státní bezpečnosti, tak při jednom výslechu mi vyhržoval vyšetřující referent deseti lety vězení. Zachoval jsem skutečně naprostý klid. Chvilku jsem se cítil sám před sebou jako hrdina. (Bylo mi tehdy dvacet sedm let.) Nicméně jsem si následně na cele položil otázku, zda bych zachoval takový klid, kdyby mi bylo vyhrožováno oprátkou při reálné podstatě žalovaného trestného činu. Asi bych tak klidný nebyl. Nakonec to skončilo dvěma lety nepodmíněně za podvracení republiky, které jsem díky amnestii prezidenta republiky ani neodseděl. Ono těch aktivně statečných bylo samozřejmě více. Byl jim třeba i gazda, který vzal na kolektivizátory sekera.

Je smutné, že ona občanská válka, o které hovořil Václav Černý, má stále jakési pokračování. Zde je nutno vzít úvahu, že tento režim trval nekonečně dlouho a řadami komunistické strany prošlo přespříliš mnoho našich občanů. A lidé dnešní, moderní doby jsou ve svých soudech příliš unáhlení, nechťejí čekat, již proto, že touží po úspěšných prozřích. Místo toho, aby žili v duchu tradičních hodnot, které nám odkázali naši předkové. Schází nám ona skutečná pokora. S činností skupiny bratří Mašínů můžeme třeba nesouhlasit, ale nemůžeme je odsuzovat.

Znovu je nutno připomenout, že byli statečnější než drtivá většina z nás, kteří jsme žili v té době. Domnívám se, že totéž platí i o dnešní lidech a střední generaci. Tyto lidi pak prosím: „Chcete-li hovořit o činech lidí v dobách dřívějších, nejprve si zjistěte, jaká ona doba byla.“ A dnešním soudruhům komunistům bych doporučil, aby zvážili, zda se mají hlásit k této části své minulosti. Byla to totiž doba, kdy nám vládli vrazi.

MGR. JAN SKÁCEL

(Placená inzerce)

Ochrana českého domova

Zvířata i lidé se rodí se životně důležitými instinkty (nevědomé motivy chování). V některých těchto pudech jsou shrnuty tisícileté zkušenosti předků. Také zkušenost, že kdo nechrání před nepřátelskými cizími přestěhovalci své území, kde žije, zahyne a někdy celý jeho rod. Proto se ochrana domova stala vrozenou pohnutkou chování, jako jsou ostatní základní pudy: výživa, pohlaví, rodičovství a obrany vlastního života.

Když porovnáme projevy instinktu ochrany domova mezi lidmi a zvířaty, vidíme je v přirozenější podobě u zvířat. Velká i malá si pečlivě hlídají, aby se na jejich území neusadila konkurenční zvířata. Instinktivně a zcela správně se obávají, že jim takoví přistěhovalci budou brát obživu a připraví je o domov. Proto si ho ohraničují rozličným značkováním a ze všech sil ho brání. U zvířat jasně a zřetelně vidíme, že ochrana svého domova je jedním z principů života. Vpečetil se jako instinkt vyšších organismů, a tedy také člověka.

Nejen v Evropě si rodové příbuzní lidé označili svá území, např. hraničními kameny nebo zátarasy. V takto vymezeném domově žili pospolitě jako národ. Pro svou ochranu si vytvořili státy, vojska a pro vnitřní pořádek policii. Nebýt od druhé poloviny 19. století časové a ideové se překrývající a rodové skryté spjatých protobolševiků, bolševíků a neobolševiků s pomahači, nemuseli Evropané čelit současné hrozbě cizích, nepřizpůsobivých přistěhovalců. Mohli zlepšovat jak svůj život v národních státech, tak usilovat o spolupráci mezi svěbytnými národy. Protobolševici a bolševici však pro své světovládné cíle rozvrzali národy zejména proletářským internacionalismem a také podporovali pangermánské snahy Němců. Za II. světové války jim Němci slepě posloužili likvidací jejich odpadlíků v rámci hrůzného německého programového ničení tzv. podřadných národů. Neobolševici v současnosti rozvracejí nepřizpůsobivými neevropskými cizinci všechny národy, u nichž se domohl mocenského vlivu. Navzdory instinktu ochrany domova, zdravému rozumu a historickým zkušenostem řadu lidí přesvědčili, že je to žádoucím rasové a kulturní zpestření a obohacení (tzv. multikulturní společnost). Národní státy chtějí rozpustit v Evropské unii. Státní hranice chtějí smazat euroregiony. Lidé mají přijmout kosmopolitismus a podřídit se globalizaci, jejíž procesy neobolševici ovládají.

Nechtěli-li se Evropané stát otroky globalizátorů a zachovat si své i menší národy pro přirozenou bohatost a barvitost života v Evropě, musí poslouchat hlasy svých předků, tradovaných ústně, zaznamenaných písemně a vpečetěných dědičně. Projevy instinktu ochrany domova sice zjemněly vlivem dřívějších, bolševíky ještě nezkažených mravných kulturních hodnot, ale byly důsledné proti nepřátelským cizincům. Ve 20. století se však ve větší míře projevilo kolaborantství, když Němci krutě okupovali území jiných evropských národů. Odbojářé tehdy říkali: „Mrtvý Němec, dobrý Němec.“ Ale vítězné zúčtování s okupanty nebylo tak děsivé, jako si počínali oni. Proto zůstali někteří Němci nepoučení a zase by se rádi roztahovali na území jiných národů. Přípravují si k tomu podmínky v Evropské unii. Opět nechápu, že poslouží neobolševikům.

Dříve, než nabude vliv domýšlivých Němců na síle, budou muset evropské národy energičtější reagovat na plíživou přistěhovaleckou okupaci. Evropa byla oslabena protiněmeckou válkou a neúnosně se v ní rozmožnili nepřizpůsobiví příslušníci neevropských národů – a přicházejí další. V posledních letech se tito cizinci již nechťejí jen přizívat na bohatství evropských národů. Evropa je pro ně příhodným místem k trvalému usídlení, kde si prosazují své zvláštnosti, uchvacují politickou moc a hospodářskou sílu domácího obyvatelstva. Vinu na tomto hrozném vývoji mají domácí politici a vzdělanci podléhající demagogii a penězům neobolševiků. Ti okrádají národy a nepřehlédnutelná je jejich zločinecká soudržnost, např. s cikány. Falešné domácí tzv. elity nedbají, aby rostla početní, intelektuální a hospodářská síla domácího obyvatelstva a potlačují jeho sebezáchovné instinkty.

Snaha chránit svůj domov pro sebe je logická a zákonitá. Projevy tohoto instinktu vidíme u zvířat, dětí i všech dospělých, kterým cikácká, neobolševická manipulace nevzala soudnost. Například děti mají spontánní nedůvěru k cizím a odlišným lidem. Pociťují nebezpečí a potřebu chránit před nimi sebe a místo, kde žijí. Jak dospívají

OBRANA NÁRODA, o. s.

a roste jejich poznání okolního světa, rozšiřují se oblasti, které mají za své území. Od domu a ulice, kde bydlí, k obci a státu, kde jsou občany. Příslušníci národa, žijícího na svém území, kteří chrání svůj domov ať instinktivně, nebo vědomě, nesmí mít nikde právo označovat za tzv. extremisty a trestat je, jak se nyní děje.

Patří-li člověk k těm, pro které je současné dění příliš složité, má věnovat pozornost svým vnitřním pocitům, jako to přirozeně dělají děti. Pak ani nynější protivlastenecká výchova a propaganda, zavádějící rádo by vědecké úvahy i škodlivé nápodoby, neudusí tušení nebo již poznání hrozícího nebezpečí, jaké přichází s nepřizpůsobivými cizími přistěhovalci. Niterý, pudový podnět k ochraně svého domova se nesmí podceňovat. Vždyť jeho varování se již viditelně potvrzuje roztahovačností a opovázlivostí cizinců a vynucuje si naléhavou ochrannou reakci. Nepřikročili-li k ní evropské národy včas, mohou se dočkat porobení a ty menší zániku. Bohužel i mnoho Čechů zanedbalo svou povinnost věrně a důsledně pečovat o odkaz svých předků, jakým je ochrana českého území, mateřského jazyka, národních tradic a vůbec všeho duchovního a materiálního bohatství českého národa. Takto si nedbale počínají, ačkoli důrazné poučení všem národům dalo chování německé menšiny na českém území. Ve spojení s říšskými Němci se tzv. sudetští Němci stali nepřátelskými cizinci a chtěli český národ vyhubit, což se jim nepodařilo porážkou ve 2. světové válce. Nejnovějším poučením je zrádné odebrání Kosova z národního území Srbů, když se v něm rozmožnili Albánci a politicky a vojensky se zorganizovali.

Zdá se, že by měla být všeobecně srozumitelná a prosazovaná přirozená potřeba chránit si svůj domov a posílat soudržnost svého národa. Jak je tedy možné, že tomu tak není? Proč jsou vlastenci, poukazující na nebezpečí rostoucích počtů nepřizpůsobivých cizinců, neobolševíky a jejich kolaboranty označováni za netolerantní, xenofobní, rasisty apod. a jsou pronásledováni policií zmanipulovanou proti vlastnímu národu? Odpověď je nasnadě. Neobolševici nemají sami sílu ovládnout životy a domovy jiných národů. Proto podporují agresivní menšiny a migraci nepřizpůsobivých etnik, štvou silnější státy proti slabším a snaží se v nadnárodních organizacích získat vliv, pokud je k tomu účelu sami nezdíříli.

Jedním z národů takto napadených neobolševíky a jejich přísluhovači jsou Češi. V českých zemích se z organizovaných nepřátelských cizinců stále troufaleji projevují cikáni a Vietnamci. Vietnamci bohatnou ze záměrně oslabené hospodářské ochrany českého národa. Nechtějí se vracet do Vietnamu a je jim povolován trvalý pobyt. Jejich rostoucí počty ohrožují národní život Čechů, tak jako množili se cikáni. Ti už dokonce vyhržují rasovou válkou. Mají spadeno na postupné ovládnutí české státní správy, jako se to děje na Slovensku. Slováci si dočasně ulevili, když k Čechům vyhnali velké množství cikánů. Jejich početní růst se však nezastavil. Rasové organizování cikánů s novou firmní značkou „Romové“ vítězí ve volbách a dostávají se do vedení slovenských obcí. Jak to může zanedlouho vypadat i ve státních orgánech včetně policie, ukazuje varovný příklad obce Žehra. V této slovenské obci se stal starostou šestkrát soudně trestaný cikán, který se živí kuplířstvím. Není se čemu divit, když neobolševici národům přikazují, jak má vypadat demokracie. Jestliže Češi neposlechnou existenční příkaz povinnosti k ochraně svého území a státu, bude mít i u nich pro český národ zhoubný úspěch rasistická firma „Romové“. Její aktivisté zatím bez zábran působí i dalších národech, kde se jim daří zneužívat demokracii a lidská práva. Ve státech, které po 2. světové válce zarazily kočování, zůstali totiž cikáni zpravidla cizorodými příživníky. Takovými jsou, ale mnohem

rafinovanější, jejich neobolševičtí patroni. Také rozesejí po světě se utajené organizují a snaží se uzurpovat státní moci hostitelských národů, tj. zákonodárnou, výkonnou a soudní, a vlivně kulturní instituce. Mají organizované buňky snad ve všech zemích světa a i militantní stát v Palestině. Ten si vynutili v roce 1948 sionisté z řad bolševiků. Vzpomeňme, že jimi cíleným německým terorem nutili ke stěhování do Palestiny zdráhající se Židy a v národech asimilované hubili.

V českých zemích bývalo zanedbatelné množství cikánů. Vzbuzovali soucit a dostávalo se jim pomoci, ale lidé si od nich udržovali odstup, protože byli vznětlivě násilničtí a většinou žili příživnický a kradlí. To se nezměnilo dodnes. Po II. světové válce však začaly růst jejich počty přistěhovalectvím, které následovalo po bolševickém zrušení domovského práva. Navíc, jakoby si osvojili vyhrůžku „ziskáme vaše území dělohami svých žen“: využívají vysokou porodnost sociální zabezpečení, do něhož přispívají jen mizivě. Protože nezměnili svůj příživnický způsob života a nepřátelsky se organizují, stali se jako nepřizpůsobiví cizinci etnickou hrozbou. Dalšímu jejich přistěhovalectví je nezbytné zabránit obnovením domovského práva. Výdělečné „dělání“ dětí a nezajišťování jejich řádné výchovy musí být nepřipustné. Všechny špatné činy cikánů musí být spravedlivě trestány, a nikoli omlouvány, že mají jinou mentalitu a policie se obává proti nim zasahovat. Nápravu cikánské nepřizpůsobivosti musí zajistit také ti cikáni, kteří se snaží být prospěšní českému národu. To je ostatně povinností každého přistěhovalce. Česká společnost není k cikánům nepřátelská, ale nemůže snášet jejich špatnosti, pro které byli kdysi vyhnáni z Indie a kvůli nimž si nemohli nikde usadit a kočovali po světě. To dnes tak hladce nejde, a proto se nesmí protivit národu, na jehož území se právě nalézájí.

PAVEL VYSOKČIL

VÝZVA

všem vyhnáným, oloupeným a diskriminovaným občanům a jejich rodinám, šikanovaným Československou republikou v době od roku 1948 do roku 1989, jimž Česká republika v rozporu s Ústavou ČR a závaznými mezinárodními smlouvami o základních lidských právech a svobodách dosud neodškodila na nich spáchané komunistické zločiny podle rehabilitačních, restitučních a transformačních zákonů! Všem, jimž stát činností ústavních orgánů znemožňuje použití zákonných prostředků k dovolání se účinné ochrany pro pokračující diskriminaci a upíná rovný přístup ke spravedlnosti a právu!

Jsmе posledním státem EU, jehož ústavní orgány v rozporu se závazným mezinárodním právem z politiky a ekonomicky motivovaných důvodů nechrání své občany před pokračující diskriminací a zdráhají se prolomit veto prezidenta republiky proti tzv. antidiskriminačnímu zákonu, jehož nepřijetím se Česká republika pokouší zlegalizovat vlastnictví k ukradenému majetku.

Jelikož z hlediska vztahu státu a jeho občanů dochází k zabraňování dostupnosti práva pro lidi, domáhající se spravedlnosti, nezbyvá nám, poškozeným, než se svých práv domáhat cestou hromadné žaloby proti ČR u Evropského soudního dvora.

Tímto vyzýváme všechny, kteří se chtějí svým případem aktivně účastnit na přípravě a podání této žaloby, aby se buď osobně dostavili na některou z našich celorepublikových schůzí, které do 12:00 hod. v restauraci MĀNES v Praze, nebo se písemně přihlásili na adrese sídla Svazu

občanské sebeobrany ČR, Máchalova 11, 625 00 Brno, případně na e-mailové adrese: sos@sebeobranaobcanu.cz
Blíží informace o naší činnosti naleznete rovněž na: www.sebeobranaobcanu.cz.

Ke spolupráci tímto vyzýváme též všechny organizace zabývající se problematikou dodržování lidských práv.

SVAZ OBČANSKÉ SEBEOBRANY ČR
SE SÍDLEM: MÁCHALOVA 11, 625 00 BRNO

ZPRÁVA ZAHRANIČNÍHO POZOROVATELE: BYLY ČERVNOVÉ VOLBY V ČSFR NEJEN SVOBODNÉ, ALE I DEMOKRATICKÉ?

Dne 21. května 1990 jsem se vrátil do vlasti, první od roku 1948, jako zahraniční pozorovatel červnových voleb v ČSFR a předvolební kampaně. Až do odjezdu 4. července jsem měl k dispozici najaté auto, na kterém jsem ujel více než 9.000 km (do Polska a na Slovensko jsem zajel až po volbách). Úroveň předvolebního zápolení jsem osobně sledoval v krajích Jižní, Západní 9. Střední Čechy - hlavně v Praze a okolí. Nejvíce času pak jsem, byl ve Východních Čechách, mém rodišti. Od 6. června, až do konce voleb, jsem bydlel v Olomouci a jezdil po krajích Severní a Jižní Moravy v oblastech od Šumperka až do Zlína a Uherského Hradiště a opět zpět do Moravské Ostravy. Tato má zpráva podává zjištění a zkušenosti osobně získané jen ve výše uvedených krajích Čech a Moravy.

Vlastní volby probíhaly důstojně, svobodně a tajně. Veřejné oznámení výsledků voleb bylo však zdlouhavé. V mnohých obcích byl překročen určený časový limit o vyvěšování volebních plakátů. Největším přestupníkem v tom směru však bylo ředitelství televizních programů, které dovolilo zařazení dlouhých večerních pořadů 6. a ještě i 7. června 1990, vyhradně stranicky podporujících kandidáty Občanského fóra. Zahraniční krajané mohli v ČSFR volit, když předložili průkaz, že jsou též občany. Není mi známo, zda platilo omezení účasti pro ty z ciziny, kteří si u předcházejících totalitních komunistických vlád normalizovali poměry, a byli tedy jejich agenty. Takoví voliči by mohli podpořit nedemokratický směr.

V listopadu 1989, po nekrvavé revoluci v naší Vlasti, při nutném uznání duchovních sil, které přivodily uzrání společenského vývoje u sousedů a konečně i u našich národů, po obětech disidentů, odhodlaných a studentů a podporujících veřejných manifestací a stávek širokých vrstev, nastoupila provizorní vláda s rozhodující většinou z Občanského fóra a Verejnosti proti násilíu. Tato si zaslouží obdiv a uznání za dosažení dobrých výsledků v obtížné situaci. Když se pak překvapivě rozhodla kandidovat též ve volbách, byl to radikální zásah do kvality demokracie voleb. Pak se musí přisíněji posuzovat některá pochybná ustanovení nového volebního zákona, jí prosazená v parlamentě, doplňovaném jen dohodami kolem kulatého stolu. Jako příklad uvádím ustanovení, že kandidátka, která nedosáhne v celé republice 5 % hlasů, nedostane zastoupení ve federálním parlamentě. To míří přímo proti možnosti prosazení se nových obrodních hnutí, ale podporuje vybudované staré strany s jejich zajeťoutou administrací, tiskem apod. V našem případě tedy KSČ a stran bývalé Národní fronty, především pak upřednostnění kandidátky OF s moci provizorní vlády v závěsu a s důležitou zahraniční finanční podporou (např. US \$ 400.000 od nadace NA-

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2010

TIONAL ENTDOWMENT FOR DEMOCRACY, financované z peněz amerických poplatníků, i deseti tisíce, snad i statisíce od krajanů v zahraničí, kteří svými dary doufali podpořit růst demokracie všeobecně, a ne jen jednu ze zápolících složek ve volbách).

Dvacet dva kandidátních listin bylo vystaveno podle nepopulárního rozdělení na jednotlivé kraje. Tím se dala předvídat vybičovaná reakce moravských a slezských voličů ve prospěch Hnutí za samosprávnou demokracii (Společnost pro Moravu a Slezsko). Jinak by pravděpodobně byla většina těchto hlasů pro Křesťanskou a demokratickou unii a pak pro Spojenectví zemědělců a venkova. První by se stala asi silnější než KSČ; a Spojenectví zemědělců a venkova by mělo přes 5 % a dostalo by zastoupení v parlamentě (takto bylo čtvrté s 4,11 % a podařilo se ho vyřadit; sociální demokracie byla v pořadí pátá). Kandidátky v jiných krajích měly přes 5 % voličů, ale spor o zemské zřízení to zrušilo. Tak byli voliči oklamáni ustanovením volebního zákona spojeného s příslušnou manipulací.

Zjistil jsem tyto další předvolební praktiky, odporující demokratickým způsobům:

- Pod jmény kandidátů OF bylo vesměs uváděno, že nepřísluší k žádné politické straně. Ucházeli se tedy o politickou poslaneckou pozici bez politické afilace. V případě, že se některý poslanec neosvědčí, jakou bude mít přístě volič nápravnou možnost? Který politický směr a program ponese odpovědnost?
- Byl jsem svědkem, když na předvolební schůzi voličů vystoupili společně kandidáti OF, sociální demokracie, křesťanské demokracie a Strany zelených a svorně prohlašovali, že mají politický program do voleb téměř totožný, bez podstatných rozdílů. Je však všeobecně známo, že není slučitelný socialismus s křesťanským světovým názorem. Bylo by nutno kandidovat odděleně, při takovém předstírání stejného programu! Bylo by vůbec třeba voleb?
- V předvolební schůzi na venkově (24. 5. 1990 v Tmově, okr. Rychnov n. Kněžnou) vystoupili společně kandidáti různých stran proti kandidátce Č. 2 – Spojenectví zemědělců a venkova, která nebyla zastoupena. Obvinili ji, že prý přijíala peněžní podporu od JZD Slušovice, kdežto ostatní budou podporováni z veřejných prostředků. V západních demokraciích se zachovává chvalná zvyklost tvořit koalice až po výsledku voleb, nikoliv před volbami. Jinak by vyvstala opět otázka: proč vůbec volit? Nevarují nás smutné zkušenosti z doby diktátu vlády Národní fronty?
- Dne 31. května 1990 v Praze-Libni (Ladvi) jsem byl přítomen veřejnému vystoupení kandidátů OF Byli tam i pánové Petr Uhl a Jiří Dienstbier. Neslyšel jsem od nich tehdy ani kdykoliv jindy, že naše vlast sahá od Aše až po Jasinu, že do ní nutně patří i Podkarpatská Rus. Mezinárodní úmluvy v tom směru je nutné respektovat a i první volby do ČSFR si tím měly počítat. Jinak byly neplněny! Vezme si snad nový parlament právo schválením netečné nové ústavy legalizovat zločiny z r. 1943 (spojenecká smlouva mezi Stalinem a Benešem) a z r. 1945 (vydání bezbranných Podkarpatských Rusinů genocidě od Sovětů)?
- Afera pana J. Rumla, náměstka ministra vnitra, s neokorektností jeho šéfovi Dr. R. Sacherovi, zveřejnila až těsně před volbami nařčení proti předsedovi Lidové strany, Dr. J. Bartončíkovi. Osočení již neměli čas k vysvětlení a obraně. Úlohy, při tom sehrané od sdělovacích prostředků, zvláště ČTK, podporují domněnku, že šlo o načasované spiknutí. Zde je nutno brát v souvislost již výše zmíněné zneužití televize ve prospěch OF též těsně před volbami. Ve dnech 29. a 30. června jsem znovu zajel do Brna a mluvil tam s dalšími svědky. Tak jsem došel ještě k silnějšímu podezření o nepřipustném ovlivnění voleb.

Z těchto důvodů uzavírám svou zprávu prohlášením; že ČERVNOVÉ VOLBY V ČSFR BYLY SICE SVOBODNÉ, ALE NE DEMOKRATICKÉ! Svobodné volby ještě nezaručují suverenitu a prosperitu státu, zejména, když v jeho hranicích, či v blízkém sousedství se nacházejí vojenské jednotky cizí.

Jinak je nezbytné, aby nová vláda a pan prezident Václav Havel obdrželi plnou podporu obyvatelstva ČSFR. Společným úsilím budujeme lepší budoucnost. Bůh nám pomáhej!

Hamilton, 31. července 1990

VÁCLAV JIRÍ VOSTŘEZ,
PŘEDSEDA ČS. SDRUŽENÍ ČECHŮ, SLOVÁKŮ
A PODKARPATSKÝCH RUSINŮ V KANADĚ

OBRAZY Z DĚJIN SRBSKÉHO NÁRODA, PŮVODNÍ HRÁZE PROTI INVAZI TURKŮ (OSMANŮ) DO EVROPY. SRBSKÝ BOJ PROTI RŮZNÝM AGRESORŮM

Rakousko po uzavření smlouvy (1781) mezi **císařem Josefem II. a carevnou Kateřinou II.** proti Turecku zase využilo bojovnost Srbů a vysílalo do srbských oblastí i jako „guerillové“ oddíly tzv. **Freikorpsy**, cvycičené v Rakousku, pod velením srbských důstojníků z Vojenské hranice. Válka trvala tři roky (1788–1791), **generál Laudon** dobyl roku 1789 Bělehrad. Rakousko zase nechalo jinak velmi úspěšné srbské povstalce, kteří osvobodili většinu Srbska, na holičkách a Srbsko opustilo. **Přes 50 000 Srbů zase uprchlo do Uher.** V Bělehradě se tak během 16.–19. století vícekrát za ničení a vraždění jako páni střídali Turci a Rakousko.

Vlády nad bělehradským pašalíkem (užší Srbsko) se **začátkem 19. století zmocnili čtyři dahijové, janičářští odpadlíci** od sultána. Janičáři v dřívějších dobách představovali nejobávanější turecké vojsko, jejich disciplína a věrnost sultánovi však časem velmi poklesly.

Dahijové rozpoutali teror nad srbským obyvatelstvem, popravili desítky srbských předáků (tzv. *knežů*). Zavraždili i představitele Turecka, **Mustafa-pašu, který se Srby slušně jednal. V roce 1804 začalo První srbské protiturecké povstání**, původně proti dahijům, pak ale i proti Turkům všeobecně. Povstání vedl **Karadjordje Petrović (Černý Jiří)**. Vzbouření v těžkých bojích osvobodili Bělehrad, porazili řadu tureckých trestních expedicí, včetně bosenských poturčenců, vedených Kulín-kapitanem. Osvobodili Srbsko, vyhnali Turky z vnitrozemí, **dali půdu rolníkům**. Před útokem Napoleona na Rusko přestali Rusové pomáhat povstalcům, Turecko udeřilo s novými armádami a **povstání bylo krvavě potlačeno (1813)**. V Srbsku nastal terot a vraždění. Nicméně **v r. 1815 došlo k novému povstání**, které vedl **Miloš Obrenović**, jenž se vzbouřenými Srby opakovaně porazil turecké vojsko. Mnohdy si ale počínal trochu jinak nežli Černý Jiří. Říká se

o něm, že dovedl, jako bohatý obchodník, opakovaně podplatit před bitvou turecké velitele. Miloš přesvědčil *carihradskou Portu* (vládu), že jedině on dovede udržet klid v zemi, a tak **vzniklo polosamostatné srbské knížectví**, s mnoha pravomocemi, se schopnou, ale absolutistickou vládou Miloše Obrenoviće.

Pro Milošův absolutismus došlo k přechodnému návratů Karadjordjevićů, kdy se knížetem stal **Karadjordjův syn Alexander** (1842 až 1858), za jehož vlády jeho inteligentní ministr vnitra **Ilija Garašanin** (1812–1874) vydal v 1844 svoje **NACERTANJE, nástín budoucí politiky Srbska**, jehož koncepci podpořil i právník **František Zach**, český emigrant, ve službách polského knížete Czartoryského, v emigraci – ve Francii. Zachův doplněk uváděl i všejihoslovanské vztahy Srbska. Zach se účastnil za Srbsko i **Všeslovanského sjezdu v Praze** v bouřlivém roce 1848 a svůj osud spojil se Srbskem, kde organizoval **Vojenskou akademii**, vedl různá **diplomatická jednání a stal se jedním z prvních srbských generálů**. Za vlády Michala Obrenoviće (měl velmi přátelské vztahy s F. Zachem) došlo k **odchodu posledních tureckých posádek ze Srbska (1867)**.

Francie, Velká Británie a Německo byly proti oslabování Turecké říše, nepodporovaly snahy po svobodě Turky pokořených národů. V roce **1875** došlo pro útlak **k protitureckému povstání v Hercegovině**, do kterého se postupně (po počátečních neúspěších Srbska) zapojilo Rusko, Černá Hora a znova Srbsko. **Po porážce Turecka** chtělo Rusko utvořit Veliké Bulharsko (San Stefanský mír 3. března 1878), což ostatní velmoci zamítly. Byl svolán **Berlínský kongres (1878)** pod taktovkou německého kancléře Ottvy von Bismarcka. Na kongresu byly **Srbsko i Černá Hora uznány za zcela nezávislé státy, za značné rozšíření svého teritoria**. Rakousko-Uhersko obsadilo, aby „pacifikovalo“

podle rozhodnutí Kongresu, Bosnu a Hercegovinu, která ale formálně zůstávala součástí Turecka. V Bosně a Hercegovině došlo **ke vzpouře proti této okupaci** (1878 a hlavně pak 1882), kdy proti rakousko-uherskému vojsku **bojovali bok po boku muslimové i Srbové** (tito hlavně v r. 1882). Nechtěli cizí vládu. Srbové pochopitelně doufali v možnost sjednocení se vzrnáhajícím se Srbskem.

Od roku 1906 probíhala **„celní válka“** mezi Srbským královstvím a Rakousko-Uherskem, která nakonec skončila příznivě pro Srbsko. V letech 1908–09 probíhala krize po anexi Bosny a Hercegoviny Rakousko-Uherskem. Došlo téměř k válce mezi Rakousko-Uherskem a Srbskem. Rakouská generalita chtěla likvidaci Srbska. **Koncem října 1912 propukla Balkánská válka**, ve které spojenci (Bulharsko, Černá Hora, Řecko a Srbsko) vyhnali turecké okupanty z většiny Balkánu. Již **v říjnu 1912 První srbská armáda rozbila u města Kumanova tureckou Vardarskou armádu** a osvobodila většinu Makedonie. V té době se říkalo: **ZA KOSOVO KUMANOVO**. Za kumanovské bitvy uvítal na frontě v bratrském oběti našeho **Václava Klofáče** princ-regent Alexandr, velitel vítězné první srbské armády. **Další srbské vojsko osvobodilo Kosovo a Metohiji**, kolébku srbské státnosti a pravoslaví. Rakousko-Uhersko, Itálie i Velká Británie zabránily, aby si Srbsko zachovalo svůj právě získaný přístup k moři. **Za války poslalo Srbsko jako pomoc k Adrianopoli dvě divize a dělostřelectvo, aby pomohlo Bulharsku**. V srbském i černo-horském vojsku pracovala řada českých lékařů-dobrovolníků (např. profesor Burián, prof. Jirásek aj.).

Bulharsko nebylo spokojeno se získanými oblastmi a zrádně **přepadlo koncem června 1913 své spojence**: srbské vojsko na řece Bregalnica, podobně i řecká vojska. Nicméně brzy bylo poraženo. Do války proti Bulharsku totiž vstoupilo i samotné poražené Turecko, dále Rumunsko i Černá Hora, takže Bulharsko ztratilo většinu toho, co za války získalo.

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DRSc.
(POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ)

(Placená inzerce)

• ČTENÁŘSKÁ PŘÍLOHA • ČTENÁŘSKÁ PŘÍLOHA • ČTENÁŘSKÁ PŘÍLOHA • Jaká roztomilá válka (What a lovely war) Palcátem na krizi (Recenze)

Jestliže se hodil hořejší sarkastický popis/nadpis Angličanům pro První světovou válku, nám nemůže nepasovat pro to, čeho se dopouštějí na sobě i na jiných na Středním/Předním východě dnes. Válka tam není dobrá pro nikoho, leč samozřejmě pro miliardářské zbrojaře. Je to dokonce tak špatné, že velení britských jednotek v Afghánistánu bylo Británií předáno koncem června 2010 pod US štáb! Kde je válečná ofenzíva proti Talibánu vytrubovaná v polovině února letošního roku, kterou měla vést vojska Jejího Veličenstva královny Elizabeth II.? Rozplynula se v prachu pouště a oparu domýšlivosti...

Vládcové kteří ničemu nerozumí, by alespoň měli naslouchat svým rozumnějším generálům, kteří vidí zakrvácení svých jednotek. Vrchní velitel britské armády generál **Sir Michael Rose** už **3. května 2007** prohlásil že: „*US a UK musí připustit, že jsou poraženy a (musí) zastavit beznadějnou válku v Iráku*“ (The US and the UK must admit defeat and stop fighting a hopeless war in Iraq). Kdyby nebyl „penzionován“, bezpochyby by dnes řekl to samé o Afghánistánu.

Prvního července 2010 byl talibánskou improvizovanou pozemní minou při ozbrojeném „procházce“ rozšrotován další voják Jejího Veličenstva. V pořadí už **třístadesátý**. Škoda mladého života.

Poněvadž ani pod velením US Army nemohou věci v Afghánistánu jít lépe než Britům, tak jak v historii moderního vedení válek bývá, prezident sesadil generála. Dědic Bushovy a Wolfowitzovy doktríny „*Amerického století*“ (jinak snůšky věrolomnosti a válečných zločinů) **US Prezident Obama 24. června 2010** odvolal a „pensionoval“ US Army vrchního velitele NATO vojsk v Afghánistánu, tříhvězdičkového generála **Stanley McChrystala**, protože kritizoval strategii postupu proti afghánským studentům islámu, totiž Talibánu. Neposlušnost generálů prezidentům se v americké demokracii trestá – a už od Abrahama Lincolnu trestala. Naposledy byla koncovkou v roce 1951, kdy tehdy čtyřhvězdičkový generál a vítěz 2. světové války na Dálném východě, jedinečný moderní strateg **Douglas MacArthur**, kritizoval prezidenta USA **Harry Trumana** za strategii v Koreji a byl jím sesazen.

Tak svět běží. „*Dneska cíť tě za svatého, zejtra budeš sviňák*...“, jak poznal Karel Havlíček Borovský.

Novým velitelem nad válkami Středního východu, a specificky k tomu jak se má USA z marastu Afghánistánu dostat, jmenoval prezident Obama čtyřhvězdičkového generála **Davida Petrause**, autora strategie „Vzednutí“ (SURGE). Nepochybují, že když se „vzedme“ počet vojsk, v poměru 10 vojáků na 1 obyvatele a počet bomb na čtvereční metr podobně, že vyhraje. Leč co bude následovat? **Definitivně se vzedme nenávisť domorodého obyvatelstva k lidem v uniformách Západu!** Co jeho „Surge“ bude stát na lidských životech, materiálu a všem ostatním, se nepočítá?

Vidina afghánského nerostného bohatství, vlády nad produkcí opia a ovládnutí nástupního prostoru pro všechno možné v oblasti se mlží. Divíme se, že ekonomie dříve nejsilnější země hapruje? Jsme překvapení, že dolar i libra klesají? Nejsou to žádné čáry! **Válečné bůžky prostrkuje a postrkuje válečný průmysl.** Uděláme-li si retrospektivu a podíváme-li se do profesionálních žurnálů i staršího tisku, vidíme, co se děje. Idea války proti terorismu, prosazená parlamenty do státních rozpočtů, umožnila oživit modernizaci válečného potenciálu.

Už **v lednu 2003** jsme se v Británii dozvěděli, že se budou stavět nové mateřské letadlové lodě za částku jedna a půl miliardy liber za kus. Dodnes nejsou sice dokončeny, ale jejich cena stoupla už na tři a půl miliardy za jeden tento námořní kolos, a stoupá. Mají být dokončeny v roce 2016.

Můžeme oponovat, že Spojené království si na to vydělá. Už v roce 2003 konglomerát **BAe System** vyvážel za pět miliard liber šterlinků ručních zbraní ročně! Tím samozřejmě podporoval válečné konflikty všude na světě, především v zubožených státech Třetího světa, kde jsou vyhlídky na splátky v surovém materiálu a především v naftě. Ejhle, moderní humanita!

Dají si ale politici říci? Dalí sluch varování před válkou v Iráku? Už **27. dubna 2004** padesát šest bývalých předních velvyslanců otevřeným dopisem varovalo Tony Blaira před důsledky nesmyslné války v Iráku. Ovšem i vojáci protestovali, jako např. letce poručík RAF Malcolm Kendall-Smith. **V říjnu 2005** byl odsouzen za to, že odmítl účast na ilegální válce proti Iráku. Dodnes není uzavřen v Londýně proces „veřejného šetření o této válce!!!“

V březnu 2006 jsme se také dozvěděli, že se přes všechny závazky o „nonproliferation“ nukleárních zbraní (zákaz rozšiřování nukleárního potenciálu), začala Británie spolu s USA vyvíjet nové nukleární hlavice (RRW) pro ponorky typu Trident. Bylo/je tohle zdůvodnitelné válkou proti terorismu?

V roce 2006 Británie začala modernizovat své námořnictvo s 5,5miliardovým programem výstavby nových torpédoborců Typu 45.

Rokem 2007 byl dokončen vývoj a výstavba nové nukleární superponorky třídy Astute, která má možnost akčního rádia po celém světě a 25 let bez doplnění paliva. Je vybavena torpédo/raketami typu „Spearfish“ a říditelnými raketami voda-země „Tomahawk“. Jak tohle vyřídí Talibán? To vše je proti národním partyzánům v opáncích?

V The Sunday Times **30. září 2007** jsme se dočetli, že Britové hodlají rozdrtit bleskovou akcí („Blitz“) Talibán, a posílají na ně tři tisíce vybraných parašutistů. Kde skončil ten jejich Blitzkrieg? Potichu – nikde. Angličané se stále honosí moudrostí, že „se učí ze zkušeností“. Za čtyřicet let práce a života mezi nimi jsem poznal, že to bohužel je **jen výmluva**, když jim něco nevyjde. Ale poučit se skutečně? Kdepak! Vždyť už si v devatenáctém století v Afghánistánu dosadili jim příznivého vládce. Přesto proti „válečným lordům“ – Afgháncům museli vést permanentní války a teprve v minulém století – víceméně z vyčerpání sérií porážek – se vlivu nad Afghánistánem vzdali. Nejnověji se nepočuli, že i mohutný SSSR byl v Afghánistánu poražen a opustil území v únoru 1989. Přestože SSSR tam vyzbrojil osmdesátitisícovou armádu k vlastnímu užítu. Ovšem zde nutno připomenout, že US tajné služby CIA vyzbrojily a podpořily Talibán proti Rusům. Domýšlili se nepoučí ze zkušeností. Leč vratně se ke zbrojení.

V roce 2008 pokračovali Britové v představách svého námořního bitevního parku, jako například přestavěli helikoptérovou mateřskou loď HMS Ocean za 30 milionů liber a nejstarší mateřskou letadlovou loď Ark Royal za podobnou částku.

V únoru roku 2009 dokončili první torpédoborec (destroyer) nové série **Type 45**, jedna miliarda za kus, a bude jich šest. Správně bychom měli místo torpédoborec, začít říkat „všeničič“, poněvadž prý je schopen zničit torpéda a sestřelit nejmodernější rakety i útočná letadla všeho druhu, a není ho možné vůbec potopit. Je to prý zcela nová třída bojového plavidla. Vedle toho se staví nové křižníky (fregaty) **Type 26**, půl milionu liber za kus, které mají nahradit dřívější Type 23. Proč? To je také proti obyvatelům úhorů, Talibánu, v sandálech vyzbrojenému staříčkými ruskými AK47 a jejich „panzerfausty“ jako nejmodernějšími zbraněmi? Nebo chtějí překvapit někoho jiného? Hillary Clinton 3. 6. 2010 podepisuje v Polsku opět raketovou obranu. Přece jen, a kde budou radary? U nás?

K skutečným nákladům na válku v Afghánistánu musíme nejnověji přičíst **roboty války**, kterých tam už má armáda dvanáct tisíc, a **letadla bez pilotů** (DRONE), asi sedm tisíc kusů. Ta, řízená z Nevady (!), se samozřejmě nemohou nepodílet na ztrátách civilního obyvatelstva. O kolik robotická válka zvedne dosavadní náklady na válku v Afghánistánu, které činily v minulých letech více než sto miliard dolarů ročně?

Velvyslanec Spojeného království pro USA **Sir Christopher Meyer** v **listopadu 2009** kritizoval válku v Afghánistánu jako „plytvání krví a penězi“ a konstatoval, že po osmi letech v Afghánistánu není jasno, proč tam Británie vůbec má své vojsko. Varoval, že snahy přestavět Afghánistán jsou bezvýsledné, k ničemu.

Přesto se tam Britové zabývají **na čtyřicet let**, jak navrhuje nový náčelník britské armády gen. **Sir David Richards** (od září 2009), po tom, co byl „pensionován“ další kritik války gen. **Sir Richard Dannatt**. Staví tam dokonce velkoopravu, spíše továrnu, kde budou moci na místě opravovat i silně výbuchy poškozená pancéřová vozidla všeho druhu a zbraně. Továrna bude umístěna v britské největší vojenské základně „Camp Bastion“ v provincii Helmand, kde je také největší spotřeba vojenského materiálu. Překonstruovávají se také některá terénní vozidla (LPPV), která mají vydržet výbuchy talibánských min. Jak prozíravé, ale kdo to má platit?

Také se rozšiřuje továrna na bojová letadla (JSF) v Samblebury (Lancashire) o sto tisíc čtverečních metrů, bratru jen za 50 milionů liber (červen 2010). Proto se nesmíme divit, že vláda musí šetřit na všech civilních projektech a nákladech. Dokonce i hráze proti vysoké vodě si budou muset občané hradit ze své kapsy. Státní rozpočet má předností plateb pro armádu, letectvo a námořnictvo, ale jak vysoké jsou ty skutečné náklady, se pochopitelně nikdo nedoví. To je tajné a zakamufované zčásti do civilní výroby. Jejich evidenci a odraz cítíme, ale my, občané, na svých peněženkách i ztrátách na uložených penězích na stáří v bankách. Jsme prakticky okrádáni, ale ve prospěch koho? Bydlet, platit za otop, elektriku, vodu, kupovat jídlo a osázení se musí.

Brit je tedy dlužen bankám 1.23 trilionů liber, při čemž z toho jen na kreditních kartách má debet 54.5 miliard liber. A dluh stoupá. Tak alespoň uvádí seriózní The Sunday Times z 2. srpna 2009, dle zprávy Bank of England.

1. 7. 2010

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

TAXMEN CLUB

<http://www.taxmenclub.cz>

Dilema

Jsem opět zde, abych napsal svých pár řádků. Řešil jsem dilema, o čem bych vlastně měl psát. O tom, kam se naše republika dostala v celosvětovém žebříčku, je jako chodit do lesa a nosit tam dříví. Jsou dvě témata, která bych rád popsal. Jedním je rok 1968. Ale ten si nechám na příští článek. Popíšu, jak jsem se zúčastnil pohřbu. Na tom by nebylo až tak nic zvláštního, ale byl to pohřeb TOHO TŘETÍHO. ANO, BYL TO POHŘEB Milana Paumera.

S Milanem Paumerem jsem se neznal moc dlouho. No, jak se to vezme. Co je vlastně dlouho? Poznali jsme se v roce 2008 a kde jinde než při oslavách ukončení druhé světové války před americkou ambasádou. Pamatují si to jako dneska. Byl krásný den. Po seřazení kolony na Malé Straně vyrazíme na jízdu Prahou a první zastávka je již zmíněna. Mám kameru a vše točím. V roce 2005 jsem tam byl také. Bylo to poprvé. Byl jsem v civilu a nikoho jsem neznal. Hned po zhlédnutí příjezdu kolony JEEPů jsem věděl, že toto chci.

Jak jsem již psal v roce 2006, měl jsem tu čest přijet s nimi a ještě věs natačet. Stal jsem se jedním z nich. Jak tak projíždím hledáčkem kamery po přítomných, tak jsem ho uviděl. Masaryčka a trikolora. To tam neměl prakticky nikdo. My jsme byli v dobových uniformách a ostatní v civilu. Jdu za ním, zatím za neznámým. Nesměle zdravím a říkám: „Dobrý den.“ Podávám mu ruku. „Já jsem Charlie.“ „Nazdar, Milan. Paumer.“ Povidám si. Já mu říkám, jak je to pěkné, ta technika a vůbec atmosféra, a on říká: „Já jsem taky sloužil v US Army.“ No, a zatím se stáváme přáteli.

Jezdím, pokud mi čas dovolí, na různé podpisové akce. Samozřejmě skoro vždy s kamerou. Na poslední akci jsem se z pracovních důvodů nemohl dostat a budu si to vyčítat ještě hodně dlouho. Ona to totiž byla už ta nejoslednější. Ale viděli jsme se při oslavách. Já jsem si ho vždycky předtím jen tak z hecu dobíral: „Tak co, Milane, kdy budeš v uniformě?“ A on říkal: „Budu, uvidíš.“ A byl.

Jako pravdomluvný a čestný člověk už v ní byl v roce 2009 při oslavách. Já jsem ho neviděl, protože jsem toho roku oslavy promarodil. Ale v roce 2010 jsem ho v ní viděl. Přišel a říká: „Nazdar, tak jsem Tě vloni neviděl.“ Já na to: „Byl jsem nemocnej.“ A on poodstoupil, zaslutoval a říká: „Vidiš, mám ji.“ Já na to: „Sluší Ti a je vidět, že svoje slovo dodržíš jako vždy.“ Je o něho velký zájem. Přicházejí se s ním fotit a on vděčně pózuje s dětmi, se ženami a je šťastný. Po ukončení proslovů se loučíme s tím, že se sejdem v Plzni. Sešli jsme se. Nikdy by mě nenapadlo, že je to setkání poslední – mezi živými.

Potom vzaly věci moc rychlý spád. A kdykoliv jsem se ne něho ptal, dostával již jenom samé nepotěšující odpovědi. Esemeska pro mě šokující: Milan Paumer zemřel. Potom tisk a znovu otevřená diskuse. Bratři Mašínové. Dokud poslední z vás Tří nezavře oči, budete v této společnosti označováni za vrahy. Proti 40leté propagandě se velice těžko bojuje. Ona se pravda vždy ukáže. Bohužel, je to většinou: in memoriam.

Přiblížil se den pohřbu. Oblékám uniformu, abych Ti mohl dát poslední shohem, jak se vojákovi dává. Beru vlaječku Sokola Královské Vinohrady,

abych za ostatní, kteří se nemohou zúčastnit, vyjádřil poděkování. V Poděbradech, Tvých Poděbradech, přikupuji květinu a stuhu. Nechávám na ni napsat poslední rozloučení. Je krásný den, divadlo praská ve švech, ani se tam všichni nevejdou.

Já s mnoha ostatními stojím venku a poslouchám. Zní melodie a slova písně Zelených baretů. Potom proslovy. Jsou pro Tebe. Slova odvahy, uznání, obdivu. Jeny pláčou, muži hřýžou ret. Slyšís všechno a jsi spokojený. Milane, odešel jsi na druhý břeh, aby ses mohl připravit na novou cestu na SEVEROŽÁPAD. Ano, takto jsi o tom poslední dobou snil: že musíš provést rekonstrukci, aby lidi mohli pochopit. Nebylo Ti to dopřáno na tomto světě. A tam kam jsi odešel, nikomu nic dokazovat nemusíš.

Dozněla poslední slova, byla vypálena poslední salva na tvou počest, tvoji pozůstalí převzali vlajku Spojených států. Tvoji věrní vynášejí rakev, aby ji uložili na pohřební vůz. Lidi, kteří se s tebou loučí, je tolik, že je musíme oddělovat lidským řetězem, vytvořeným z nás, v uniformě. Řadíme se do kolony, abychom spanilou jízdu po Tvých Poděbradech vzdali čestí. Tvoji nejvěrnější Tě doprovodí až k pozemské nebeské bráně. Mohl jsi mít pohřeb v ARLINGTONU, ale Ty jsi vždy věděl, že patříš sem. A proto jsi zvolil, aby Tě se všemi poctami pohřbili zde.

Tvoje tělo bylo pohřbeno, ale TVŮJ DUCH JE NAVŽDY S NÁMI. Nedávám Ti poslední shohem, jenom říkám: „Na shledanou.“ Těším se na ten okamžik. Chybíš nám a budeš nám chybět.

Málem mi unikla! Kdo? Spíše co. Totiž nová kniha historiků **PhDr. Josefa Dolejšího a Leonida Křížka**.

Přišla do dnešní, všeobecně rozkladné, rozbředlé, historii často falšující, doby v nejvyšší čas. Světem se totiž rozletěla politická taktika a technika, ve které se NOTORICKÁ ENTITA prezentuje a ukazuje jako poškozovaná. Vymýšlí si dokonce svá vlastní ublížení, jen a jen proto, aby z neznalosti faktů a falešného soucitu, ne-li rovnou z filantropie veřejnosti, mohla dotyčná entita těžit. Je to umění prosazovat své na úkor jiných. Konkrétně u nás dnes jsou jednou takovou *entitou* potomci odsunutých henleinovců, či vůbec Němci dovezení k nám panem Hitlerem za Druhé světové války, aby u nás budovali svoji Tisíciletou říši, a pak zcela logicky vrácení zpět do Němce, pokud v roce 1945 sami neuprchli. Faktem je, že henleinovci náš stát, kde se jim výborně dařilo, zradili a otevřeli cestu Hitlerovi, jen a jen z nenávisti k Čechům.

Jindy se svými báchorkami snaží také *entity* zatemňovat historické skutečnosti a zkušenosti, konkrétně z naší starší historie křížácké výpravy proti husitům. Dokonce se pokoušejí o rehabilitaci křížáků. Je to jako rehabilitovat nositele kultury s lebkou a zkřivenými hnáty – jednotky SS. Konečně, nepřipravuj už tu také!?

V krkolomnějších případech se vydává jistá *entita* za národovce (nationalisty) a neochvěbně obránců Církve/katolictví a zahrnuje naše velikány a národní buditele, jako např. Karla Havlíčka Borovského s tím, že byl protí Církvi. Prokazují tím ovšem jen neznalost událostí/historie, postojů a kořenů, proč to či ono se stalo. Nemají-li úmysly jiné. Obávám se totiž, že skutečným cílem podobných *entit* **není** jakási „spravedlnost“ či ochrana Církve, ale pouze intence vyhlazovat a ničit skutečně české a naše národní specifikum. Dělat takové menší kulturní Lidice. Padni, komu padni!

Proto v naší éře zhroucení (Padre Pio) potřebujeme pro naši správnou orientaci poctivou vědecky fundovanou PRAVDU. Nic nás neosvobodí než ona.

Kniha Josefa Dolejšího, kterou sepsal spolu s historikem Leonidem Křížkem tedy přichází jako čistý pramen. Má prostý název „**Husité**“ s podtitulkem „*Vrchol válečného umění v Čechách 1419 až 1434*“. Vydalo ji nakladatelství ELKA Press Praha v tvrdé vazbě luxusního formátu 240×310 cm (přibližně kreslicí list A4), s poutavým přebalem grafiků Vladimíra Kintera a Milana Fibigera. Kniha má 361 stran a je vedena pod ISBN 978-80-87057-08-7.

Dílo je také důležité proto, že někteří dobří katolíci – přestože v naší zemi probíhala tři sta let rekatolizace, přišly reformy a dnes všechno je jiné – stále kritizují mistra Jana a husitskou epochu vůbec. Pomůže to Církvi? Těžko!

Mluvim jako katolík konvertovaný z českoobratrského evangelismu. Tuším tedy, že z pohnutky uvést věci na rozumnou pravou míru Dolejší s Křížkem uvádějí o době hojně citáty neoddiskutovatelných autorit našich i světových, jistě aby události zdůraznili a dosáhli snadnější porozumění a pochopení.

Knihu otevírá obraz zlatého kalicha a pod ním hned slova Františka Palackého z roku 1878 o husitech: „*Nic nebylo jejich úmyslům vzdálenější než útok a válka, ale jejich protivníci vyvolali krveprolití a hrůzy ničení. Oni byli první v Evropě, kdo bojovali ne pro pozemský majetek, ne pro světskou moc, ale proti ohrožení nejvyšších lidských statků, práva na sebeurčení a svobody svědomí a jen z donucení sahli ke zbraní a strašlivý dlouhý boj proti celému světu, který nezamýšlel nic menšího než jejich úplné vyhubení, nejen přijali, ale i podivuhodně vítězně dovršili.*“ Tolik katolík Palacký!

Jeho citát by pro doporučení knihy mohl recenzentovi i čtenáři stačit, ovšem je toho daleko více co říci, alespoň do šíře. Kniha sama je pro evidentně náročnou problematiku autory rozdělena do dvou organických částí, a to „*Husitská revoluce*“ a „*Válečné umění za husitských válek*“, což je nejen velmi účelné, ne-li didakticky instruktivní. Říká-li didakticky, to zdaleka neznamená nějaký suchopár! Naopak! Dolejšího styl je plynule přehledný, důsledný ve svém logickém podání s příkladným porozuměním historickým proudů a vztahů.

A opět přísná logika historika nám v Dolejšího dikci a zápalu vrací něco, co básník nazval „pathos národní“ a co my, dávní dědici, jsme pozapomněli: *národní vznešenost!* A obdobně se vzácné i ve stylu s Dolejším shoduje spolaautor Křížek. Až mne to vede k myšlence: „*V Husovi se poznáváme a v husitech jsme si podobní!*“

Totíž člověk Čech je světové unikum (větre poutníkovy cizinyou!) a Hus je Čech! Stačí jediný Dolejší uvedený Husův citát, abychom se ztotožnili, vcítili a viděli: „*Hledej pravdu, slyš pravdu, miluj pravdu, prav pravdu, braň pravdu až do smrti*...“ Kdo zná dobře Bibli poznává, že Hus zde zdůrazňuje, rozšiřuje a prohlubuje jen a jen slova Ježíše Nazaretského: „*Pravda vás osvobodí!*“ A tohle že byl kacíf!?! Označen kacífem: v čem, pro koho a k čemu?

Vezmeme-li k posuzování doby Husovy z jiné strany na pomoc moderní disciplínu organizace a řízení a management lidského faktoru, nemůžeme neříci, že tehdy došlo v Církvi ke krizi institucionálního. Problém obecně navštívil Parkinson: *Organizace naroste do toho rozměru, že už si vnitřně sama se svými problémy vystačí. Nemusí vůbec dbát na původní účel, proč byla vybudována*. A my víme že v důsledku toho selhává až krachuje. To lze samozřejmě aplikovat na všechny lidské organizace, tedy i na Církvev. Opoememe-li ovšem unikátní situaci z Nicejského koncilu (325 po Kr.). Z Nicei víme, že geniální císař Konstantin tam založil *svoji* církev jako *ideologický nástroj své imperiální moci!* Osobnost a učení Ježíše Nazaretského použil jen jako motiv (oproti starým bohům) či zástěrku. Církvev si pak pod vedením a záštitou císaře (!) přivlastnila patent na Boha.

Pod vlivem imperiálních potřeb postupně vybuodovala na Konstantinových militaristických organizačních principech a základech manipulační aparát gigantických rozměrů a vystačovala si sama pro sebe. *Církvev pro církev!* To bylo živnou půdou pro nešvary všeho druhu. A to právě kritizovali všichni reformátoři, Viklef, Luther a náš Jan Hus. Kritizovali neřesti (odpustky), prebendy a platy, jak pro centrálu tak pro jednotlivé obročníky. A saháte lvovi na srnčí kůži!

Nápravu židovského jednání hlásal Jan Křtitel, byl stat. Reformu de facto požadoval také Ježíš a víme jak to dopadlo. I Jan Hus věděl, že se dotýká bolavého zoubku Církve a že nemůže nebýt likvidován. Couvnout od pravdy, aby se zachránil, nemohl... Hus nebyl Galileo.

Husitství a vše s tím související byla jen reakce na urážku, kterou utrpěl v osobě Jana Husa pravdu hledající národ. Jan Hus byl jako důvěřivý, bezelstný člověk v Kostnici podveden. Jak císař Zikmund tak papež Janu Husovi zaručili právo hájit své myšlenky a bezpečně hlásat pravého Ježíše Krista v situaci, které bychom dnes řekli: podmínky akademické svobody. Zradili ale sami sebe – nedodrželi své slovo. Zradili Ježíše Krista i mistra Jana. **To byl a je dosud ten konflikt.** Konflikt dogmatické, „neomylné“ církve se svobodou akademického bádání a projevu.

Dolejší samozřejmě to celé rozvádí do strukturální sítě historie a detailu, zatímco následující staté spolaautora Křížka dokresluji vše, jak a co po vojenském strážce vyrůstalo a formovalo se z potřeb obrany, kdy vyznačovač Husovy cesty nezbylo než se hájit (viz shora Palacký).

Autoři se všech problémů zmocňují velmi přesvědčivě, s rzy poctivostí a s 24kártovým českým stoprocentním profesionálním historika. Nemohu zde neocitovat alespoň Dolejšího: „*Je nutné mít na zřeteli, že šlo jednak o existenční obranu proti opakované zahraniční agresi a intervenci, jednak o ne-litostnou občanskou válku. Jakmile křížácká vojska překročila v každé z pěti svých výprav hranice Čech, začala bezhlavě pálit, vraždit a ničit celé vesnice. Křížáci zabíjeli dokonce nejen muže ženy a děti pod obojí, ale i pod jednou: Co Čech, to kacíf...*“ Tento přístup moderněji užíval pan Hitler. „*Ausradiieren!*“

Celá kniha je doplněna množstvím skvělých fotografií, obrazy a jiným grafickým materiálem. Musíme po zásluze vyzvednout nesmírnou péči a obětavost, s jakou všechen materiál autorů shromáždili. Cestovali za někdy svízelných podmínek **do všech míst**, kde husité žili a bojovali, jen aby nám mohli předložit autentické scénérie a přibližit události! Navracejí nám úctu, kterou jsme ke svým dějinám skoro pozapomněli...

Dolejší uvádí sentenci v devatenáctém století často zmiňovanou: „*Řekni mi, co soudíš o husitství, a já ti povím, kdo jsi!*“ Na to moho po téměř padesátiletém poznávání cizích národů zblízka kvalifikovaně říci: **Kdyby takový fenomén jako husitství a v takovém rozměru měli Angličané, celý svět by o něm věděl, uznával je, obdivoval je a kaněl by se jim.**

Ze „sametového“ obdivu k Západu jsme pozapomněli na svoji českou cestu, na dějinné zkušenosti a hlavně na hrdé, poctivé **sebevědomí**. To nám teď „Husité“ vracejí!

PhDr. Josef Dolejší a historik Leonid Křížek splácejí naší minulosti za nás skvělý vděk.

CHARLIE, TAXMENCLUB

6. 7. 2010 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

IV. Svobodné noviny

◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊

Komentář na války voličské 2010

Tak je po volbách, totiž v zemích českých i Británii, ale nevím, zda můžeme zapět starou: „...už to máme za sebou, teď už je nám hej!“ Nicméně nejprve k Británii, kde volba byla dříve, abychom byli spravedliví, a situace ostrovanů pro nás může být poučná.

Jak jsme informovali v poznámce „*Protestní volba*“ (z 3. 5. 2010), britský premiér **Gordon Brown**, který se těžce ztrapnil v před-volebním boji, byl svým chováním skutečně poslední kapkou do voličské trpělivosti. Labouristé prohráli, leč **konservativci** (píši se s, poněvadž se jedná o britské, a ne o české konzervativce), přes levicová salta mortale, nezapomenali rozhodně nadpoloviční vítězství. Proto se museli spokojit s koaliční vládou, či spíše ko-alicním sdružením, se stranou **liberálních demokratů**. To aby loď všestranně pohmožděné Británie byla vůbec řiditelná. Aby nové zákony a nařízení bylo vůbec možno nadpoloviční většinou v parlamentě schvalovat. Nového premiéra, konservativce **Davida Camerona**, nečeká ale hladká plavba („plain sailing“, jak říkají Angličané). I když situace není rovnou, dle výstižného českého úsloví „jeden čehý, druhý hot“, potíže jsou a budou jak v rozdílnosti přístupů k řešení otázek dne a problémů, tak i v prioritách. Sám nový premiér se už dal slyšet, že jsou před Spojeným královstvím bolestivá léta. Hlavně a zejména jak splácet dluhy (viz The Sunday Times z 6. 6. 2010). Co neřekl, je, proč nesmyslné zadlužení země, za které občané budou jen v úrocích muset platit 70 miliard liber ročně (!), vzniklo. O tom si ale řekneme něco více příště, poněvadž zadlužování se týká i jiných zemí – a i nás.

Obecně se stále zapomíná, že k řízení celků (a definitivně entit, jako jsou státy) je nutná **dobrá týmová práce** a spolupráce, aby se dosáhlo optimální cesty a zamýšlených cílů, pokud možno bez ztrát.

Je zajímavé, že do koaliční vlády Británie jsou pozváni především vysokoškolsky vzdělaní lidé z Oxbridge a podobných učilišť. Začala vládnout představa, že vysokoškolská kvalifikace a intelektuální nadhled pomůže při rozmotávání zauzené přítomnos-ti i osobních rozporů. My můžeme říci, že těžko, když jednání o ukončení okupace a nesmyslných válek v Afghánistánu a Iráku a zneutralizování Středního východu včetně Izraele je mimo tapetu. Selský rozum chybí!!!

Prekérní dále ve vysoce technologické současnosti je, že jsou prakticky všichni vzdělaní v tradičních humanitních vědách, jako historií a filozofii. Ti modernější v politologii a PR (Public Relations), tedy v umění manipulace občanů. Praktická a přesná inženýr-ská logika a zkušenosti jsou jako obvykle přehlíženy. Ono je také lehčí mudrlantsky balamutit občany, než uhodit hřebík na hlavičku.

Je to jako dle starého humorného poznatku ze schvalování prů-myslových projektů na nejvyšší státní úrovni: o technické podstatě návrhu („layoutu“) se hovoří pět minut, ale o plotu a jeho barvě se diskutuje hodiny, totiž co je plot, všichni vědí.

Tedy, není snad nutné opakovat, že jednání o strategii odchodu z Afghánistánu, i o konečném vyřešení izraelsko-palestinského gordického úzlu jsou ve vládě tabu, ač obojí odčerpává nadměrně lidskou i ekonomickou kapacitu. Jednoduše: stojí to strašně peněz! To jsou především ty dluhy!!!

A na to si má občan dobrovolně uhatovat opasek? Kvůli komu?

Pozitivní novinkou v britské politice se jeví, že vlivem půso-bení **liberálních demokratů** se začíná vážně jednat o budoucím proporcionálním zastoupení v parlamentě, takže hlasy voličů menším stranám se neztratí. Británie je tedy v podstatě za Českou republikou, kde se začalo konečně na občanské i politické úrovni hovořit o přímé demokracii, což může být kvalitativní změnou, vedoucí k ozdravení politického života země a k účelnějšímu i spravedlivějšímu směru řízení státu. Ano, a tak jsme se dostali odtud z Británie k nám.

Zde chápeme povolební rozjásání, že došlo ke změnám, ovšem budme český obezřetní. **Neříkejme hop, dokud jsme nepfeskožili!**

Titulky bulváru o volebním úspěchu TOP 09, že „Silným zlomily vaz!“, jsou priveľa optimistické.

Tvrdí se, že občan volil nové tváře, a zde je první zádrhel. Stačilo by, abychom si připomněli vtip z dob socialismu, když byl volen

prezidentem Novotný: „*Měl by se zvolit Werich, bylo by to stejné, ale aspoň by byla legrace!*“

Skvělé třetí místo spolku TOP 09 ve volbách je dílem zahra-ničních techniků na PR a marketing, tedy na propagaci „výrobků“ (zde na novou stranu) a manipulaci potenciálních „zákazníků“, zde voličů. Manipulátoři PR zkušeně vytvořili a prostrkali novou přídovou figuru – **Karla Schwarzenberga**. Jsem přesvědčen, že to byli nejlepší odborníci na PR („imagemakers“) od **Bilderbergů**, co zapracovali i na jeho fyziognomii. Panu knížeti byl přidělán i dončuánský knírek Clarka Gable. Šlechtický seladon je na našem politickém pódiu novinka zvláště pro mladé, a to potáhne! To byl zřejmě hlavní motiv modelování, tak jak bylo prezentováno před-volebními poutači. Recesistický **Waldemar Matuška** musel zažárlit, když pana šlechtice viděl „Jo ho ho ...“ námořnický u kormidla.

Jak dlouho bude trvat, než se dostaví poznání, že filmový knírek nepřidá ani fous na intelektu?

„**Bilderbergové**, o čem to mluvíte?“, může právem říci oněch 16,70 % občanů, kteří byli motýlkem anglo-amerických intelektuálů a šlechticky zeleným kabátkem (neřku-li seladonským knírkem) okouzlení až k vhození svého hlasu do volební urny pro něj.

Bohužel, ti, co se takhle ptají, mají krátkou politickou paměť. Zapomněli na, či vůbec nikdy nečetli, informaci deníku ***Dnes*** z 10. června 2008 nazvanou „*Ministr na tajné schůzce mocných*“. A že tím ministrem byl pan Karel Schwarzenberg.

Pokud v České republice těch 16,70 % voličů v květnu 2010 (*a pro mne je to, v našem vzdělaném národě, bolestivě vysoké procento!*), skutečně neví/nepamatuje, kdo jsou ti Bilderbergové, připomeňme zkráceně: **Bilderbergové jsou moderní svobodní zednáři a nová paralela k nim**.

Samozřejmě, podrobnější informace jsou na Západě delší dobu známy. Zevrubnou zprávu přinesl pan Daniel Estulin v Kanadském časopise *Michael Journal* v čísle červen až srpen 2006 v šestistrán-kové studii „*The Bilderberg Club: a secret society of the richest and most influential people conspiring to achieve a world government* – Bilderbergský klub: tajná společnost nejbohatších a vysoce vlivných lidí konspirujících k dosažení světové vlády.

Když si tohle uvědomíme, pak už je snadné dohlédnout, kam budou chtít pánové a dámy ze společnosti TOP 09 směřovat a komu sloužit.

Za vlády tajných spolků je prostoduchou pošetilitosť hovořit o demokracii.

Přesto nechci vidět pro nás situaci beznadějně. Totiž: za svých dávných studentských let jsem napsal říkačku:

„*Nevyšlo, nevyšlo, / Vyjde to příště / Život je houpáčka / A dětské hřiště...*“

Tak nějak to v politice i v prostém našem snažení, myslím, stále platí. Jen se nevzdávat! Jen nerezignovat!

Šanci pro náš národ v řízení věci veřejných může být možná v lidech, jako je **Jana Bobošíková** (Suverenita), jejíž závažné sta-tě otiskli Křesťanští sociálové, možná **Jan Hrdina** (Věci veřejné). Nevím, neznám tyto lidi a situaci osobně. Hrdinovo volání pro přímou demokracii je vysoce aktuální. Konečně zajímavá novinka ve volbách, totiž systém preferencí tomu nasvědčuje. Budeme ovšem muset tvrdě zapracovat tím směrem, aby příští volby se konaly už s novým volebním zákonem o přímé demokracii. Podobně jako demokratičtí liberálové v Británii začali hned po zvolení pracovat a směřují (zatím a alespoň) k volebnímu systému, umožňujícimu proporcionální zastoupení v parlamentě.

Čas nemá smilování!

Ovšem, nesmíme přehlédnout, že pokud budeme v moderních „žalářích národů“, jako se začíná jevit EU a je NATO, máme na skutečnou vládu v rukou svých šanci pramalou.

Přesto věřím, že časem pomohou potíže ne-li krach eura (€), a definitivní vojenský debakl NATO v Afghánistánu a jinde, a umožní nám, abychom se vyvolnili z těchto spřežení. Pak bude cesta pro ono dávné toužení: ***na svém a po svém!***

7. 6 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2010

Milo a Naarden

S některými lidmi uhodíte hned správný akord. Takový byl **Milo Komínek**.

Od prvního setkání tu bylo mezi námi souznění. Komínkův exil nebyl lehký, ale koho že je? Je-li život naplněn dobrým, kdo dbá o boule? Všichni, kdo vstoupili do politického exilu po roce 1968, cítili po-třebu se dát nějak dohromady a křičet do světa, jaká nespravedlnost byla spáchána na Československu, na zemi, která se ničím a proti nikomu neprovinila! K čemu pan generální tajemník SSSR Brežněv po-třeboval udělat vojenskou invazi do bratrské země, a dokonce vtaženou do Stalínova projektu komuni-stických zemí – nového socialistického světa doufa-ných a troufalých nadějí? Jenže: potřeboval rampy pro své rakety! A co otrocky pro uranové doly? A tak se československý exil dával dohromady: ve Francii, Německu, Rakousku, Švýcarech, USA, Anglii, Itálii a dokonce i v Brazílii, Norsku a Švédsku. A význam-ně v Kanadě. Všude vřel náš politický odpor proti okupaci. Ovšem fyzický exil je také osobní přežití v cizí zemi, mezi lidmi jiné řeči, jiných zájmů a zcela jiného běhu života. A tak každý, kdo opustil svoji zemi, v některých případech, aby si zachránil holý život, se musel především postarat o zaměstnání, aby uživil sebe a mnohdy i rodinu. Proto mne udivil Milo Komínek, že přes krkolomné cesty ze středu Evropy až do Kanady nejenže se prakticky přes noc postavil na vlastní nohy, ale staral se o ostatní, a co dál. Jak pomáhat své vlasti?

K tomu ale musím uvést něco z Londýna a jak jsme se s Milo dostali dohromady.

Po přistání v Bílých útesů doverských dne 1. ledna 1969 jsem s doklady, které mi vystavil přístěhovalecký úředník na lodi (ferry), kontak-toval v Londýně hned úřady Home Office a firmu Urwick, Orr and Partners, která mne pozvala ke stáží. Z úřadu v ulici Petit France mne doporu-čili na londýnský „Velehrad“, kde jsem byl odmít-nut, že nemají místo. Tak jsem navštívil přátele mé choti z pražské Vysoké školy ekonomické a ti mne nechali na nouzovém lůžku přespat tři noci, než byly vyřízeny přístěhovalecké formality s ubytováním v Readingu. Za skvělé pomoci ředi-telů od Urwicků jsem dostal během ledna 1969 místo u The International Construction Company na londýnském Holbornu, kde jejich kanceláře v Imperial Building byly coby kamenem dohodil od sídla BBC v Bush House.

Tam jsem se na Kingsway náhodou potkal s jed-nou známou z lyžařského oddílu v Praze, tehdy už hlasatelkou BBC. Slovo dalo slovo a ta mne sezná-mila s Jaroslavem Brodským, který dával dohromady Naardenský výbor – Československo. Jeho dočas-né sídlo bylo právě na „Velehradě“ ve 22. Ladbroke Square, na Notting Hill.

A poněvadž jako inženýr jsem měl praxi v orga-nizaci a řízení, ujal jsem se po dohodách s Brodským a Rev. Dr. J. Langem práce na technických záležitos-tech rodičino se Naardenského výboru. Bohužel, oficiální archiv pozdějšího Naardenského hnutí (N. H., krátce „Naarden“) jsem převezl už před několika roky na bezpečné místo do Prahy, tedy nemohu doložit přesně, jak a kdy se **Milo Komínek** spojil poprvé s „Naardenem“.

A přece! Zahledal jsem ve svém archivu a kore-spondenci. Úplně první zmínka o Milovi je v abe-cedním seznamu spolupracovníků sestaveném na začátku roku 1969. Je zde uvedeno: Mr. Míla Komí-nek, letecký akrobát, 6. Jasmine Ave, Toronto 14, Ontario, Canada. Dochovaný první dopis od něj

z 22. června 1970, kdy píše už „Naardenu“ jako Milo Komínek, tajemník Sociálního sdružení bývalých Čsl. politických vězňů (Kanada). Hned v té svízelné situaci se stará o druhé! A to byl celý on. Hýřil do-slova energií a činností.

Přesto mne udivil, když vedle toho, že v březnu 1970 převzal/koupil a řídil kanadský krajanský týde-ník „Naše hlasy“ a se značným úsilím ho přebudoval na zásadní československý exilový list, ještě (vedle veškeré organizační činnosti a existenčních starostí) napsal znamenitou knihu/reportáž „I pod oblohou je peklo“. Ta vyšla po předchozím částečném seriá-li-zování v novinách, jako brožované vydání už v roce 1971. Jeho práce jako spisovatele a publicisty měly vždy plynulou logiku, zajímavou čtivost, dramatic-nost a vzácný cit pro důležité detail.

„Naše hlasy“ celou dobu exilu od roku vzniku, spolupracovali s Naardenským hnutím až do doby, než „Naarden“ prakticky převzalo StB rukama Ing. Moritze. Každý čtenář si může potvrdit na stránkách jak Našich hlasů, tak nynějšího Svědomí/Consci-ence, jak mně osobně věnovaly čestné stránky ke spolupráci a k propagaci činnosti pro naši rodnou zem a rozumný život na téhle planetě.

Milo Komínek vynikal odhadem lidí a číchal zradou na dálky. Proto přesně rozeznal podratnou činnost proti demokratickému exilu, například pana *Ing. M. V. Hrušky* z Holandska (Postbuss 60, Heemste-de). Ten chtěl podvrátit druhé Naardenské setkání (1970) přímo v holandském Naardenu a převzít organizaci do svých rukou. Nebyl psychopatem, jak se někteří domnívali. Měl za sebou štáb pro-fesionálů – sloužil rozvědkám. Komínkovi dokonce na dálku nabídl funkci generálního tajemníka! Ovšem Hruška u Mila nepochodil. Bylo to velmi dramatic-ké zápsy, a doufám, že se mi podaří všechny tyto děje v širší formě (v chystané knize o Třetím exilu) podrobně uvést a rozvést. Zrovna tak mne Milo varoval před *Ing. Pavlem Moritzem* a jeho angažmá na III. Naardenském setkání v Zenzenhofu v Rakous-ku roku 1971. Moritz, který tehdy byl „oficiálním“ fotografem (samozřejmě pro StB), byl jedním z pěti účastných profilů-fizlů, kteří se tam angažovali. Roli pana „Ing. Hrušky“ v Zenzenhofu sehrál podivu-hodný Dr. Krempel. Ing. Moritz byl později dokonce řídicím orgánem StB sítě ve Velké Británii.

Milo měl pravdu, když uvažoval o soustavné/organizované „ochraně exilu“. Ale co jsme měli dělat dříve a kde vzít peníze?

Jeho blízcí spolupracovníci dnes vědí, že až do smrti byl terčem otevřených i skrytých útoků tajných služeb, které nebyly a nejsou ve prospěch našeho národa.

Nepochybují, že Komínkův instinkt byl vybrou-šen mnohaletým putováním po komunistických kriminálech, kde na správném odhadu toho, co od koho můžeš očekávat, často závisel tvůj život.

Jak vzdát Milovi Komínkovi poslední poctu, jak zhodnotit 40 let spolupráce!!! Milo měl přirozenou vysokou inteligenci a hned vždy pochopil, o co mělo jít. Byl pilířem N. H. v Kanadě. Byl duchovním otcem všech našich akcí tam. Měl politický instinkt, zdravý selský rozum a československé lidské srdce. Byl mužem činu, a musím vyzvednout, že otevřeně moravsky ryzlí.

Milo Komínek se narodil dne 20. června 1926 ve Svíadnově, zemřel dne 25. května 2010 ve Frýdku-Místku.

12. 6 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

- Kmenovou insignii šamani horské entity učinili bohem, který jim a jen jim dovolil vůči ostatním všechno.
- Na činu vybudovali svoji bezuzdnou cestu.
- Sepsali cesty, aby jim a jejich bohu byli všichni podrobeni.
- Řekli tomu Kniha a nosili ji nad hlavou místo insignie, aby se jí a jich všichni báli.
- Pak přišel přívál za to, že neznali jiné a nepoznali skutečné Stvoření.
- Ztratili zemi. Ta zůstala těm, kteří na ní pak nespokojeně generace pracovali.
- Táhli světem a zalíbil se jim sen o světo-vládě.
- Dovolili na svoji ochranu vyrůst entitu pod cizím krutým vládcem. Ta dosud vládne bez jejich jména v jejich jménu.

* * *

- Pak poznali, že by potřebovali mít zemi, kde by uchránili své poklady nabyté jinde.
- Terorem uchvátili Zem, ač to mohla být kterákoliv jiná.
- Svezli do ní své stoupence a zdecimovali původní obyvatelstvo.
- Ke dni kolapsu všeho vypěstovali čtyři generace fanatiků, kteří neznají nic než sebe a insignii/Knihu.

* * *

To je scénário k situaci na vlásku.

Padesát let trápení a nyní zintenzivnění genocidy Palestinců se zželelo lidstvu a po-slalo „Konvoj lásky“ – k měsíci lásky, konvoj zásob léků a živin.

Dne 29. května 2010 izraelské komando bylo vysazeno na lodi flotily, aby udrželí svoji blokádu území GAZY. **Blokáda je součástí izraelských kroků k totální genocidě Pa-lestinců** a k rozšiřování země Izrael. Aby plán o Velkém Izraeli mohl být plněn a židovský sen o světovládě mohl pokračovat.

Ministerský předseda Izraele pan Benja-min Netanjahu nazval zásilku deseti tisíc tun

pomoci před bídou a smrtí na pěti lodích se šesti sty pasažéry „Konvojem nenávisti“ a se-slal na ně výsadek zabijáků. Padla desítka osob světa pomoci Palestincům. Mezi nimi, na lodi *Mavi Marmara*, 19letý občan USA, a beze zbra-ně, byl usmrčen čtyřmi izraelskými kulkami do hlavy. To byla zřejmě rána i pro neočhvějného přítele Izraele – prezidenta Obamu.

Je toho už příliš.

Operace „*Cast Lead*“ (Lité olovo) loňské-ho roku, totiž izraelský útok na Gazu, který usmrtil na 1300 Palestinců včetně civilních obětí starců, žen a dětí, a ještě podtržený židovským triumfalismem, že likvidovali nepřítele, nutně otevřel oči těm se srdcem. Záležitost dosud není mezinárodně prošet-řena a uzavřena. Proč?

Následovalo drzé a provokativní za-vraždění pracovníka palestinského Hamásu **Mahmúda al-Mabhúha** komandem Mossadu na cizím výsosném území, totiž v Dubaji, v únoru tohoto roku. K „potěšení“ západních států tito skuteční teroristé v přestrojení za turisty pro vstup do arabského Dubaje a ubytování v hotelu, kde al-Mabhúh dlel, použili cestovních pasů **cizích** zemí, včetně pasů EU. To nemohlo nepobouřit kdekoho z civilizovaných států, které dodržují diplo-matické konvence a dokonce mají oficiální styk s Izraelem. Ovšem pobouření bylo vzá-pětí uhašeno, zmizelo do ztracena. Jak a proč?

Americké hrdoosti nepřidalo pokoření jejich viceprezidenta Joe Bidena, který se snažil návštěvou přímo v Izraeli obnovit mírové jednání mezi Izraelci a Palestinci, když izraelskou správu Jeruzaléma ten samý den byla schválena další ilegální výstavba židovských sídlíšť v palestinském Východním Jeruzalémě. Výstavba nerušeně pokračuje. O permanentním budování dalších a dalších ilegálních „strategických“ izraelských vesnic v okupovaném území West Bank z peněz amerických miliardářů nemluví.

Možná ještě můžeme vzpomenout iz-raelské vojenské napadení Libanonu a jiné, starší pirátské akce ve Středozemním moři,

Na vlásku

ale to hořejší, nejčerstvější, k naší orientaci a otevírání očí snad postačí.

V této situaci jsme také jakoby přehlédli budování „berlínské“ zdi, která odděluje území osídlená Izraelci, od těch, kde žijou Palestinci. Všichni pamatujeme, co bylo nářku o jihoafrickém apartheidu a o zdi, která oddělovala Západní Berlín od toho Východního. Byla někde nějaká manifestace proti izraelskému apartheidu a jejich zdi!!! Píše se proti v novinách? Proč ne? Nejsou Pa-lestinci lidé jako ostatní? Proč se jich, slabších a ukřivďovaných, svět nezastane? Kde je heslo „*silnější chrání slabšího*“?

OSN (UN) začíná chápat, že teď nejen Střednímu východu, ale celému světu hrozí válečný požár. Proto dvě stě států odhla-sovalo nutnost jednání o beznukleárním Středním východu – s první plánovanou konferencí na rok 2012. Ovšem – není už pozdě? Izrael předem odmítl svoji účast! Přerostl všem přes hlavu...

Izrael nemusí nic. Nenaplnil dávné Rezoluce OSN (UN) č. 242, 338 o ustavení Palestinského státu. Všechno, co Izrael koná, je výrazným výsměchem i k posledním usnesením OSN (UN) a důrazné **Rezoluci OSN (UN) číslo 1397 z 12. března 2002**. Jaké jsou sankce proti Izraeli?! Na kdekoho pod jakoukoliv směšnou záminkou (jako iránského programu obohacování uranu pro atomové elektrárny) se vyhlašují sankce. Proti Izraeli žádné!!!

Všechny tragédie na Středním východě, všichni mrtví a zničená města i průmysl jsou důsledkem ustavení Izraelského státu (!) **a toho, že Palestinský stát nebyl obnoven. Hořejší rezoluce číslo 1397 nebyla dosud, po osmi letech (!), ani čárkou naplněna**. Všechny pokusy tím směrem Izrael systema-ticky bojkotuje.

židovských novin Británie, založených už v roce 1841.

V Americe se o podporu Izraele vydat-ně stará *The American Izrael Public Affairs Committee* (AIPAC), který dokonce na první pohled budí dojem, že jde o státní orgán USA, což není. Je to podobná organizace, jako parazitní spolky Landsmanschaftů na půdě Prahy. Lidé, kteří se moc o nic nezají-mají a v podstatě nevědí, o co jde, nezabili tragédie minulého ani neznají historii, jsou snadno ovlivnitelní bombastickými výmysly/nesmysly. Ti pak snadno propadnou lživé demagogii a propagandě – a je malér. Mohou z neznalosti dát svůj hlas lži.

My, co jsme prožili, víme, jak pan Hitler, a prostřednictvím Henleina u nás, dokázal balamutit celou Evropu horory o ubližování Němcům (tzv. Sudeten Deutsche) v našem pohraničí. Přestože opak byl pravdou!!!

Podobně dnes jsou všude „ubližování“ Židé. Každý, kdo vznese jakoukoliv kritiku na ně či Izrael, dostane **nálepku antisemity**. Je-li kritizujícím rozumný Žid, který vidí sku-tečnosti a dále než na špičku nosu, je označen jako „sebenenávídící Žid“. Vyvrhel.

Teď je vážnou otázkou, zda OSN (UN) či lidé, jako Andrew Sullivan, dříve šéfredaktor fanaticky a agresivně proizraelských ameri-ckých novin *The New Republic*, který prohlédl, dokážou věci uvést do rozumných kolejí.

„Zvláštní vztahy“ mezi Amerikou a Izraelem, podle pana Sullivana, skončily. Tento centýřsky ceněný seriózní komentá-tor tvrdí v The Sunday Times ze 13. června 2010, že sám sebeznícuující Izrael zabil tuto lásku! Je to ale pravda, nebo je to jen to, co soudí dříve prožidovsky orientovaný žurnalista?

Pozorování podle skutečných vojen-ských tahů Izraele a USA, situace bezpečnosti světa visí na vlásku.

Celý svět rdousí lži a nadprodukce zbrani.

17. 6. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA